

DIÀLEG ENTRE FE I CULTURA EN L'ATRI DELS GENTILS DE BARCELONA

La bellesa, experiència de comunió

Durant dos dies, el 17 i 18 de maig, l'arxidiòcesi barcelonina ha pres el relleu de l'Atri dels Gentils, una iniciativa del Pontifici Consell per a la Cultura, que va començar a París i que ja ha passat per Florència, Tirana i Palerm. A Barcelona, el lema que ha il·luminat aquestes sessions de diàleg ha estat «Art, bellesa, transcendència», que s'ha plasmat en quatre espais de la Ciutat Comtal: el Museu Nacional d'Art de Catalunya, la Universitat de Barcelona, l'Institut d'Estudis Catalans i la basílica de la Sagrada Família. **P 2-6 i 14**

Fotos: Agustí Codinach

CARDENAL GIANFRANCO RAVASI: «La música vol oferir un diàleg suprem amb l'infinit i amb l'etern»

FRANCESC TORRALBA:
«Tota la bellesa és un reflex de la infinita Bellesa de Déu»

LLUÍS PASQUAL: «L'Església i el teatre compartim una paraula: la comunió»

RAFAEL ARGULLOL:
«El poeta és el mestre del ressò; el so originari sempre se'ns escapa»

Sumari

P 10 Parlem amb el convers Joseph Fadelle

P 22 25 anys de l'Institut de Litúrgia de Barcelona

P 23 El Concili Vaticà II, a debat

P 30 Entrevista amb l'alcalde de Lleida

P 32 II Festival Internacional Orgue de Montserrat

Editorial

Un bell atri

L'Atri dels Gentils de Barcelona dels dies 17 i 18 de maig ha estat una experiència extraordinària d'encontre, diàleg i interpretació artística que ha agermanat art, cultura, bellesa i espiritualitat. *Catalunya Cristiana*, que ja se n'ha fet ampli ressò preparant-ne el clima en números anteriors, hi dedica aquesta setmana el seu «En Primer Pla». Quins punts caldria destacar-ne? En primer lloc l'ambientació. Els marcs eren de gran bellesa formal: les sales amb les pintures romàniques de Sant Climent i de Santa Maria de Taüll del MNAC, el paranimf historicista de la Universitat de Barcelona, la sala Prat de la Riba de l'Institut d'Estudis Catalans, a l'antiga casa de Convalescència, amb paraments de ceràmica i tapissos del segle XVII i, sobretot, la basílica de la Sagrada Família, la joia gaudiniana per excel·lència (segles XIX-XXI). Ha estat també una manera de revalorar i de donar a conèixer el nostre patrimoni. Cal no oblidar que tres d'aquests indrets eren marcs civils. En continuïtat amb l'experiència de la Missió Metròpolis, amb la lectura continuada de l'evangeli segons sant Marc al Palau de la Música, era una manera de mostrar que la Paraula de Déu ha de sortir als fòrums públics («allò que heu sentit a cau d'orella, proclameu-ho des de les terrasses»). En segon lloc, el protagonisme de la música, la reina de les arts, que no es pot considerar un mer ornament accessori, sinó que ha tingut un gran relleu, perquè sovint ha provocat una experiència d'elevació i d'exultança en els assistents. En tercer lloc, el fet d'un diàleg en el qual hi

participaven agnòstics i creients, en pla d'igualtat, sobre un tema tan vell i tan nou com el de l'art i la bellesa, camins privilegiats de Transcendència. Com va recordar el cardenal Martínez Sistach —amfitrió de l'encontre— en temps de crisi no és ociós parlar d'aquesta dimensió, perquè la crisi és en la seva arrel una crisi de valors, antropològica, i la bellesa pot salvar el món del sense sentit perquè l'ésser humà no pot viure sense bellesa. En efecte, aquesta pot ser un estímul per retrobar la joia de viure i el nord de l'existència.

El cardenal Ravasi, amb la seva àmplia cultura humanística, establia un paral·lisme interessant entre les paraules *ferita* (ferida) i *feritoia* (espitllera). La bellesa ens fereix però alhora esdevé una ferida lluminosa. L'art té l'objectiu de fer mirar un panorama molt més ampli. També deia tot citant el jueu Elie Wiesel, premi Nobel de la Pau, que en el passatge de la visió de Jacob a Betel, els àngels havien posat una escala que unia el cel i la terra, i que hi pujaven i baixaven unint Déu i els homes. Quan els àngels van tornar al cel, es van oblidar de retirar-la. Una manera de dir que l'accés a Déu ha quedat obert per sempre. Totes les sessions de l'Atri dels Gentils han estat retransmeses per *streaming* (a temps real), una manera d'incorporar les noves tecnologies, per tal que molts l'hagin pogut seguir de lluny. En definitiva, un bell atri, que ha de tenir continuïtat, i que s'ha d'anar perfeccionant per esdevenir un nou estil d'evangelització. Cal felicitar-ne cordialment els organitzadors.

CatalunyaCristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mònica García, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patricia Navas, URGELL; Xavier Bisbal, VIC

Col·laboradors d'aquesta setmana: Pilarín Bayés, Carme Borbonès, Maria Brufau, Cinto Busquet, Lucía Caram, Agustí Codinach, Enric Frigola, Neus Garau, Joan Guiteras, Andreu Ibarz, Dani Majà, Joan A. Mateo, Victòria Molins, Glòria Monés, Josan Montull, Ignasi Mora, Francesc Nicolau, Joan Piñol, Jordi A. Piqué, Goretti Pomé, Josep Rius-Camps, Eduard Sagarra, Lluís Serra, José A. Solórzano, Sebastià Taltavull, Pere Tena, Francesc Torralba, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat

www.facebook.com/catalunyacristiana

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: *Impressions Intercomarcals*, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 124,80 €

Gibraltar i Portugal: 124,80 €

Resta d'Europa: 199,85 €

Amèrica i Àfrica: 237,86 €

Àsia i Oceania: 315,81 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Presidència de la Generalitat de Catalunya

Un nou llindar

Signes dels temps

En ocasió de la celebració del cinquantè aniversari del començament del Concili Vaticà II, sentim amb freqüència l'expressió «signes dels temps» i hem pogut entendre que designa una realitat ben actual. Quan Joan XXIII publica la seva encíclica sobre la Pau a la Terra l'11 d'abril del 1963 la posa en rodatge i té tanta novetat que obre una forma peculiar de situar-se davant els esdeveniments que exigeix atenció, profunditat, esperit crític i, sobretot, fe.

Així ho ha entès l'Església quan, per complir la seva missió, ha dit que «té tothora l'obligació d'esbrinar els signes dels temps i d'interpretar-los a la llum de l'Evangelí a fi que, de manera adaptada a cada generació, pugui donar resposta a les perennes preguntes de l'home sobre el sentit de la vida present i futura i

sobre la seva relació mútua» (GS 4). Saber quin sentit té cada moment històric en els plans de Déu em suscita aquesta pregunta: què em vol dir o ens vol dir Déu en cada esdeveniment del temps, sigui favorable o advers? La pregunta es fixa en la qualitat religiosa de tot allò que succeeix, ens afecta o no directament, i que conté quelcom que Déu ens vol dir a través d'ell. La voluntat d'escolta i la pregària silenciosa són el marc més idoni per anar descobrint la resposta.

Pensem que, a l'Evangelí, Jesús llença aquesta pregunta que ens interpel·la fortament: coneixeu la meteorologia, i «no enteneu en quin temps esteu vivint?» (Lc 12,56).

Hi ha un temps per a cada cosa, hi ha una resposta a cada pregunta, un sentit d'acceptació a cada proposta.

Per això, Jesús demana l'adhesió personal de la fe com a resposta al temps nou que ha vingut a inaugurar. Els fets demostren l'autenticitat de la seva missió: els deixebles de Joan Baptista li demanen: «Ets tu el qui ha de venir o n'hem d'esperar un altre? Els respongué: aneu a anunciar a Joan el que sentiu i veieu: els cecs hi veuen, els coixos caminen, els leprosos queden purs, els sords hi senten, els morts ressusciten, els pobres reben l'anunci de la bona nova. I feliç el qui no em rebutjarà» (Mt 11,3-6).

Avui la pregunta segueix més viva que mai; la resposta provindrà de la lectura creient que fem dels signes del Regne —paraules, fets i esdeveniments— que estem observant cada dia.

Sebastià Taltavull Anglada
Bisbe auxiliar de Barcelona

La bellesa, camí vers Déu

La Sagrada Família acull la cloenda de l'Atri dels Gentils de Barcelona

Rosa María Jané Chueca
Barcelona

Durant dos dies, el 17 i 18 de maig, Barcelona ha esdevingut la capital mundial del diàleg entre la fe i la cultura. L'arxidiòcesi barcelonina ha pres el relleu de l'Atri dels Gentils, una iniciativa del Pontifici Consell per a la Cultura, que va començar a París i que ja ha passat per Florència, Tirana i Palerm. A Barcelona, el lema que ha il·luminat aquestes sessions de diàleg ha estat «Art, bellesa, transcendència», que s'ha plasmat en quatre espais únics de la Ciutat Comtal: el Museu Nacional d'Art de Catalunya, la Universitat de Barcelona, l'Institut d'Estudis Catalans i la basílica de la Sagrada Família.

En diferents ocasions Benet XVI ha subratllat la *via pulchritudinis*, la via de la bellesa, com a camí vers Déu, la Bellesa suprema. I, sens dubte, l'obra mestra del genial Antoni Gaudí, la Sagrada Família, és un lloc privilegiat on experimentar aquesta *via pulchritudinis*. El temple gaudinià és, un bany en la bellesa a través dels sentits. Per als creients, és evident que tot en el temple de Gaudí porta cap a Déu; per als no creients, la Sagrada Família els duu a alguna cosa que els transcendeix, eleva l'esperit i proporciona pau i serenor. Per això, com deia el cardenal Gianfranco Ravasi, president del Pontifici Consell per a la Cultura, a Barcelona l'Atri dels Gentils no podia no passar per la Sagrada Família, «expressió del geni creador català i de la recerca de la transcendència». L'acte al temple de Gaudí tenia com a títol *El diàleg de les veus: poesia i música a la Sagrada Família*. I, òbviament, la música va constatar, un cop més, la força que té per transportar-nos a una dimensió que s'escapa d'allò terrenal.

El primer moment que va emocionar el públic que omplia la Sagrada Família va ser la interpretació de la soprano Montserrat Caballé de dues peces: *Cantar del alma* i *Mariam Matrem*. El segon moment, va anar a càrrec de 615 cantaires pertanyents a 24 formacions musicals d'arreu de Catalunya, situats a les quatre cantories de la basílica.

Els cantaires van interpretar vuit peces corals, en diàleg l'una amb l'altra. La música s'estructurava en quatre parts: «La basílica de la Sagrada Família, lloança a la Trinitat», «La façana del Naixement: Maria, mare del Crist», «La façana de la Passió: Jesús l'home de dolors» i «La façana de la Glòria: la Pasqua eterna». Cada bloc constava de dues peces, una d'antiga i una altra de contemporània. La darrera peça interpretada va ser *Avui és el dia que ha fet el Senyor*, una obra composta especialment per a l'ocasió per Bernat Vivancos, director de l'Escolania de Montserrat. Les paraules es queden curtes per intentar descriure les emocions que va provocar aquesta composició de Vivancos. El jove compositor ha creat una obra a mida de la Sagrada Família i així van poder comprovar-ho els assistents. L'obra recull aspectes que per a l'arquitectura de Gaudí són bàsics: la natura, la fe, el color... i glossa la festa pasqual. L'obra narra el naixement del

Agusti Codinach

«El temps
va semblar
que s'aturava»

Maria Brufau
Cantaire de Cor
de cambra Anton
Bruckner

Estic molt satisfeta
d'haver participat

en l'acte de cloenda de l'Atri dels Gentils a Barcelona, en un lloc tan significatiu i especial com és la fantàstica basílica de la Sagrada Família. La meua experiència en la celebració, com a cantaire, va ser molt gratificant. A la primera part musical vam interpretar diverses obres religioses de diferents èpoques com ara *Ave maris stella*, del segle IX, *O vos omnes* de Tomás Luis de Vitoria, del segle XVI, fins a l'època actual amb *Sanctus Benedictus* de Josep Vila. A la segona part vam interpretar l'estrena de l'obra *Avui és el dia que ha fet el Senyor*, del compositor Bernat Vivancos. En aquesta composició la bellesa de la natura, l'arquitectura, la llum, els colors i la música van fer un brindis resplendent i únic, on fins i tot el temps va semblar que s'aturava per entrar en contemplació.

dia, com a símbol i mirall de la Pasqua. Els assistents a aquesta estrena mundial van quedar embadalits amb els efectes de llum i de so: foscor-llum, recreació de cants d'ocells, campanes tubulars que feien de la Sagrada Família un gran campanar... una col·lecció de sensacions que arribava al seu clímax amb la basílica ben il·luminada i mostrant tot el nervi i vitalitat de les veus dels 615 cantaires: nens i nenes, joves, homes i dones... en definitiva, un cúmul d'emocions que feien posar la pell de gallina, desbordar els sentiments i que feien palesa una Presència que tot ho embolcallava.

Diàleg de les veus

Abans de tot l'esclat de la música, aquesta sessió de l'Atri dels Gentils es va iniciar amb la lectura de dos textos bíblics: el primer capítol del Gènesi i el pròleg de sant Joan, que van ser glossats pel cardenal Gianfranco Ravasi.

El cardenal Ravasi va destacar que «Déu i la humanitat es troben en paraules i obres, amb els llavis i les mans», i va constatar que «és suggestiu que el retrat de Jesús que ens ofereixen els evangelis sigui precisament el d'un home de diàlegs». I posava com a exemple els diàlegs amb el Pare, amb Satanàs, amb els escribes, fariseus i publicans, amb Nicodem, amb la

samaritana, amb els deixebles... I afegia: «El teló de la seva vida es tanca coronant aquelles darreres hores precisament amb una sèrie de diàlegs.» «És aquest mateix diàleg el que sosté l'Atri dels Gentils, un espai obert on els diferents discursos poden escoltar-se i confrontar-se. El diàleg assoleix ara el seu cim a través d'aquesta llengua universal del cor i de la ment que és la música. Aquesta, a creients i no creients, vol oferir un diàleg suprem amb l'infinit i amb l'etern», va concloure.

Després de la interpretació musical de Montserrat Caballé va ser el torn de diàleg dels teòlegs, protagonitzat per Santiago del Cura (Facultat de Teologia del Nord d'Espanya-Burgos, Universitat Pontificia de Salamanca), que va parlar sobre *Prendados de su hermosura: la belleza, reflejo de Dios y vía de acceso a su contemplación*, a partir del *Càntic Espiritual* de sant Joan de la Creu, i per Armand Puig (degà de la Facultat de Teologia de Catalunya), que va reflexionar sobre *La basílica de la Sagrada Família: l'art com a expressió simbòlica del misteri cristià*. Un cop acabada la intervenció dels teòlegs, l'organista titular de la Sagrada Família Juan de la Rubia va oferir la interpretació de *Benedicció de Déu en la soledat*.

La poesia també va tenir el seu espai en aquest Atri dels Gentils. El temple de Gaudí va esdevenir l'escenari on la profunditat, la bellesa i la força de la poesia van omplir el cor del públic assistent. David Jou, poeta i professor de Física de la matèria (Universitat Autònoma de Barcelona) i Gemma Gorga, poetessa i professora de Filologia (Universitat de Barcelona) van ser els encarregats d'eleva els esperits amb un diàleg de poesies. Amb el públic encara vibrant per la interpretació de l'obra de Bernat Vivancos, l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach, mostrava l'emoció que hi havia a l'ambient. «El nostre Atri dels Gentils ha estat una reeixida experiència de diàleg amistós i respectuós entre persones de conviccions diferents sobre com l'art i la bellesa ens predisposen i ens condueixen a la transcendència», deia el cardenal Martínez Sistach. Valorant l'experiència de l'Atri dels Gentils, l'arquebisbe de Barcelona comentava que s'han creat «unes relacions personals i han construït ponts entre nosaltres per tal que el nostre diàleg amistós i respectuós continuï i progressi». No va oblidar tampoc la figura d'Antoni Gaudí: «Aquest sabia que la bellesa té un poder provocador i atrau cap a la bondat i la veritat. (...) Gaudí creia que la seva obra invitava i conduïa a la fe. (...) Aquest temple gaudinià és una cartografia del sagrat, un gran mapa on el món pot llegir les grans preguntes de la vida, de l'origen i del fi, del cel i de la terra.» Les gairebé tres hores que va durar aquesta sessió de cloenda de l'Atri dels Gentils es van tancar amb la interpretació de l'*Hallelujah* de *El Messies* de Händel. Però el camí de l'Atri dels Gentils no s'ha acabat. Les properes sessions el duran a ciutats com Assís, Praga, Estocolm o Mèxic. I el diàleg continuarà, com deia el cardenal Martínez Sistach: «A nivell de fe, creients i no creients ens hem trobat i per a molts ha estat un primer pas, una primera experiència de reflexió comuna.»

La força irresistible de l'expressió estètica

El MNAC va ser la seu de la primera sessió de l'Atri dels Gentils

Miquel Àngel Codina
Barcelona

Sota l'esguard enigmàtic i majestuós del *Pantocràtor* original de l'absis de l'església de Sant Climent de Taüll, es va inaugurar el dijous 17 de maig l'Atri dels Gentils de Barcelona 2012. El Museu Nacional d'Art de Catalunya (MNAC) va acollir la primera sessió d'aquest gran esdeveniment, que proposa un diàleg actiu i fructífer entre la fe i la cultura. I res millor que fer-ho davant d'una de les icones més emblemàtiques del romànic català.

Després d'unes breus paraules de salutació a càrrec de Mn. Armand Puig, degà-president de la Facultat de Teologia de Catalunya, va parlar el conseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya, Ferran Mascarell. «L'Atri dels Gentils —va explicar el polític— és un espai de reflexió, un punt de trobada de veus plurals i diverses que pretenen fer que la vida de les persones sigui més sensata, justa i democràtica. La paraula intel·ligent, raonada i ben dita hauria de tenir un lloc preeminent a la nostra societat, més que no pas la paraula passatgera i sense contingut, que avui dia predomina.»

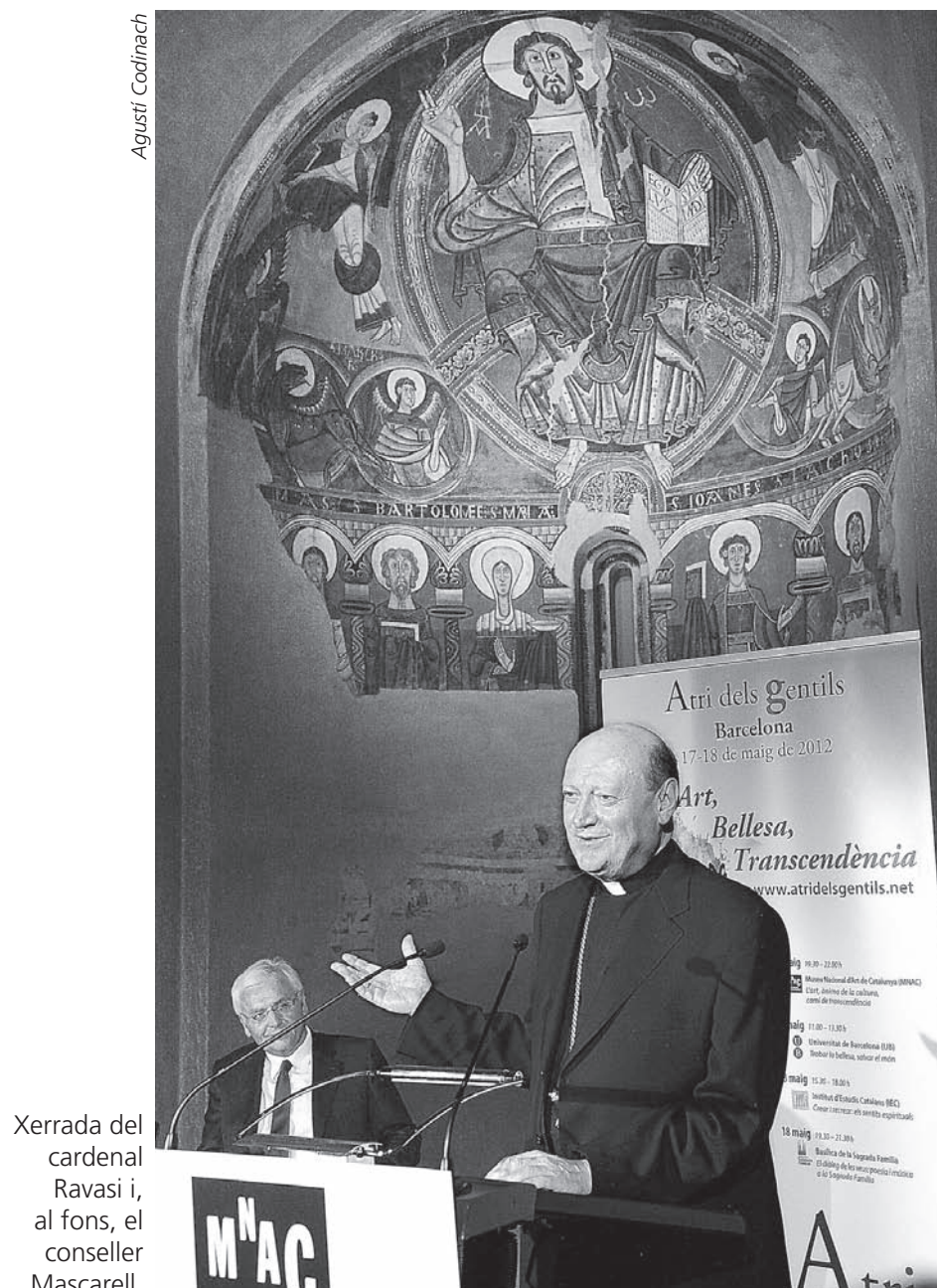
Mascarell va afirmar que «el *Pantocràtor* de Taüll és una obra mestra del romànic, una obra idònia per reflexionar davant d'ella sobre la transcendència de l'art». I va afegir: «Som un país on l'estima per la bellesa ha estat una línia constant de la nostra història. La cultura és l'element més essencial a través del qual la condició humana es desplega com a tal.»

Tot seguit, el cardenal Gianfranco Ravasi, prefecte del Pontifici Consell de la Cultura, va assenyalar que «l'expressió artística, a través de la bellesa, pot esdevenir un mitjà decisiu per acostar-se a l'absolut, a l'inefable, al misteri». «L'art vertader no deixa ningú indiferent», va dir. En el seu parlament, va recordar les paraules de Joan Pau II: «La bellesa és clau del misteri i una crida al transcendent.» Així mateix, també va citar una frase de la cèlebre escriptora Virginia Woolf, que era agnòstica: «La bellesa té dos aspectes bàsics: de joia i d'angoixa.» Ravasi va assegurar que la simbiosi entre «art i fe et fan penetrar en la profunditat».

Via privilegiada

Després d'un magnífic parèntesi musical amb peces medievals, executades per la cantant Lídia Pujol, acompanyada al clavicèmbal per Daniel Espasa, va arribar el torn del crític d'art Daniel Giralt-Miracle, que va parlar de *La humanitat de l'ésser humà, fonament de l'art*. «Entenem l'art —va constatar— com una via privilegiada de les capacitats humanes. Amb el pas del temps, l'experiència artística ha canviat. Arran del procés de globalització, hi ha hagut una reducció de la capacitat comunicativa. A més informació, més saturació i, per tant, menys capacitat d'interiorització.»

Segons Giralt-Miracle, «no hem de tenir por de l'art contemporani, ja que

Xerrada del cardenal Ravasi i, al fons, el conseller Mascarell.

ens obre a nous horitzons, capaços de fer-nos descobrir el sentit del món i de la vida. Ara més que mai, la bellesa ja no és la mesura per valorar l'art». Va esmentar artistes com ara Marc Chagall, Wassily Kandinski, Joan Miró o Miquel Barceló, que no fan obres sacres de manera explícita però que hi inclouen «una gran càrrega de misteri». El ponent també va alertar

«d'aquells que ens volen donar gat per llebre i dels qui transformen l'art en pura mercaderia».

El símbol, entre el present i l'absent va ser el títol de la conferència impartida pel P. Lluís Duch, monjo de Montserrat i antropòleg. «No és exagerat afirmar que la capacitat simbòlica és l'aspecte més remarcable de l'ésser humà. El símbol, aquell artefacte que

ens fa present l'absent, és una qualitat inherent de la condició humana. Les articulacions simbòliques intenten fer present les capacitats estructurals de tota persona. Els símbols concrets sempre estan sotmesos als reptes historicoculturals de cada època», va observar el P. Duch.

L'antropòleg va subratllar el següent: «El símbol pot ser emprat per al millor o per al pitjor; fa possible la presència del més enllà al més ençà, de l'invisible al visible. En termes explícits o implícits, els símbols articulen la nostra finitud i permeten a l'ésser humà experimentar un reguitzell de sensacions. El símbol mor quan el seu significat neix, és a dir, quan es fa intel·ligible.»

Unitat artística

Després d'una nova intervenció musical de Lídia Pujol i Daniel Espasa, que va arrencar forts aplaudiments per part del públic assistent, va començar una nova xerrada. Rafael Argullol, professor d'estètica, es va centrar en *L'art com a contemplació i comunió*. El conferenciant es va definir «com a home creient, no home religiós» i es va mostrar «crític amb el monopoli semàntic de la paraula creient». Tot i que va tenir una formació cristiana, després va viure una etapa de rebel·lia que el va portar a l'ateisme i a l'agnosticisme. Ara es declara «un cercador».

Argullol va revelar que «penso que naixem amb la meitat de la frase escrita i ens passem tota la vida cercant d'escriure l'altra meitat». Per a ell, el més important és «aconseguir la unitat de totes les expressions artístiques: la música, la poesia, l'estètica...». Dins del marc poètic, va manifestar la seva preferència per l'obra de l'humanista i religiós agustí fra Luis de León. Va recitar uns versos de *Oda a Salinas*: «Aquí el alma navega por un mar de dulzura, y finalmente en él así se anega, / que ningún accidental extraño o peregrino oye o siente.»

Per la seva banda, Micol Forti, directora de la secció d'art contemporani dels Museus Vaticans, va llegir la darre-rona ponència, sota el títol *L'art religiós, àmbit de revelació i de diàleg entre Déu i l'home*. «Des del punt de vista teòric, al segle XX hi va haver molts intents d'articular un vincle amb la tradició religiosa anterior», va comentar Forti. Va esmentar, com a exemple paradigmàtic, *El Crist de sant Joan de la Creu*, de Salvador Dalí. «Per part de l'artista, així com de l'observador, es demana una actitud de llibertat, independència i humilitat que no renuncia al diàleg amb la història de Déu, amb el misteri de la transcendència i del diví en la seva davallada al món de les formes.»

La sessió va acabar amb un diàleg entre els ponents i el públic, moderat per Esther Giménez-Salinas, rectora de la Universitat Ramon Llull, la qual va mostrar la seva preocupació davant del futur incert de les humanitats a les universitats. Com a cloenda, Daniel Giralt-Miracle va exclamar: «La cultura no morirà mai. Visca l'art!»

La bellesa, font d'interrogació

Francesc Torralba

Consultor del Consell Pontifici per a la Cultura

L'Atri dels Gentils celebrat a la nostra ciutat ha estat una ocasió per explorar els límits de la bellesa i per endinsar-se, creients i no creients, en els efectes que causa l'experiència estètica com a camí de transcendència. Des de la mirada

creient, la bellesa dels éssers finits evoca la Bellesa infinita del misteri. L'obra d'art evoca una Alteritat que no pot contenir en ella mateixa, però la permet entrellucar. Des de la mirada no creient, la bellesa és font d'interrogació i de moviment cap al misteri ocult de la realitat i de l'home. A la vegada, tant per uns com per altres, la bellesa és font de consol i de guarició, però, a la vegada, també, és motiu d'inquietud i de ferida. El desig de bellesa, comú a tot ésser humà, és un desig que evoca el cor inquiet que batega en ell. Creients i no creients, empesos pel mateix desig, cerquem, per camins distints, la plenitud de l'ésser. Una lliçó, aquesta, que s'ha fet present en les diverses i valuoses ponències que han tingut lloc durant aquests dies a la Ciutat Comtal.

De la matèria a l'esperit

Al paranimf de la Universitat de Barcelona es va debatre sobre la bellesa com a accés a la transcendència

Agustí Codinach

Eduard Brufau
Barcelona

El bellíssim paranimf de la Universitat de Barcelona ben bé podria ser una catedral dedicada a tots els sabers humans, des de la història fins a l'art, des de la filosofia fins a les matemàtiques. Aquest meravellós espai arquitectònic, que obliga a alçar la mirada cada vegada que s'hi entra, va ser un dels llocs expressament triats per acollir un dels actes de l'Atri dels Gentils. Sota el títol de «Trobar la bellesa, salvar el món» el 18 de maig al gran paranimf universitari la paraula, l'art i la música es van entrellçar en un diàleg obert i fructífer. El cardenal Lluís Martínez Sistach, que presidia l'acte juntament amb el rector de la UB, Dídac Ramírez, va fer una petita introducció explicativa sobre el tema de què tractarien les ponències: la bellesa. L'arquebisbe de Barcelona va afirmar que tot ésser humà té dins seu la llavor de l'eternitat i que «la bellesa ens salva de la mesquinesa, ens porta a la veritat i a la bondat». Una vegada pronunciat el breu però necessari preàmbul, tots els assistents, que omplien la sala fins a la darrera fila, es van disposar a escoltar la ponència del reconegut filòsof Francesc Torralba: «Tan sols podem estimar les coses belles». La via de la bellesa a l'amor» Per començar, el professor de la Universitat Ramon Llull va aclarir, tot citant Romano Guardini, que la bellesa no és un element accessori, una simple «ornamentació sobreposada que s'afegeix quan tota la resta ja està fet, sinó que radica en l'interior» de les coses i dels éssers. Així mateix va assenyalar que tota la tradició filosòfica occidental, des dels pensadors clàssics grecs fins a diferents escoles del segle XX, han relacionat estretament la bellesa amb la veritat i la bondat i fins i tot l'han vista com una manifestació i alhora com un camí d'accés a la transcendència. Torralba va lamentar que avui aquesta visió clàssica sigui arraconada i que «el ciutadà actual sembli incapaç de veure aquest lligam, de copsar aquesta associació».

A continuació el filòsof va relacionar bellesa amb unitat i ho va comparar amb una orquestra, on «cada instrument fa la seva funció i la fa en el moment que li pertoca (...) de tal manera que el conjunt resultant és molt superior a la suma de les parts». Torralba va precisar, però, que la unitat no s'ha d'entendre com una homogeneïtzació que iguala tots els elements, com una negació de la diferència. Ben al contrari, la unitat de debò preserva la singularitat de totes i cadascuna de les parts, perquè la unitat està feta de diferències. Tanmateix la percepció de la bellesa no sempre és fàcil i demana una actitud: «No troba la bellesa el qui la cerca; la troba el qui es deixa sorprendre per ella.» Quan realment es capta la bellesa l'home se sent superat, fins i tot ferit: «L'ésser se sent aclaparat per quelcom que el transcendeix (...) La bellesa sublim ens crida a reconèixer la nostra petitesse.»

Francesc Torralba no va passar per alt la funció de l'art com a camí cap a la transcendència, i va afirmar que la bona producció artística no és mai una finalitat en ella mateixa, sinó un element mediador entre l'home i la realitat espiritual: «Tota forma autèntica d'art és una via d'accés a la realitat més profunda de l'home i del món. L'autèntica intuïció artística va més enllà del que perceben els sentits i, penetrant en la realitat, intenta interpretar-ne el misteri ocult.» Per acabar Torralba es va servir del llenguatge paradoxal però ple de veritat de dos grans místics com són el beat Ramon Llull i sant

L'art com a redempció

Joan Piñol
Estudiant universitari

L'acte de divendres al matí al paranimf de la

Universitat de Barcelona va ser el moment de l'Atri dels Gentils més acadèmic i intel·lectual. Tot i així, vaig trobar que tant els ponents com els assistents vam poder gaudir molt de l'altura de les converses i la profunditat del que es parlava. L'alternança entre la filosofia i l'art va resultar molt natural. El professor Zuccari ens va meravellar amb els seus coneixements sobre Caravaggio en una ponència que vaig trobar molt interessant perquè ens va mostrar com el pintor italià concebia l'art com a redempció i la seva profunda creença en la pietat.

Joan de la Creu. Així va definir la bellesa com a manifestació visible que evoca el misteri invisible, manifestació que d'una banda revela el misteri i de l'altra el vela. La darrera frase, de ressonàncies platòniques, va ser una síntesi perfecta de tota la ponència: «Tota la bellesa que descobrim en el món i en nosaltres, en qualsevol ésser, per petit que sigui, és un reflex, una metàfora de la infinita Bellesa de Déu.»

La bellesa segons Caravaggio

El segon ponent va ser Alessandro Zuccari, professor d'Història de l'Art a la Universitat de Roma La Sapienza. Amb «Bellezza reale, bellezza ideale? Il corpo in Caravaggio» Zuccari va fer una interessantíssima interpretació d'algunes obres d'aquest pintor del barroc italià. El professor de La Sapienza va dissertar sobre la bellesa i la pietat, dos aspectes que a primer cop d'ull no són gens evidents en un pintor com Caravaggio, que sovint recorre a la violència i la lletjor en la seva pintura.

Zuccari va identificar el tema i la compassió en quadres com ara *Les set obres de la misericòrdia*. Però també la va saber trobar en una obra més violenta com ara *El Degollament de sant Joan Baptista*, per mitjà de l'expressió d'una de les serventes. Pel que fa a la bellesa, el ponent va fer servir obres com ara *El Sant Enterrament*, *La Mare de Déu de Loreto*, *La Resurrecció de Llätzer o David amb el cap de Goliat*. En totes elles el cos humà està representat no segons els cànons de la bellesa clàssica, sinó que hi apareix molt poc idealitzat, amb defectes i imperfeccions. Per a Zuccari aquests cossos tan humans remetent a un model de bellesa superior, perfecta i no visible. En el cas de *La Mare de Déu de Loreto*, els pelegrins envellits, bruts i vestits amb parracs realcen la bellesa pura de la Verge, mentre que al *Sant Enterrament* el cos de Crist pesant i nafrat remet a la idea que la resurrecció és total, i que per tant inclou inevitablement el cos.

Posteriorment el filòsof Xavier Rubert de Ventós, com a no creient, es va preguntar sobre la possibilitat de la bellesa com a salvació i va explicar una experiència estètica personal en un monestir asiàtic. Acabades les ponències el moderador, Pere Lluís Font, filòsof i vicepresident de la Fundació Joan Maragall, va donar pas a un diàleg entre els ponents, en el qual també va participar el cardenal Gianfranco Ravasi, que va obrir la pregunta sobre l'ambigüitat dels termes que defineixen els gentils o no creients. L'acte no va voler fixar cap conclusió tancada, més aviat va ser una invitació a reflexionar honestament i en profunditat sobre el diàleg i el sentit de la bellesa en el món. Durant l'acte aquesta bellesa es va reflectir en les ponències, les pintures de Caravaggio i les peces musicals excel·lentment interpretades pel quartet de corda de l'ESMUC.

El misteri, ànima de la creació artística

L'Institut d'Estudis Catalans acull la sessió «Crear i recrear: els sentits espirituals»

Samuel Gutiérrez
Barcelona

L'art, el veritable art, és expressió i recerca privilegiada del misteri. Aquesta va ser la conclusió a la qual van arribar unànimement els ponents de la sessió que l'Atri del Gentils va proposar el divendres 18 de maig a l'Institut d'Estudis Catalans. Diàleg entusiasta i sincer entre intel·lectuals del món de l'art que, més enllà de la seva disciplina i sensibilitat, van coincidir a assenyalar que en el centre de la creació artística hi ha sovint el misteri. Afirmació rotunda i sense ambigüitats, que fins i tot podria semblar sorprenent, sobretot si tenim en compte que la majoria dels ponents en aquest acte es declaraven «gentils». Tots ells, però, coincidien a tenir fe en el seu ofici, fe en l'art i fe en la concepció de la vida com a misteri. Aquesta experiència compartida va generar una gran sintonia espiritual, una intensa comunió més enllà dels credos, un autèntic atri de gentils en ple segle XXI. Així ho va declarar satisfet el cardenal Gianfranco Ravasi en la intervenció que tancava la sessió. «Ha estat una gran ocasió —va afirmar— per descobrir que l'escolta i el diàleg poden dur-se a terme amb èxit al llarg de camins que no són els tradicionals.»

Com a conclusió, el cardenal Ravasi, mestre de cerimònies al llarg de tota la trobada, va rescatar la lúcida analogia de Von Balthasar en què situava en un mateix pla l'encarnació i l'obra d'art: «L'encarnació com a misteri central del cristianisme és la cruïlla entre el *logos*, etern i infinit, i la carn, que, en definitiva, és l'existència, la quotidianitat, la fragilitat, el temps i l'espai, fins al punt que Crist pot morir i esdevenir un cadàver. L'artista, per la seva banda, el veritable artista, té alguna cosa que li és donada misteriosament des de fora d'ell mateix, posseeix una altra gramàtica i avança per un altre canal de coneixement diferent de l'habitual. Això seria el *logos*, l'alè de Déu en ell. Al mateix temps, però, l'artista és també matèria, fragilitat, tot fent servir paraules, colors, imatges, sons... És el drama de l'artista, com també ho és el de l'encarnació.»

L'art avui, decadència o esperança?

Les paraules del president del Pontifici Consell de la Cultura van posar el punt final a un acte inaugurat pel sociòleg Salvador Giner, president de l'Institut d'Estudis Catalans, qui des de les seves conviccions racionalistes i agnòstiques, va reconèixer que «l'antropologia i ciència actual ha anat descobrint i constatant la profunda set de transcendència que té l'home». Les ponències prèvies al diàleg dels artistes van anar a càrrec de Fèlix Riera, nou director de Catalunya Ràdio, i Juan Manuel Bonet, exdirector dels Museus Reina Sofia i IVAM. Riera es va referir a la decadència avui de la cultura, «més allunyada que mai del foc sagrat», més preocupada de ser teoritzada, explicada, que no pas sentida. «Els mitjans de

Agusti Codinach

Agusti Codinach

PERICO PASTOR: «El perill de la transcendència és posar-se transcendent. La transcendència no és el que està molt per sobre de nosaltres, sinó el que està més a dins nostre»

JOAN GUINJOAN: «La creativitat és un misteri indesxifrable. Quan componc una obra, intento establir un diàleg amb mi mateix amb l'esperança que produeixi un sentiment estètic»

CARME RIERA: «En el procés creatiu hi ha una voluntat de simbolitzar allò que és irrepresentable, que transcendeix la realitat i apunta cap a un sentiment sagrat»

LLUÍS PASQUAL: «Església i teatre compartim una paraula: comunió. Es produeix quan allò que està passant forma part del nostre passat i també de la nostra actualitat. És el que en diem el misteri!»

comunicació han substituït l'art en la significació de la cultura —va afegir—. En aquest moment la cultura és un estàndard, on es mira més a la terra que al cel, a la sorra que a les estrelles, a les coses immediates que al llarg termini... Una de les mancances fonamentals del món modern és la incapacitat de crear espais de veritat a través de l'art.»

El contrapunt a aquesta visió desencantada de la cultura actual el va posar Juan Manuel Bonet amb una ponència sobre l'espiritual en l'art. L'escriptor i crític d'art va defensar, amb exemples, la continuïtat de la transcendència en l'art al llarg del segle XX: Munch, Gauguin, Rouault, Chagall... «El tema de l'espiritualitat afecta decisivament el món dels artistes, també en el nostre temps», va assegurar Bonet, que va acabar posant com a màxim exponent d'aquest

corrent l'artista letó Mark Rothko. La taula rodona posterior, moderada per l'editor Jaume Vallcorba, va traslladar la teoria a la pràctica. El pintor Perico Pastor, el compositor Joan Guinjoan, l'escriptora Carme Riera i el director de teatre Lluís Pasqual van parlar, de forma distesa, sobre la creació artística com a acte de transcendència. Tots quatre van coincidir a concebre el procés creatiu com a quelcom que et treu fora de tu mateix, una força inexplicable i misteriosa, però alhora ben quotidiana i gens artificial, que sovint fa que l'artista, com va manifestar Guinjoan, pugui arribar a exclamar: «Això ho he fet jo?» L'experiència dels artistes es va segellar amb una obra d'art creada per a l'ocasió, un «misteriós» curtmetratge d'Albert Serra, sobre el diàleg entre la vida i la mort, amb el títol *Moments musicals*.

«Sense crear no sóc jo, forma part de la meva essència»

Gorette Pomé
Pintora i poeta

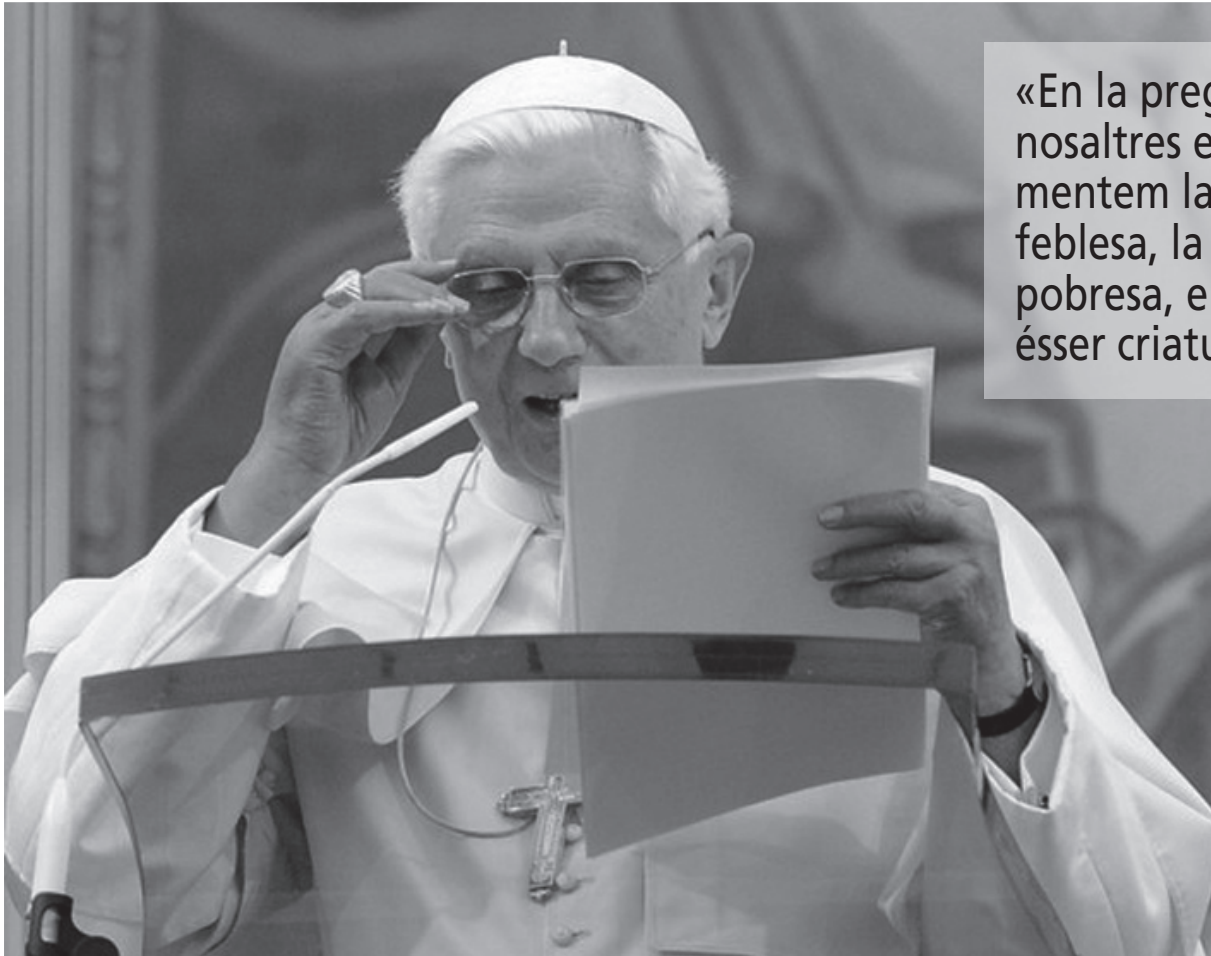
Tots som éssers espirituals. La diferència és que uns vivim segons la mirada de Jesús i els altres, no. Els artistes que van intervenir en la sessió de l'Institut d'Estudis Catalans van comunicar-se mitjançant la paraula, però crec que encara s'haurien comunicat

millor generant alguna intervenció artística en directe com es va fer en altres actes. L'única obra que vam contemplar va ser la d'Albert Serra, un curtmetratge de 15 minuts, com ell va dir, «d'instants relaxants», però que posaven en diàleg la vida i la mort sota música contemporània.

Perico Pastor va dir que ell quan pinta es retroba, i que el transcendent el troba a dins... i vaig pensar: «A mi em passa el mateix!» L'únic que canvia és des d'on ho fa cadascú, i en el meu cas és des de la definició cristiana. Per tant, l'obra uneix tots els éssers, és el centre de la creu, on es creua la intenció primera amb la interpretació final, que no té per què coincidir. Allò que passa en l'obra mentre és concebuda, resta viu mentre l'obra comunica... L'art pur és lliure, com l'home. I tots ens hem d'estimar i respectar. Agraïxo de tot cor que es facin actes com aquests, que ens permetin agermanar persones des d'allò que ens uneix, en aquest cas, l'acte creatiu, que com va dir Carme Riera, «sense ell, moro». A mi em passa igual: «Sense crear no sóc jo, forma part de la meva essència.»

El Papa reflexiona sobre la pregària

A l'audiència general, Benet XVI afirma que «no hi ha crit humà que no sigui escoltat per Déu»

«En la pregària, nosaltres experimentem la nostra feblesa, la nostra pobresa, el nostre ésser criatures»

ACI / Ciutat del Vaticà

En reflexionar a l'audiència general del dimecres passat 16 de maig sobre la pregària a les cartes de sant Pau, el papa Benet XVI va assenyalar que «no hi ha cap crit humà que no sigui escoltat per Déu», especialment en la pregària que allibera la persona de l'esclavitud i permet suportar el sofriment.

Davant de milers de fidels aplegats a la plaça de Sant Pere, el Papa va explicar que la pregària és fonamentalment l'obra de Déu en cadascú, que permet el diàleg profund i íntim amb el Senyor a través de l'Esperit Sant.

«En la pregària, nosaltres experimentem, més que no pas en altres dimensions de l'existència, la nostra feblesa, la nostra pobresa, el nostre ésser criatures, perquè ens trobem davant de l'omnipotència i la transcendència de Déu.»

El Papa va subratllar que «com més avancem en l'escolta i en diàleg amb Déu, perquè la pregària esdevingui l'alè quotidià de la nostra ànima, més percebem també el sentit de les nostres

limitacions, no tan sols davant de les situacions concretes de cada dia, sinó també en la nostra pròpia relació amb el Senyor».

«Moltes vegades, en la nostra pregària, li demanem a Déu que ens lliuri del dolor físic i espiritual i ho fem amb gran confiança. Això no obstant, sovint tenim la impressió de no ser escoltats, per la qual cosa correm el risc de desanimar-nos i de no perseverar. En realitat, no hi ha cap crit humà que no sigui escoltat per Déu.»

Benet XVI va ressaltar que «la pregària no ens eximeix de la prova i del sofriment, encara més, diu sant Pau que "gemeguem dins nostre anhelant de ser plenament fills, quan el nostre cos sigui redimit"».

«A través de la creu i de la mort, Déu ha respost amb la resurrecció del Fill i amb la vida nova. La pregària animada per l'Esperit Sant ens porta també a nosaltres a viure cada dia el camí de la vida, amb les seves proves i sofriments, amb plena esperança i confiança en Déu, que ens respon com li va respondre al Fill», va assegurar.

Rectificació del Grup Benetton

Zenit / Ciutat del Vaticà

Segons una nota feta pública pel P. Federico Lombardi, la marca Benetton ha reconegut que no hauria d'haver manipulat la imatge del Sant Pare en la seva publicitat. Aquesta és la conclusió de la contesa legal entre la Santa Seu i el grup Benetton a causa de l'ús indegut de la imatge del papa Benet XVI en la campanya publicitària *Unhate*.

«El divendres passat —es llegeix

en el comunicat del P. Lombardi— el Grup Benetton va publicar una nota en què reafirma que "sent haver ferit la sensibilitat de Sa Santedat Benet XVI i dels creients"; assegura que "garanteix i manté que totes les imatges fotogràfiques de la persona del Sant Pare han estat retirades del circuit comercial"; i es compromet a no fer servir en el futur la imatge del Sant Pare sense l'autorització prèvia de la Santa Seu.»

Tots els detalls del viatge papal a Milà

Zenit / Ciutat del Vaticà

El Sant Pare visitarà l'arxidiòcesi de Milà amb motiu de la VII Trobada Mundial de les Famílies que se celebrarà en aquesta ciutat italiana.

Segons informa l'oficina de premsa de la Santa Seu, Benet XVI sortirà de l'aeroport romà de Ciampino l'1 de juny a les 16.00, i arribarà una hora més tard a Milà. A les 17.30, pronunciarà un discurs davant de la ciutadania a la plaça del Duomo; a les 19.30, assistirà a un concert al teatre de la Scala.

El dissabte 2 de juny, a les 10.00, el Papa participarà en l'Hora Mitja al Duomo; llegirà la meditació i venerarà les relíquies del sant al Scurolo de San Carlo. A les 11.15, a l'estadi Meazza, saludarà els infants que rebran la Confirmació, pronunciarà un discurs i pregarà l'Àngelus. A les 17.00, a la Sala del Tron de l'arquebisbat, es trobarà amb les autoritats civils, i a les 20.30, s'adreçarà als participants en la Festa del Testimoniatge que tindrà lloc al parc de Bresso.

El diumenge 3 de juny, al parc de Bresso, a les 10.00, celebrarà la santa missa i pregarà l'Àngelus. Després d'esmorzar, a les 13.15, amb els cardenals, bisbes i algunes famílies, a l'arquebisbat de Milà, saludarà els membres de la Fundació Família 2012 i els organitzadors de la visita.

Benet XVI agafarà el vol de tornada a Roma a les 17.30 i, des de l'aeroport de Ciampino, es traslladarà en helicòpter a l'heliport vaticà, on està prevista la seva arribada a les 18.45.

Pelegrinatges solidaris a Lourdes

NOVETAT

En avió:

Del 30 de juny al 3 de juliol.

En autocar:

Del 28 de juny al 2 de juliol i
del 20 al 24 de setembre.

Més informació al telèfon: **934 092 810**

Organització tècnica:

relitur viatges GC 1045 D

El Papa demana un nou anunci de l'Evangelí

Rep els directors nacionals de les Obres Missionals Pontifícies

ACI
Ciutat del Vaticà

El Papa ha demanat iniciar una nova època d'anunci de l'Evangelí perquè més persones coneguin el missatge de Crist, i ha expressat el seu suport a una campanya mundial del Rosari encoratjada des del Vaticà. Així ho ha indicat el Bisbe de Roma en rebre els directors nacionals de les Obres Missionals Pontifícies, un organisme al qual està confiada la cooperació missionera de totes les Esglésies al món, i que ha celebrat l'assemblea anual del seu Consell Superior.

«L'evangelització, que té sempre un caràcter d'urgència, en aquests moments impulsa l'Església a recórrer, amb passes encara més ràpides, els camins del món, perquè tots els éssers humans coneguin Crist», ha dit Benet XVI.

«Només en la Veritat, que és Crist, la humanitat pot descobrir el significat de l'existència, trobar la salvació i créixer en la justícia i la pau. Cada home i cada poble tenen el dret de rebre l'evangelí de la veritat.»

El Papa ha afirmat que «Jesús, el Verb Encarnat, continua sent el centre de l'anunci, el punt de referència per a la continuació i per a la mateixa metodologia de la missió evangelitzadora, perquè és el rostre humà de Déu, que vol trobar cada home i dona per fer-los entrar en comunió amb Ell, en el seu amor». En els nostres dies «la missió necessita renovar la confiança en l'acció de Déu i una oració més intensa perquè vingui el seu Regne».

«Cal invocar de l'Esperit Sant Il·lum i força, i comprometre's amb decisió i generositat per inaugurar, en cert sentit, una nova època d'anunci de l'Evangelí

perquè, després de dos mil anys, una gran part de la família humana continua sense conèixer Crist, i també perquè la situació en què es troben l'Església i el món presenta particulars reptes a la fe religiosa», ha assenyalat el Papa citant l'exhortació apostòlica de Joan Pau II *Ecclesia in Asia*. Així mateix, ha manifestat tot el seu suport al projecte de la Congregació per a l'Evangelització dels Pobles i de les Obres Missionals Pontifícies que promouen l'Any de la Fe, amb «una campanya mundial que, a través de l'oració del Rosari, acompanyi la tasca d'evangelització al món i ajudi molts batejats a redescobrir i aprofundir la fe».

«L'anunci de l'Evangelí comporta, no poques vegades, dificultats i patiments; sovint el Regne de Déu es difon al món al preu de la sang dels seus servents. En aquesta fase de canvis econòmics, culturals i polítics, quan l'ésser humà pot sentir-se sol, presa de l'angoixa i la desesperança, els missatges de l'Evangelí, malgrat ser anunciadors d'esperança i de pau, continuen sent perseguits com ho va ser el seu Mestre i Senyor.» «Això no obstant, els problemes i la realitat tràgica de la persecució, l'Església no es desanima: continua sent fidel al manament del Senyor, conscient que com sempre a la història cristiana els màrtirs, és a dir, els testimonis són nombrosos i indispensables per al camí de l'Evangelí.» «Avui com ahir, el missatge de Crist no pot ajustar-se a la lògica d'aquest

«L'Església continua fidel al manament del Senyor, conscient que els màrtirs són nombrosos i indispensables per al camí de l'Evangelí»

món, perquè és profecia i alliberament; és llavor d'una nova humanitat que creix, i només al final dels temps arribarà a la plena realització.» El Papa ha subratllat que a les Obres Missionals Pontifícies els havia estat confiada, d'una manera particular, «la tasca de donar suport als ministres de l'Evangelí, ajudant-los a mantenir l'alegria d'evangelitzar, fins i tot quan cal sembrar amb llàgrimes. Per això el treball d'animació i formació missional que desenvolupen forma part de l'ànima de la cura pastoral, perquè la missió *ad gentes* és el paradigma de tota l'acció de l'Església apostòlica». «Sigueu, cada vegada més, expressió visible i concreta de la comunió de persones i mitjans entre les Esglésies, que, com a vasos comunicants, viuen la mateixa vocació i tensió missionera, i a cada racó de la terra treballen per sembrar el Verb de Veritat en tots els pobles i cultures», ha conclòs.

Consultors per a la Nova Evangelització

Zenit / Ciutat del Vaticà

Benet XVI ha nomenat consultors del Pontifici Consell per a la Promoció de la Nova Evangelització els preveres Marco Frisina (Itàlia), president de la comissió diocesana d'Art Sacre de la diòcesi de Roma i docent a la Pontificia Universitat Lateranense i a la Pontificia Universitat de la Santa Creu a Roma; Jeremy Driscoll, o.s.b. (EUA), docent a Mount Angel Seminary a St. Benedict, Oregon,

i a la Facultat de Teologia del Pontifici Ateneu Sant Anselm a Roma i a Marko Ivan Rupnik, s.j. (Eslovènia), director del Centre Aletti, docent al Pontifici Institut Litúrgic del Pontifici Ateneu Sant Anselm de Roma. Així mateix, ha nomenat el laic Salvatore Martinez (Itàlia), president de l'Associació Rinnovamento nello Spirito Santo d'Itàlia (Renovació Carismàtica Catòlica), que ja és consultor del Pontifici Consell per als Laics i del Pontifici Consell per a la Família.

Subscriu un missioner

Regala una subscripció de CatalunyaCristiana perquè també els missioners rebuin notícies de casa (podeu mantenir-hi correspondència).

Nom _____

Cognoms _____

Adreça _____

Població _____

DP _____ Tel. _____ NIF _____

Marqueu la vostra preferència (preu d'una subscripció missionera)

- Amèrica i Àfrica: 237,86 € Missioner Edició en català
 Àsia i Oceania: 315,81 € Missionera Edició en castellà
 Adjunto xec nominatiu Domiciliació bancària

Senyors, els prego que carreguin al meu compte el rebut que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua donació Subscripció Missionera.

Titular _____

Entitat Oficina DC Compte Data (dd/mm/aa)

Signatura del titular

Envieu aquesta butlleta a:
CatalunyaCristiana
Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

Itàlia

La iniciació cristiana en el context de la nova evangelització

Celebrat el XII Congrés Europeu de Catequesi

Zenit
Roma

Ha finalitzat a Roma el XII Congrés Europeu de Catequesi, promogut pel Consell de Conferències Episcopals Europees (CCEE), al qual han assistit uns 60 delegats, entre bisbes, experts, i directors nacionals de les oficines i els organismes nacionals responsables de la catequesi a les Conferències Episcopals d'Europa. El congrés, celebrat amb el tema *La iniciació cristiana en el context de la nova evangelització, amb especial atenció als infants i joves d'edats compreses entre 7 a 16 anys*, s'inscrivía en la reflexió sobre la nova evangelització en l'any en què l'Església commemora el 20è aniversari de la publicació del Catecisme de l'Església catòlica, el 50è aniversari de l'obertura del Concili Vaticà II, i en el context de l'Any de la Fe.

El congrés ha estat una trobada europea de líders i responsables que participen en la coordinació de la catequesi als respectius països i que han intercanviat informació i han discutit projectes i problemes comuns. Segons els organitzadors de l'esdeveniment, la iniciació cristiana està estretament lligada a la nova evangelització dels joves, pares i de tota la comunitat. La catequesi no ha de ser vista, per tant, al marge de la nova evangelització, sinó que n'és una part integrant. Per tant, cal vincular la nova evangelització a la tradició de la fe, entesa com a transmissió del contingut i l'experiència personal i comunitària de la fe.

En l'esdeveniment s'ha destacat que els catequistes són persones conscients de les dificultats de la situació actual, marcada per una ruptura amb el passat i la secularització, però alhora, són

persones entusiastes, comunicadors apassionats de l'evangeli.

Un element emergent de les reflexions ha estat que la iniciació cristiana és, sens dubte, una experiència personal, però que no pot ser experimentada en la seva totalitat si és fora de la comunitat, perquè és aquesta mateixa la que catequitzava. S'ha vist també que la catequesi no està dirigida només als infants, sinó que és una experiència que involucra tothom i que no és possible pensar en una catequesi sense preocupar-se pels catequistes, les famílies i per la comunitat en general. Els participants han recordat també que la fe només pot ser comunicada si la persona mateixa viu la fe.

Finalment, s'ha destacat que la

«Els catequistes són persones conscients de les dificultats de la situació actual, però són entusiastes, comunicadors apassionats de l'evangeli»

catequesi no és només l'adoctrinament, sinó sobretot l'experiència de Déu. Cal reconèixer que l'infant també està obert a la transcendència i que ha de ser ajudat a desenvolupar aquesta amistat amb Crist.

El dimecres 9 de maig els participants van celebrar la missa per a Europa a la basílica de Santa Maria la Major de Roma, coincidint amb el Dia d'Europa, confiant així els temors i les esperances dels ciutadans del continent europeu a la intercessió dels sants patrons d'Europa, grans sants que van viure en temps de crisi amb valentia i seguint la tradició amb fidelitat i creativitat.

En el context del XII Congrés, els organitzadors van presentar la novetat del lloc web *Eurocathinfo* (www.eurocathinfo.eu) que unirà a les llengües oficials altres idiomes com l'espanyol. El Consell de les Conferències Episcopals d'Europa (CCEE) inclou les actuals 33 Conferències Episcopals d'Europa, representades pels presidents, i els arquebisbes de Luxemburg, del Principat de Mònaco, l'arquebisbe maronita de Xipre i el bisbe de Chişinău (República de Moldàvia) i el bisbe eparquial de Mukachevo. El president és el cardenal Péter Erdo, arquebisbe de Przemysl, a Polònia. El secretari general és Mons. Duarte da Cunha, de nacionalitat portuguesa. La secretaria té seu a St. Gallen, Suïssa.

Bèlgica

Cristians al món àrab

P.L.J. / Brussel·les

La Comissió d'Episcopats de la Comunitat Europea (COMECE) i els grups polítics del Partit Popular Europeu (PPE) i dels Conservadors i Reformistes Europeus (ECR) al Parlament Europeu van organitzar el 9 de maig un col·loqui sobre la situació cada cop més amenaçada i precària dels cristians als països àrabs.

Les expectatives nascudes de la «primavera àrab» sobre la democràcia, el respecte dels drets humans i les minories religioses, s'han respectat i realitzat? Aquesta és la qüestió central de la trobada celebrada amb el títol *Cristians al món àrab, un any després de la primavera àrab*. L'objecte

del seminari ha estat reunir els parlamentaris europeus per sospesar en quina mesura la «primavera àrab» ha complert les expectatives dels valors liberals, com la democràcia i els drets fonamentals.

«La democratització del Pròxim Orient no ha portat alleujament a les persones que hi viuen, és una veritat molt amarga un any després de la primavera àrab. Si la Unió Europea vol mantenir la seva credibilitat com a defensora dels drets humans, (...) ha d'adoptar una posició clara en defensa dels cristians al Pròxim Orient. Exigim una resposta a tot acte de discriminació i esperem que aquest problema estigui sempre present en els debats polítics o comercials entre la UE i el món àrab»,

va dir Konrad Szymanski, eurodiputat del grup ECR.

Representants de diverses organitzacions internacionals, com Ajuda a l'Església Necessitada, Open Doors International i el Fòrum Pew sobre Religió i Vida Pública han debatut sobre la situació dels cristians al món àrab. També hi han participat altres testimonis cristians importants, que viuen i treballen al Pròxim Orient, com Mons. Samir Nassar, arquebisbe maronita de Damasc (Síria), i fra Pierbattista Pizzaballa, o.f.m., custodi de Terra Santa. «Arran dels canvis succeïts a Egipte, la situació en què es troba Síria indica de forma clara com es transforma el panorama al Pròxim Orient en l'actualitat. Fins a l'any passat,

eren impensables escenaris similars», va dir fra Pizzaballa. Sobre el paper de l'Església, el religiós va assenyalar que cal «estar amb la gent, acollir-la i assistir els necessitats sense distinció de raça, religió i nacionalitat. Garantir, a través d'una presència segura, el servei religiós als fidels perquè compreguin la importància de romandre al seu país. Aquest continua sent el sentit de la missió franciscana».

En aquest context de gran canvi històric per al món àrab, Benet XVI visitarà el Líban el setembre vinent per proclamar l'exhortació apostòlica del Sínode per al Pròxim Orient. El diari libanès *Al Safir* va publicar un resum del projecte de la nova «exhortació apostòlica».

«Estic disposat a assumir el martiri si mai arriba»

Joseph Fadelle, descendent de Mahoma convertit al cristianisme

Samuel Gutiérrez

El testimoni de conversió de Joseph Fadelle és esfereïdor. Descendent del profeta Mahoma, membre de l'important clan al-Moussaoui de l'Iraq, ha pagat un preu altíssim per abraçar el cristianisme: persecució, tortura, condemna a mort, exili... Fadelle, que des del 2001 viu ocult a Europa amb la seva dona i els quatre fills, relata la seva història al llibre *El precio a pagar* (Rialp). Aquest home senzill, de mirada serena i fe provada, sap que el martiri pot arribar en qualsevol moment, però no té por. Així ho va expressar recentment en una conferència a Barcelona davant de 300 persones, a la qual va acudir convidat per Ajuda a l'Església Necessitada. El seu llibre pot adquirir-se en aquesta entitat (932 373 763) per un donatiu de 12 euros.

La seva conversió al catolicisme li ha suposat la tortura, el desterrament, la persecució i el menyspreu de la família; fins i tot pesa sobre vostè una condemna a mort (fàtua) per part de l'islam... Sent que ha pagat un preu massa alt per ser cristià?

Al contrari. Sento que encara no he pagat el preu en la seva totalitat. Només he començat a pagar-lo. Crist val moltíssim! Tot el que he patit durant els darrers vint anys ja sabia que passaria. Està escrit a la Bíblia. Jesucrist ens parla en diverses ocasions de la persecució i la tortura a causa del Regne. Ell mateix mor a la creu per aquest motiu. Per això, abans de la conversió, jo ja era plenament conscient del que em podia passar.

Se n'ha pedit en algun moment?

Després d'assaborir l'amor de Jesucrist, no hi ha possibilitat de marxa enrere. M'han arribat a disparar gairebé a boca de canó i continuo viu. És Jesucrist el qui ho ha fet possible. Com puc penedir-me'n? El que m'ha passat és una petita gota d'aigua a l'immens oceà. Des de fa 2.000 anys han estat in comptables les persones que han donat la vida per haver cregut en Jesucrist, moltes d'elles de forma anònima. El que jo he viscut no és res comparat amb el que va viure ell.

Amb la radicalitat i convicció amb què vostè viu la fe, jugant-se la vida pel fet de ser cristià, li sap greu que en països on hi ha llibertat religiosa els cristians visquem amb tanta tebior la fe?

Hi ha molts cristians a Europa amb molta fe. Després d'haver fugit de l'Iraq, la meua família ha estat acollida per famílies cristianes, amb les quals ho hem compartit tot. És un petit exemple, senzill si ho vol, de la generositat de molts cristians a Europa. Com aquests, n'hi hauria d'altres exemples. Hi ha molta fe que no es veu. A Europa, a més, tinc la sensació que els mitjans de comunicació intenten disminuir la influència de la fe cristiana.

Però a Europa no ens juguem la vida per batejar-nos o anar a missa...

No sóc l'únic, hi ha molta gent que pateix i que ha patit més que jo. Jo només sóc un més.

La seva conversió al cristianisme es va iniciar a partir de la lectura profunda de l'Alcorà... Què hi va descobrir perquè es qüestionés la seva fins aleshores arrelada fe musulmana?

Vaig descobrir-hi moltes contradiccions en què abans no m'havia fixat. Per això convido tots els musulmans a llegir i aprofundir sincerament l'Alcorà. A partir d'aquí, que cadascú decideixi què fer. És important, però, llegir l'Alcorà conscientment, pensant cada paraula, perquè sovint els musulmans el llegeixen mecànicament, sense pensar en el que llegeixen, amb l'únic objectiu de guanyar punts per al cel.

Però què diu l'Alcorà que considera tan perjudicial?

Per començar, una de les seves afirmacions més terribles és que a les persones que abandonen l'islam o es converteixen a una altra religió cal matar-les. Això apareix en una de les surs de l'Alcorà i jo mateix ho he viscut en pròpia carn. Altres punts conflictius que vaig descobrir-hi i que abans no m'havia plantejat són els que determinen la superioritat i el poder dels homes sobre les dones, considerades gairebé sempre com a éssers inferiors, amb la meitat del cervell de l'home, fins i tot impures quan estan menstruants. La descoberta d'aquesta segregació, que jo mateix havia aprovat abans, em resultava incompatible amb una llei d'amor... El conjunt de tots aquests dubtes va ser el motor

«Convido tots els musulmans a llegir i aprofundir sincerament l'Alcorà. A partir d'aquí, que cadascú decideixi què fer»

«Aquests més de 20 anys de persecució han estat com un quiratament al foc de la meua fe»

del canvi.

És conscient que el que diu pot obstaculitzar el diàleg interreligiós?

Crec que és bo que els musulmans puguin escoltar alguna vegada una cosa així, perquè això els provocarà i potser els animarà a investigar. Jo no estic en contra dels musulmans. Jo els estimo molt i reso molt per ells. El problema no són les persones.

Després d'aquesta experiència forta de contradicció, va ser la lectura de l'Evangeli la que el va dur fins a Jesucrist. Com va ser el

procés d'adhesió a la fe cristiana?

Amb la lectura de l'Evangeli, vaig descobrir coses molt riques que m'han omplert per dintre i m'han impulsat a desitjar el baptisme. A través de la Bíblia, he conegut Jesucrist, amb el qual he viscut i visc un amor continu i mutu. Jesús parla de l'amor i diu als seus que els ajudarà i acompanyarà tota la vida. Ara no únicament estimo Jesucrist, sinó que l'adoro.

En els primers anys de conversió, ni tan sols l'Església el va acollir per por, i es negava a batejar-lo. Què va fer que es mantingués fidel?

Vaig patir molt el rebuig de l'Església. M'enfadava moltíssim i no ho podia entendre. Amb el pas del temps he entès la seva reacció. Els qui em rebutjaven no pensaven només en ells, sinó en tota l'Església de l'Iraq, a la qual volien protegir.

Durant més de 20 anys perseguit pels seus, amb una fàtua interposada contra vostè, i amb la seva mare desitjant-li la mort... Com es pot suportar una cosa així?

L'or, quiratat al foc, és com obté la major puresa. Amb la fe passa el mateix. Aquests més de 20 anys de persecució han estat com un quiratament al foc de la meua fe. Per això ara en gaudeixo tant i em sento cada cop més a prop de Jesús. Des del baptisme ja no tinc por de la mort. Els cristians creiem en la vida eterna.

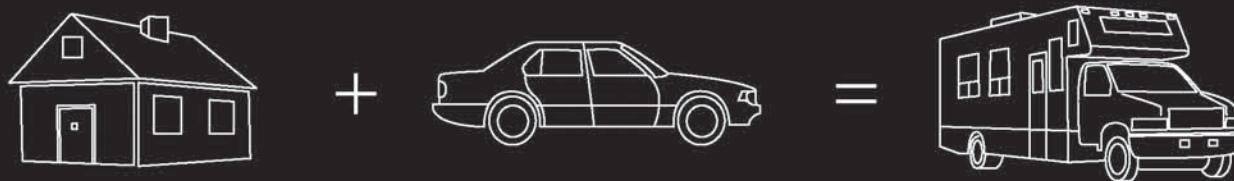
La fàtua continua vigent?

La fàtua no té fi. D'aquí a un dia o un mes, tard o d'hora, potser em mataran. En sóc conscient i ho accepto. Abraço aquesta possibilitat perquè la base de l'Església és la sang dels màrtirs. Estic disposat a assumir el martiri si mai arriba.

S'ha acabat convertint en un arameu errant, com el patriarca Abraham, originari també d'aquestes terres de l'Iraq?

No em puc comparar amb Abraham, el nostre pare en la fe. Jo sóc una persona molt petita, un pobre servent de Jesucrist. Confesso que deixar el meu país va ser una experiència duríssima, com també ho va ser abandonar el Pròxim Orient. No tenia estudis i mai no havia treballat. La meua dona ni tan sols no sabia cuinar. A l'Iraq teníem servents, amb una vida plena de luxes. L'exili ha estat una prova dura, però estava també sostinguda per la Paraula de Déu: «El qui deixi casa, pare, mare...» Jo he deixat el meu país, casa meua, la família, però ara compto amb milers i milers de països, famílies, cases... que m'acullen amb les mans obertes.

¿y ahora?

DISEÑO + SOSTENIBILIDAD = W + W

W+W es el resultado de la ambición de Roca a la hora de incorporar soluciones nuevas, únicas e innovadoras en los espacios de baño. Una solución que combina diseño y sostenibilidad al unir el inodoro y el lavabo en una sola pieza. Su sorprendente diseño lo hace ideal para espacios reducidos, pero su gran aportación es la tecnología que permite reutilizar el agua usada en el lavabo para llenar la cisterna del inodoro. Un producto único que Roca ha hecho realidad.

Roca THE LEADING GLOBAL
BATHROOM BRAND
www.roca.com

Punt de vista

Eduard Sagarra Trias

President de l'Associació per a les Nacions Unides a Espanya

La sanitat, un dret de totes les persones

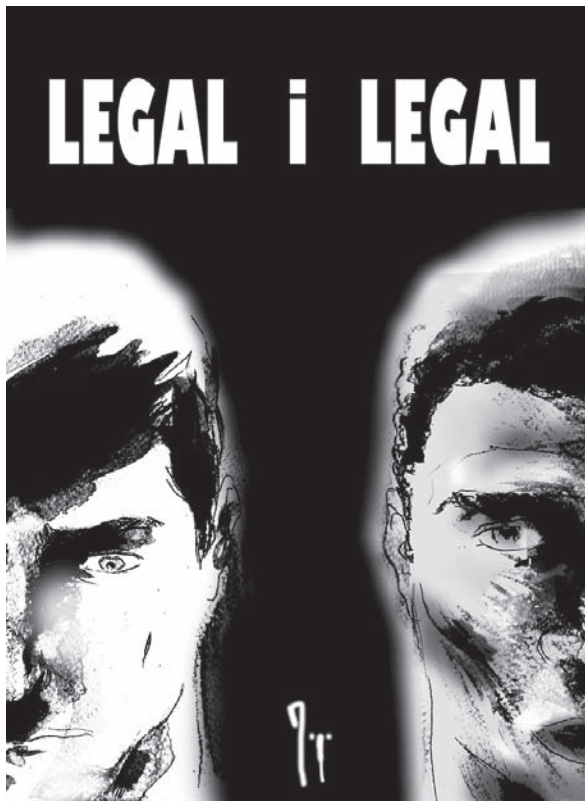
El govern acaba d'aprovar unes mesures urgents en el Reial Decret del 24 abril del 2012 (sense previ debat parlamentari) que afecten, i molt, el dret universal a la sanitat pública de tots els ciutadans que viuen a Espanya. Especialment greu, o molt greu, ens sembla la prohibició —fins ara permesa— de prestar assistència mèdica als estrangers irregulars. La prohibició afecta, a partir d'ara, els no nacionals que viuen *de facto* aquí però que estan legalment empadronats en un municipi.

És molt greu que la ministra de Sanitat, Ana Mato, en referir-se a aquest col·lectiu, els titlla, despectivament, d'«immigrants il·legals», amb la qual cosa criminalitza —il·legalment— aquest col·lectiu de persones. Cal recordar a tothom (en especial a la Sra. ministra) que una persona mai no és il·legal, només és il·legal una acció o una cosa.

No em cansaré mai de repetir que els immigrants irregulars no són criminals ni delinqüents. Són simplement persones, no nacionals espanyols que, si bé estan empadronades, no tenen un permís administratiu que els autoritza a viure aquí, però això no els converteix en delinqüents.

La llei d'Estrangeria (promulgada per Sr. Aznar) reconeixia per a aquest col·lectiu (segons el Govern, més de 500.000 ànimes) el dret fonamental a la sanitat pública si estaven empadronats.

L'accés a la sanitat pública és un dret fonamental i un valor de la nostra societat que no es pot limitar

només per raons econòmiques. Si les normes són contràries a la dignitat de la persona (art. 10 de la Constitució) haurem de modificar abans que res, la Constitució del 1978, i denunciar els tractats internacionals, on es garanteix aquest dret a totes les persones.

El descontrol o falta de prevenció i atenció per part de la xarxa de la sanitat pública als immigrants irregulars pot suposar un descontrol per a la població i que apareguin malalties ja eradicades a Europa (tuberculosi, sida, i d'altres de contagioses). El que és segur és que la malaltia, una vegada estesa, no distingeix entre «els bons i els dolents»; entre els regulars i els irregulars.

No es poden matar mosques a canonades i encara menys quan aquestes canonades van contra els drets fonamentals de les persones. Limitar el dret de la sanitat a una part de la població recorda el que passa a les guerres actuals: que produeix més víctimes «el foc amic» que no pas «el dels enemics».

Govern d'Espanya i Sra. ministra, no creem perills a la salut de la ciutadania criminalitzant els immigrants irregulars. Aquest col·lectiu només és això persones amb un estatus irregular al territori, però, com a persones, són titulars de drets fonamentals, com vostè o com jo. L'atenció sanitària pública és un dret transcendent en un Estat democràtic en l'Europa del segle XXI. El Govern ha de saber que amb la salut de tots no s'hi juga.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Degà del Capítol Catedral de Barcelona

Consell a un jove que pensa en el sacerdoci

L'arquebisbe de Nova York, el cardenal Dolan, en les seves declaracions sobre «construir una cultura de les vocacions», preguntat pel periodista sobre quins consells serien els més adients per a un jove que pensa en el sacerdoci, respon que la primera cosa que li diria és que tingués sentit de discipulat. És a dir, que ha de cuidar una relació íntima amb Jesucrist. Ha de saber que té necessitat d'Ell. Li ha de dir que l'estima. Ha de tenir clar que sense el Senyor no es pot fer res. Ha de tenir Crist com el millor amic. Encara més, li ha de dir que vol passar

tots els dies de la seva vida amb Ell.

Que llegeixi també l'Evangeli i tingui una pietat vertaderament eucarística. El sagrament de la Penitència li donarà la certesa del perdó. Ha de desitjar compartir aquestes coses amb amics en una comunitat. Ha de trobar Crist en els pobres, en actes de servei. Tal com ha dit el Sant Pare: «Jo us crido a la santedat, que és l'amistat amb Jesús.»

Un jove que pensi en el sacerdoci haurà de treballar la seva vida espiritual, pregar, participar en la missa i tenir una pietat eucarística. També ha d'estimar i llegir la Sagrada Escripura, considerar la vida dels sants, conèixer millor la fe catòlica. Que tingui amistat amb els que comparteixen els seus valors. Que estimi l'Església i la parròquia, i practiqui obres de servei.

El cardenal Dolan conclou: «Totes aquestes coses intensifiquen una vida d'amistat amb Jesús, que significa santedat. Si fem això, si desenvolupem la santedat, si desenvolupem el discipulat, llavors la crida al sacerdoci arribarà.»

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanya

(ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Precaucions - prèvies

Quan comprem un medicament n'acostumem a llegir el prospecte que acompanya el producte. I després d'assabentar-nos de les excel·lències de l'específic, continuem llegint un apartat que en descriu les limitacions, els efectes secundaris i les incompatibilitats. Això ha de servir com a símil del que escric a continuació.

Estem cridats, convidats, a treballar pel Regne, en el si de la Santa Mare Església. A cadascú se li proposa la seva peculiar resposta i s'espera que li sigui fidel. Si és Assemblea Santa i Congregació, cadascú s'hi aproxima a la seva manera. Cal dir que és impossible veure tota una esfera, en un moment determinat, o fer una fotografia de la totalitat de l'Atomium de Brussel·les. Cal decidir quin angle i amb quin objectiu la fem. Una cosa semblant passa amb la resposta a la crida del Senyor. Però, lamentablement, passa que, sense saber com, sovint apareix l'enveja, que lesiona les activitats apostòliques. Estem inclinats a considerar que es tracta d'un vici infantil, propi d'un infant al qual el sorprèn l'arribada d'un germà petit, que acapara tota l'atenció dels pares. Però, l'enveja no és tan innòcua com sembla. Frustra grans projectes i les iniciatives boniques.

A l'inici de la Bíblia, trobem una descripció de la seva malignitat. En la relació del que anomenem pecat original, s'hi explica detalladament l'escena de l'arbre. Un Déu bondadós, un enemic, una parella humana rebel i orgullosa. El pecat de la supèrbia. La cara de la moneda. Però abans de girar-la, per tal que ens assabentem d'un altre aspecte, arrelat en l'ésser humà, l'homicidi, introdueix un text que sembla obra d'un psicòleg. Déu descobreix a Caïn tot el que germina dins seu, l'adverteix de la perillositat, però també que és capaç de vèncer-lo. No en fa cas. Es precipita embogit, mogut per l'enveja i assassina el seu germà. Continua la història sagrada i, de tant en tant, es deixa veure la mateixa corcadura maligna. El que Sara sent per Agar i el seu fill Ismael. Les intrigues de Jacob i d'Esau. Les de les esposes del primer. Rivalitats de palau que es deixen veure en la història de Jezabel i el pobre Nabot.

Aterro. Quants bons projectes d'evangelització, d'apostolat, són matxucats, desprestigiats, anul·lats per calúmnies que obeeixen simplement a l'enveja de companys, que voldrien que tots se sentissin súbdits seus, i que actuessin com a ells els agrada, a plaer, la majoria de vegades!

He redactat aquest present, perquè un dia o un altre tenia projectat de fer-ho, però, si ho escric avui, és perquè recentment he patit les conseqüències doloroses d'enveges «de gent de missa». Com a conseqüència, s'han suprimit projectes i s'ha decebut gent de bona fe. M'ha dolgut amargament. Comentant-ho amb persones de confiança, he sentit, aquesta i altres vegades, que em deien: «Això passa també a la meua empresa, i és un fet comú entre socis i executius.» El meu dolor ha augmentat perquè comparem, sense imitar-nos, sense horroritzar-nos, la Santa Mare Església, esposa estimada de Jesucrist, amb una multinacional vulgar. I el que em dol més és que tenen raó. Molts dels comportaments del clergat obeeixen a vicis semblants. He recordat que ja el 1957, en unes *Ejercitaciones para un mundo mejor*, del P. Lombardi, se'ns va advertir que el pecat groc del clergat, és l'enveja. M'he consolat, però lamento haver-lo patit i que altres en continuïn sent víctimes.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viqui70@yahoo.es

Guspires d'esperança

Després d'una setmana de problemes i d'impotència davant les necessitats que m'envoltaven, vaig tenir el regal d'aquestes guspires d'esperança amb les quals Déu ens dóna de tant en tant forces per continuar el nostre camí. I és que no hi ha alegria més gran —almenys per a mi— que veure la bondat que hi ha al món, malgrat que els mitjans de comunicació s'entesten a presentar-nos el costat dolent de les persones i de la vida. Hi ha dies que les notícies són una pluja de calamitats, malifetes, corrupció i egoisme. Però, la vida no és pas i només això. Hi ha molta bondat amagada que, quan surt a la llum, ens fa revifar i tornar a somiar amb un món millor.

Dues taules rodones. Una, a les jornades de Pastoral de l'Escola Cristiana. L'altra, a la Trobada anual del Secretariat de Marginació, «Testimonis entre els pobres». Totes dues experiències posen de manifest aquesta altra vessant de la vida que mereix la pena conèixer i que jo contemplo com guspires d'esperança.

Un educador molt conegut i reconegut, Xavier Melgarejo, que encara no té cinquanta anys es troba de cop i volta amb la notícia d'un càncer greu amb metàstasi, que canvia la vida. Moments d'angoixa i, fins i tot, de rebel·lia davant d'una situació que sembla que el supera. Protestes a Déu com a única pregària. «Què he fet jo per merèixer aquest càstig?» És una reacció molt comprensible i tan antiga com la Humanitat. Va plorar sense parar durant tres dies. Després aquesta pregària es converteix en una pau interior que omple molt més de felicitat que la salut de la qual gaudia fins aleshores. I aquesta acceptació del moment que està vivint el fa experimentar allò que diu sovint als alumnes i companys de l'Escola Claret: «A mi el càncer m'ha intensificat la fe i m'ha ajudat a veure amb més claredat què és essencial i què és accessori.»

Una obra social a Granollers, El Xiprer, on l'acollida i la fe en la Providència són els pilars de la seva trajectòria. I una dona que explica amb senzillesa la seva experiència de Déu, la Mercè Riera. La meua alegria, i, fins i tot emoció, no va ser tant pel que es fa en aquest centre, que és indubtablement molt bo. Va ser més per des d'on es fa i com va néixer. L'explicació de la Mercè va demostrar, una altra vegada, que Déu està més a prop nostre del que pot semblar en aquests temps d'incertesa. I es manifesta com en altres temps en el més íntim dels nostres cors quan ens posem a escoltar-lo. La Mercè ens va parlar d'una «presència» íntima i innegable. Una frase d'un salm va ser per ella la resposta a una pregunta feta senzillament al Senyor: «Què hem de fer.» I aquesta «presència» inefable és, juntament amb les paraules del salm, la resposta.

Jo sé que és necessari que canviem l'estructura de pecat de la nostra societat, però, no és més necessari que estiguem atents a aquesta presència íntima que ens pot canviar els cors?

Zoom

Eduard Brufau

Tot és a punt per celebrar aquest diumenge 27 de maig la Marató per la Pobresa amb el lema «Que ningú es quedi fora de joc». Organitzada per TV3, Catalunya Ràdio i la Fundació la Marató de TV3, vol mostrar les moltes cares de la pobresa al nostre país a partir de persones en situació de risc o d'exclusió social i també a partir de la feina de les entitats que des de fa temps treballen transversalment en aquest terreny. Un dels que ha volgut col·laborar en la marató és Jordi Savall, que amb la seva viola de gamba va sorprendre molts viatgers que passaven per l'Estació de França de Barcelona.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

Un text profètic i revolucionari

Les realitats quotidianes, sovint, passen inadvertides. També els textos que es llegeixen diàriament corren el risc de perdre la força del seu impacte. Passa el mateix amb el signe de la creu, que es transforma en distintiu de pertinença i, fins i tot, en objecte d'art, elaborat amb materials nobles i pedres precioses. La cruesa original es dilueix amb el temps i el seu missatge també. Jesús crucificat ens parla de fidelitat a l'anunci de l'evangeli, de coratge davant les forces que el volen fer callar, de denúncia dels poders que danyen les persones i la societat, d'obediència a la voluntat del Pare portada fins a l'extrem de perdre la seva pròpia vida, del resultat d'una sentència injusta... La litúrgia de les hores inclou cada dia al final de vespres un càntic, extret de l'evangeli segons sant Lluc (1,46-55). Es tracta del Magníficat, posat en boca de Maria de Natzaret, la mare de Jesús. La seva figura s'ha idealitzat tant que ens hem allunyat del sentit original. La seva aportació és un cant al goig, a la fe en Déu, a la humilitat, a la misericòrdia divina, però no només això. Apunta de manera profètica i revolucionària a desactivar les forces del poder, dels diners i del prestigi. L'acció de Déu «dispersa els homes de cor altiu, derroca els poderosos del soli i exalta els humils. Omple de béns els pobres, i els rics se'n tornen sense res».

La situació actual és una glossa al Magníficat. La perversió dels valors, portada a terme pels poderosos i els superbs, especialment en el món occidental, ens ha conduït a una situació greument conflictiva. Nombrosos caps de govern han estat derrocats dels seus trons en les eleccions generals de molts països. El món financer s'ha ensorrat i els rics que especulaven amb el totxo i la construcció tenen milers de pisos buits. El sistema intenta protegir-se i, en comptes de demanar responsabilitats, deixa anar els causants i els permet indemnitzacions substancials. Però els humils teixeixen un discurs que frena la impunitat dels que haurien d'afrontar un judici imparcial. Les seves propostes de canvi, a partir de la indignació de veure patir els famolencs, comencen a trobar ressò en la societat. Els superbs de cor han pensat que podien disposar del món a plaer. Els poderosos són observats amb lupa i fins i tot han de demanar disculpes per anar de cacera en temps d'austeritat. La corrupció dels que són considerats servidors públics no pot romandre durant més temps oculta als ulls de tothom. Ara surt a la llum i es demanen responsabilitats als seus autors. Les resistències no són poques, però la constància de la denúncia fa efecte en la cuirassa defensora del que és indefensible. És el temps dels pobres, dels humils, dels famolencs... Sense venjança, però amb justícia. Sense violència, però amb la papereta democràtica del vot a la mà. Sense fatalisme, però amb l'esperança que un altre món és possible. Sense silenci, però amb una veu que denunciï les injustícies i defensi els oprimits. La misericòrdia de Déu arriba a través de cada persona que viu la solidaritat amb els més necessitats. No plou del cel sinó que es transmet a través de la vida de les persones compromeses. Cal resar el Magníficat amb fe i convicció, com Maria de Natzaret, sense passar per alt els fragments d'un text que continua sent profètic i revolucionari. No és una pregària ensucrada sinó una proposta valenta de viure la fe des de l'amor i el compromís social.

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA

(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA

(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA

PROVÍNCIA ECLESIASTICA DE BARCELONA

(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL

24 H AL DIA

Informeu-vos-en al telèfon: **934 092 810** Fax: **934 092 775**,
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 Barcelona
e-mail: publicitat@catalunyacristiana.cat

Des del monestir

Connectats a la font

Explica una llegenda que hi havia un riu que travessava un poble de muntanya. Diuen que el riu vivia alegre i feliç, però que hi havia una cosa que l'amoïnava, i és que ell sabia que tota la seva riquesa, tota la seva vida era l'aigua del cabal. Però precisament aquesta aigua, que era tota la seva vida, se li escapava continuament, no la podia retenir.

I es preguntava no sense angoixa què passaria si alguna vegada no li arribés l'aigua nova. Un dia, sense esperar-s'ho, va descobrir que l'aigua li venia del desglaç de les neus perpètuas d'una muntanya molt alta que ell mai no havia vist. Com més calor, més desglaç i més aigua nova. No hi havia perill que es quedés sense aigua, que s'eixugués, perquè estava connectat a les neus

perpètuas.

El riu es va posar molt content i va pensar que una cosa així calia celebrar-la. Per això, va convocar els arbres que creixien a la riba, les hortalisses, els peixos, els ocells i la gent del poble, i va preparar una gran festa. I el riu va aprofitar l'ocasió per dir-los: «Avui em comprometo davant de tots vosaltres a donar-vos sempre tota la meua aigua. Sóc un riu afortunat, no he de patir per l'aigua.» Avui sento la necessitat de donar gràcies a Déu i lloar-lo. Em sento com aquest riu. Sé que estic i que estem connectats al que és la Vida i ens la dóna en abundància: la font. Per això crec que no hem de tenir por que ens falti l'aigua, que no ens arribi l'aigua nova: estem connectats al qui és la

font inesgotable de la Caritat.

Tots, com el riu, estem connectats a la font de la Vida que és Jesús, pa partit, compartit i repartit, que va venir a donar-nos salut.

Tant de bo que no perdem el temps intentant «retenir» res, al contrari, que compartim amb alegria l'aigua que se'ns dóna generosa i, sobretot, que sapiguem donar gràcies al qui ens la dóna cada dia.

Per què tenim por? La font és inesgotable i se'ns en dóna fins a saciar-nos; se'ns en dóna generosament, perquè nosaltres puguem també donar-ne als altres.

No és aquest un gran motiu d'acció de gràcies? Celebrem-ho i deixem que l'Esperit faci brollar el riu d'aigua viva als nostres cors!

Lucía Caram

Religiosa dominica de Manresa

La sal de la terra

La universitat i el diàleg fe-cultura

Els escenaris on s'ha desenvolupat l'Atri dels gentils —Museu Nacional d'Art de Catalunya, Institut d'Estudis Catalans, Universitat de Barcelona i basílica de la Sagrada Família— han estat escollits amb summa coherència tant atenent l'eix general «Art, bellesa, transcendència» com pel fet de ser àmbits significatius d'obertura i de trobada entre tots els qui practiquen el diàleg. Els quatre espais, per la seva naturalesa, han estat, són i seran dinamitzadors del diàleg. Per la rellevància contemporània de la universitat, un cop celebrat l'Atri dels gentils, caldrà guanyar terreny i compromís per tal de seguir afavorint i consolidant aquest diàleg que ja ve de lluny. En el context català s'albiren clarament alguns reptes.

El primer consisteix en l'anàlisi de la possible integració de la Facultat de Teologia de Catalunya en una universitat o, si més no, la capacitat d'establir vincles operatius i més profunds amb les

universitats per dinamitzar el diàleg fe-cultura. El segon, prendre consciència de les oportunitats que ofereix la realitat universitària actual —per exemple, les tendències metodològiques o l'interès per la integració dels sabers—, i també, les de la cultura contemporània en la seva important sensibilitat per tot allò relacionat amb el diàleg. El tercer, la creació de mitjans específics de diàleg fe-cultura a l'interior de les universitats (observatoris, publicacions, col·loquis, seminaris, conferències, grups de treball, etc.). La no estigmatització dels valors emergents des d'una actitud crítica, la interpretació de les noves realitats, la detecció i l'aprofitament d'interessos compartits —com el problema antropològic, la pregunta pel sentit i la recerca de la veritat, la preocupació ètica o les aportacions del coneixement en la millora de la

societat, etc.—, suposen un quart repte. Alhora, el foment del diàleg implica, necessàriament, el conreu i el creixement de la pròpia identitat i el respecte per la identitat dels pobles i les cultures. Afrontar, doncs, la universitat com a espai educatiu de maduració de la identitat. El sisè, una major consciència de la continuïtat i la coordinació de la tasca ja iniciada i desenvolupada per les escoles cristianes i per l'ensenyament de la religió en el segment de l'educació formal obligatòria. Finalment, el fet d'entendre que abans d'exercitar un diàleg fe-cultura obert al món i als sabers, cal una formació bàsica i transversal, és a dir, una cultura educativa, ciutadana i personal en l'àmbit universitari que configuri un estil de fer i actuar. En efecte, el diàleg requereix un aprenentatge i, amb esdeix, el diàleg fe-cultura. D'altra banda, no ens podem oblidar de cercar instruments per avaluar amb rigor les diverses iniciatives.

Andreu Ibarz

Director general de Blanquerna-URL i professor de la Facultat de Ciències de l'Educació Blanquerna-URL

Mirada al món

Junts ens en sortirem

El 12 de maig, se celebrà en 144 ciutats europees una manifestació organitzada per 300 moviments i comunitats de diverses confessions cristianes amb el lema «Junts per Europa», amb l'objectiu de desvetllar i renovar les arrels cristianes del continent. A mitja tarda, una connexió televisiva per internet i satèl·lit va permetre seguir des dels diversos indrets l'acte central que va tenir lloc a Brussel·les.

«Hem experimentat que la nostra diversitat no és un motiu de divisió, sinó que representa una multiplicitat de dons i un recurs. Junts hem vist que la unitat és possible, una unitat que no anul·la les identitats sinó que les reforça», proclamava el Manifest llegit a la cloenda de la diada. Davant de la crisi, no tan sols econòmica sinó també de valors, sentida arreu d'Europa, els promotors d'aquesta iniciativa consideren que la resposta

no rau a accentuar antagonismes o a tancar-se en si mateixos, sinó a afrontar plegats els reptes, perquè «un futur de pau, de prosperitat i de justícia s'obté només junts, en l'intercanvi i en la col·laboració».

Des de la fe cristiana i del compromís evangèlic amb el món, doncs, s'ha volgut promoure un esperit solidari i fratern entre els ciutadans i els pobles d'Europa, i des d'una Europa més unida, amb tota la resta del món.

In varietate concordia, «units en la diversitat», proclama el lema de la Unió Europea. La veritable arrel de la crisi global es troba probablement en el deteriorament de les relacions entre persones i col·lectius a diversos nivells, i és per això que, per sortir-ne, cal intensificar i sanejar relacions entre

persones, grups socials i nacions, a fi que el projecte europeu aconsegueixi expressar-se amb creativitat com un projecte de futur que contribueixi a un model econòmic i polític mundial més just i solidari.

L'economia de mercat es consolidà a Europa també gràcies a la contribució del cristianisme. Ara aquest model econòmic mostra les seves insuficiències perquè l'especulació financera ha predominat sobre els interessos de l'economia real, i els grans guanys d'uns pocs han posat en perill el benestar de molts. Cal un nou paradigma econòmic en el qual es combinin millor iniciativa individual i bé comú, drets individuals o col·lectius i deures de tots envers la família humana en el seu conjunt. Els cristians, des de la nostra fe i des de l'experiència de comunió que el Crist ens convida a difondre al voltant nostre, hi podem tenir molt a dir.

Cinto Busquet

Capellà i teòleg

320 milions de cristians

La xifra estimada de cristians perseguits arreu del món és de 320 milions. D'aquests, dos-cents milions estan en perill de mort, simplement pel fet de ser cristians, en països del nord d'Àfrica i del Pròxim Orient mediterrani, de majoria musulmana. Són abatuts a casa seva, de vegades incendiades; a les esglésies, especialment durant la celebració de la santa missa; tirotejats, cremats... La resta, uns cent vint milions, són severament discriminats a l'hora de buscar feina, d'estudiar, de promocionar-se d'alguna manera. No poden donar una educació cristiana als fills fora de casa, se'ls menysprea obertament, se'ls humilia i se'ls relega.

La sang dels màrtirs fecunda la terra, però, d'alguna manera, les autoritats respectives haurien, democràticament, de fer valer els seus drets ciutadans.

ISABEL ESTEBAN GÜELL
Barcelona

Entre la desil·lusió i la tragèdia

La Nova Era s'ha popularitzat entre aquells que busquen certa espiritualitat, i que deixen enrere desil·lusió i també tragèdia. L'actriu Sharon Lee Giganti, exadapta, n'explica les trampes, que van conduir al suïcidi dues persones properes a ella. Aquests ensenyaments es presenten com «una perspectiva més elevada de l'esfera espiritual», destinada a guarir mals psíquics i espirituals. Afirmen que Jesús no era Déu i que el dimoni no existeix.

L'actriu afirma el següent: «Gran quantitat d'informació de la Nova Era prové d'esperits canalitzats per mitjans, que són dimonis servidors de Satanàs, amb la finalitat de robar ànimes a Déu. Busquen expressament fer-nos mal.» I afegeix que «els que pensen que "Crist" és només una "consciència" s'ho perden tot, perquè una "consciència" no et pot estimar com Jesús ens estima», qüestió que va experimentar místicament mentre Ell li deia: «Jo sóc la resposta que esperes i sóc aquí, com sempre... t'espero!». Això va provocar la conversió de Sharon al catolicisme.

EVA N. FERRAZ
Barcelona

Famílies nombroses sense IVA

El Grup de Supermercats, d'origen francès, ha presentat un pla pioner al nostre país, sota el nom de «Pla Superfamílies», que descomptarà a les famílies nombroses de forma directa i al mateix lloc de compra el 4% o el 8% de l'IVA en una sèrie de productes frescos (carnisseria, peixateria, fruiteria, forn, xarcuteria, ous, verdures, hortalisses i formatges) en tots els establiments de la cadena. L'objec-

«Ajudes l'Església. Hi guanyem tots»

El lema que l'Església ha llançat enguany per a la campanya de la renda no pot ser més encertat. A les principals cadenes de televisió hi podem veure els anuncis que s'uneixen als de la premsa, la ràdio, les tanques publicitàries, les xarxes socials... L'objectiu és continuar animant els catòlics i totes les persones que aprecien la tasca solidària que exalta amb senzillesa la caritat desinteressada envers el proïsme de marcar la X en la Declaració de la Renda. Un gest senzill, compatible amb el fet de marcar també la casella dels anomenats «Altres fins socials», i pel qual no es paga més, ni et retornen menys diners a l'hora de fer la declaració. Sabem que, de manera anònima i callada, els homes i les dones de Càritas assumeixen una tasca impagable de «contenció» social davant de la situació de precarietat creixent, que afecta avui dia milions de ciutadans a Espanya. Així ho entenen cada any més persones. Només en els darrers cinc exercicis s'ha produït un increment de gairebé un milió de declaracions a favor de l'Església catòlica. Això no és una opinió, és una dada que mostra un fet incontestable: el reconeixement i la gratitud de milions de persones cap a la tasca que desenvolupa l'Església. Cal ser beneït per posar traves a una institució que serveix tothom, sense distinció de credos ni d'ideologies.

MARÍA MUÑOZ
Màlaga

tiu és ajudar un col·lectiu que suma prop de 500.000 llars a Espanya i que s'aplicarà sobre més de 4.000 productes, un 82% d'origen espanyol.

Això representarà un estalvi màxim estimat d'entre 230 i 260 euros l'any per família. Aquesta iniciativa s'afegeix a la del «Pla 65+», per a majors de 65 anys, que ha tingut una bona acollida. Esperem que també funcioni i que faci efecte, i que altres grans superfícies es motivin per aquesta o altres activitats que beneficiïn les famílies.

DOMINGO MARTÍNEZ MADRID
Baños de Valdearados (Burgos)

No vull que em tolerin

No vull que em tolerin, vull que em respectin.

Tolerar és dir a qui tens davant: «No m'agrades tu, ni les teves idees, ni la teva conducta, però, en nom del meu tarannà, et suportó.» Respectar és dir-li: «Pensem diferent i actuem de manera diferent, però digues-me: "Com has arribat a aquesta idea, a aquesta manera de ser? Vull entendre't".»

l'estableix el diàleg. Pot arribar la comprensió, queda el respecte i amb una mica d'interès i una mica de sentit de l'humor fins i tot una bona amistat.

ENRICA COLOM BATLLE
Barcelona

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les *vinetines* mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. Catalunya Cristiana es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

Recordant la Rosa Deulofeu

Després de llegir l'escrit del redactor Samuel Gutiérrez, sento la necessitat d'agrair, de tot cor, a l'equip de Catalunya Cristiana tot el que feu i heu fet recordant la Rosa.

Passem uns moments molt difícils. No tan sols ens manca fe, sinó que ens manca ser fidels a la veritat. Ens sobra orgull i ens manca humilitat. Ho critiquem tot i som incapaços de fer autocrítica. És per això que penso que els que porteu a terme una tasca tan difícil i compromesa, mereixeu que, com a mínim, agraim la vostra entrega i treball.

La Rosa ens va deixar el seu exemple de fe i de comunió. I jo intento seguir-lo, sempre demanant ajuda del bon Déu, ja que sense aquesta ajuda res no podem fer.

JOAN DEULOFEU HORTAL
Barcelona

La maternitat

Quan s'escriu sobre la maternitat, només es posa l'accent en els aspectes negatius: quant costa un fill al mes, perjudicis en la vida laboral, maldecaps...

Quan una mare parla del seu fill petit, li manquen paraules per dir com n'és, de preciós, a més de guapo, llest, una mica entremaliat, però encantador... Només li sap greu no tenir més hores per veure'l.

Sens dubte que, quan els fills es fan grans, porten problemes. Potser hi ha mares que optaran per la família en lloc d'aconseguir un càrrec directiu important. Però són intel·ligents, actuen amb llibertat i saben que l'edat de jubilació (de jubileu) arriba ben de pressa. I la família creix, s'expandeix, es multiplica. I, enfocant bé l'afectivitat, queda l'amor.

M. LLUÏSA COLL COLOM
Esplugues de Llobregat

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Matrimoni i fe

Fa deu anys que estic casada amb un home a qui estimo moltíssim. Ens va molt bé. Ell no és cristià, però permet que els nostres fills siguin educats en la meua fe. Què puc fer per ajudar a la seva conversió? He de parlar-li de fer-se cristià?

Quan van contraure matrimoni, l'Església va donar la seva autorització i només va posar com a condició que el seu espòs, no cristià, no s'oposés a l'educació catòlica dels fills. Ell ho compleix. No li pot exigir res més. Comprens el seu anhel de veure'l cristià i poder compartir amb ell les conviccions més profundes de la seva vida, la seva fe i amor a Crist. Conec un matrimoni com el seu en el qual el marit es va fer cristià després de gairebé trenta anys de matrimoni. Ella no li va parlar mai de la seva fe, però es va esforçar per viure-la intensament en tots els detalls de la seva vida. El testimoni admirable de l'esposa va ser el camí del qual Déu es va servir per tocar el cor del marit. Aquest va decidir abraçar la fe cristiana per tot el que va veure en la seva esposa: el seu esperit de pregària, el compliment fidel dels seus compromisos, la dolçor i la capacitat de perdó... Jo crec que aquest és el camí. Això no obsta perquè vostè en algunes ocasions, de manera oportuna i amb tacte, també convidi a creure el seu espòs. Li pot manifestar l'alegria que li dóna la fe en Jesucrist i que el seu goig seria immens si la pogués compartir amb ell. I, per descomptat, no deixar d'encomanar-lo a Déu en la seva pregària, ja que només Déu pot tocar i canviar el cor.

Deutes

Fa uns quants anys una persona em va deixar diners, no en gran quantitat, però tampoc pocs i no els hi he tornat. La veritat és que ja fa molt que no l'he tornada a veure i que no me'ls ha reclamat mai. Però em sento inquiet i crec que hauria de fer alguna cosa. Què m'aconsella?

El més correcte seria tornar els diners a qui els hi va deixar. El fet que la relació s'hagi interromput i que aquesta persona no li hagi reclamat el deute pot donar a entendre que no té la intenció de fer-ho i que dóna el préstec per liquidat. Si després d'intentar contactar amb aquesta persona, vostè no ho aconsegueix, podria fer una bona obra amb aquests diners. Segurament vostè coneix algunes persones i famílies que ho passen malament, que han perdut la feina. Podria posar els diners en un sobre i deixar-lo a la seva bústia de manera anònima amb una nota: «Ànims. Això t'ajudarà a arribar a final de mes.»

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 -
25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

Cloenda d'un any de gràcia

Carme Brunsó, cmdp
Barcelona

Tocaven les deu del matí del dissabte 31 de març. A la plaça de la Catedral s'hi sentia el brogit de l'arribada de gent de totes les edats: homes i dones, infants i joves, en els quals es percebia l'alegria en els ulls i els gestos; retrobaments, abraçades, petons, encaixades de mans, salutacions afectuoses... érem membres de les comunitats educatives de les Escoles Mare del Diví Pastor. Algú ens uneix novament al seu entorn, el pare de la família tousiana per celebrar els 201 anys exactes del seu naixement: el beat Josep Tous i Soler. Que poc que es podia imaginar ell aquesta moguda mentre trepitjava les nostres terres dos segles enrere!

A dos quarts d'onze, tot escoltant el cant *Fe i confiança en Déu*, interpretat pel cor de cantaires dels alumnes de les diferents escoles, iniciàvem una solemne eucaristia presidida per cardenal de Barcelona, Lluís Martínez Sistach, i concelebrada per Mons. Agustí Cortés, bisbe de Sant Feliu de Llobregat, un bon grup de frares caputxins, precedits pel pare provincial, fra Gil Parés, juntament amb uns 25 sacerdots provinents dels diferents pobles i ciutats on estem inserides les comunitats de germanes.

Al voltant de 900 persones ens sentíem empeltades en el misteri de la mort i la resurrecció del Crist, que tantes vegades havia celebrat el P. Tous, per donar gràcies pel do de la seva vida, així com pel llegat espiritual i apostòlic que ens va deixar. Ho comentava el cardenal en l'homilia i convidava a continuar escoltant la veu de Déu que crida els joves a ser generosos per respondre-li en la vocació a la qual se sentin cridats i, ahora, comprometre's en

el món d'avui. Va animar les germanes a continuar vivint fidels al carisma rebut del P. Tous, sent testimonis del Crist enmig dels infants i joves, a qui dediquem la nostra activitat apostòlica.

Pregàries i ofrenes, música, cant i silenci s'entrellaçaven per fer d'aquesta estona de lloança a Déu uns moments intensos d'encontre i comunió amb Crist i els germans; en el cor ressonaven els mots del P. Tous: «Regni entre vosaltres la unió, la pau i l'amor.» Volem perllongar aquest desig i fer-lo realitat en el viure quotidià. Per això les imatges ens ajuden i el beat Josep Tous, des d'ara, té una escultura al claustre de la catedral, amb infants al seu costat: una bella icona de la vida, inspiració divina i fidelitat humana, que va omplir els jorns del nostre fundador.

Ara, quan visitem la catedral de Barcelona, els nostres ulls copsaran la mirada tendra i amorosa d'aquell home bo i generós que, seguint les petjades del Crist a l'estil de Francesc d'Assís, ens continua esperonant a «portar al nostre pas la pau i el bé» a tots aquells que el Pare del Cel ens posa a prop en el nostre caminar. Després de la benedicció de la imatge a la catedral, ens vam encaminar cap al Col·legi Mare del Diví Pastor del carrer Bailèn per tal d'assistir a l'acte de lliurament de premis del concurs commemoratiu d'aquesta efemèride.

Hem posat punt final a l'any jubilar tousià. És també el punt de partida d'una embranzida espiritual i pastoral convençudes, com diu sant Pau, que ha estat un estímulo per «revifar la flama del do de Déu en nosaltres», empeses pel foc del seu Esperit i sota l'esguard de la Mare del Bon Pastor. Gràcies a tots els que heu compartit amb nosaltres aquest any de gràcia.

Trobada dels seminaristes de Catalunya

Paris Grau / Montserrat

El 26 d'abril, els seminaristes de les diòcesis catalanes ens vam aplegar per participar junts en la vetlla de Santa Maria a Montserrat. Vam fer una primera parada a la parròquia de Santa Eulàlia d'Esparreguera. Ens va rebre el rector i arxiprest, Mn. Joan Ramon Bullit, que ens va explicar la història de la parròquia i algunes de les activitats que realitza el poble, com la Passió d'Esparreguera.

Després vam resar vespres cantades, presidides per Mn. Josep Maria Turull, rector del Seminari Conciliar de Barcelona; Josep Teixidó va tocar l'orgue i Alberto Moreno va dirigir i cantar els salms. Tot seguit, vam pujar al segon campanar més alt de Catalunya, on vam poder observar la maquinària de l'antic rellotge, les campanes que es toquen per a les festes i gaudir de les vistes que oferia la part més elevada de la gran torre. Per arrodonir la nostra estada a la vila, Mn. Joan Ramon ens va convidar a pa de pessic, xocolata i vi dolç.

Un cop reposades les forces físiques i espirituals, vam reprendre el camí en direcció a la vetlla. Tot just arribar a Montserrat, vam agafar les bosses amb el sopar i... bon profit! A les 21.00, va començar la prevetlla, un espai previ a la vetlla, on es crea un ambient de silenci, pregària i cants. Vam estat acompanyats pel grup Itaca, de la parròquia de Sant Vicenç dels Horts, un grup de joves que van animar amb els seus instruments l'estona de pregària. A les 22.00, van començar a sortir en processó els preveres al presbiteri amb els bisbes i l'abat.

La celebració va ser presidida per l'arquebisbe Jaume Pujol, de Tarragona; l'acompanyava l'arquebisbe Joan Enric Vives, de la Seu d'Urgell. Els preveres i els fidels que s'hi van congregaren dels diversos bisbats catalans, amb una representació més gran de Sant Feliu, Barcelona i Tarragona. Com cada any, el pare abat Soler va recollir les ofrenes, que fan nombroses associacions, per mantenir els llançons de la basílica.

«Rosa d'abril, morena de la serra, de Montserrat estel, illumineu la catalana terra, guieu-nos cap al cel.» Amb el cant a la Mare de Déu de Montserrat vam acabar la vetlla.

50 anys de l'església de Santa Maria de Bassacs

Toni Caselles / Gironella

L'església de Santa Maria de Bassacs va acollir diumenge 6 de maig, a les cinc de la tarda, unes 500 persones que van assistir a la celebració eucarística presidida pel bisbe de Solsona, Mons. Xavier Novell, i concelebrada pels mossens de l'arxiprestat, els fills de Gironella i els qui han passat per la parròquia. Es van cantar per primera vegada els goigs de Santa Maria de Bassacs. L'acte es va cloure amb la descoberta d'una placa commemorativa que s'ha posat a

l'entrada per recordar aquests 50 anys de vida parroquial, i amb el cant de la popular cançó *A Gironella*. El temps de pluja no va deixar ballar els gegants, però van fer la seva presència dins de l'església. Hi va haver un berenar popular per a tothom.

Des de la comissió parroquial organitzadora dels actes del cinquantenari, volem agrair públicament el suport i la col·laboració que hem rebut de les institucions, empreses, comerços i particulars per a aquesta celebració.

Paraula i vida

«La família, el treball i la festa»

A la ciutat de Milà hi haurà un esdeveniment molt important per a les famílies. Del 30 de maig al 3 de juny s'hi celebrarà la VII Trobada Mundial de les Famílies, que organitza el Pontifici Consell per a la Família. El Sant Pare Benet XVI hi participarà. Famílies de tot el món es reuniran aquests propers dies a Milà convocades pel Sant Pare amb una temàtica molt actual i vital: «La família, el treball i la festa.» És ben cert que el treball i la festa tenen molta relació amb la vida de la família i que hi ha una sèrie de problemes que tenen una especial relació amb la realitat actual del treball. El treball està —hauria d'estar sempre— al servei de la persona i de la família. El treball permet obtenir els mitjans econòmics que les persones i les famílies necessiten per viure i satisfer les seves necessitats materials, culturals i socials. Tots coneixem la manca d'harmonia entre família i feina pel que fa als horaris laborals dels seus membres, i com això incideix molt negativament per poder-se trobar i convida com cal per al bé de tots. Però avui l'atur ha arribat al nostre país a un nombre alarmant de persones, que ja supera els cinc

milions, amb greus conseqüències per a la persones i les famílies. Respecte dels fills joves, l'atur ha superat el 50 per cent. Això planteja gravíssims problemes per a la vida i la realització de les persones. Seguint amb el lema de la trobada de Milà, la relació entre el bé i l'harmonia de la família és òbvia. La família necessita moments sovintejats en els quals es trobin junts tots els seus membres per mantenir i intensificar la comunitat de vida i amor que cal que tot matrimoni i tota família assoleixin. La festa és també perquè la família aplegada visqui el *Dia del Senyor* amb la celebració de la fe i el descans. Aquí hi té molta importància mantenir la festa laboral del diumenge, que a Europa especialment forma part de les nostres arrels cristianes i configura la nostra identitat. El descans dominical és, a més a més, un important factor del bé comú. Per això, davant la tendència a obrir els comerços també en diumenges i dies festius, no he dubtat a demanar que entre tots fem un esforç per *salvar el diumenge*, que era el títol d'una d'aquestes reflexions setmanals.

El Concili Vaticà II, iniciat a Roma ara fa cinquanta anys, ens va dir que el bé i la realització de les persones, de la societat i de la mateixa Església estan directament relacionats amb la salut de les famílies. Amb el bé i la realització de la família ens hi juguem molt.

Em plau recordar tot el que va dir Benet XVI a Barcelona, amb motiu de la seva visita a la nostra ciutat per dedicar el temple de la Sagrada Família, una obra emblemàtica i mundialment reconeguda per molts motius. Com ens va dir Benet XVI el 7 de novembre del 2010, «els patrocinadors d'aquest temple volien mostrar al món l'amor, el treball i el servei viscuts davant Déu, talment com els visqué la Sagrada Família de Natzaret».

Invito, per tant, les nostres famílies a participar, si els és possible, a la trobada de Milà, i a seguir, a través de la nostra Delegació diocesana de Pastoral Familiar, els treballs i les conclusions de la trobada i especialment les orientacions que oferirà el Sant Pare a les famílies de tot el món. Si podeu assistir-hi, ens hi trobarem i compartirem el riquíssim ambient familiar que entre tots crearem.

Lluís Martínez Sistach

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Als quatre vents

La marca de l'Esperit Sant

Avui és un gran dia. No només és l'origen de l'Església, sinó la seva festa. Celebrem la vinguda de l'Esperit Sant sobre els Apòstols, reunits al cenacle, sota el signe d'un vent impetuós i en forma de foc. També un vent fort i el foc van ser els elements presents en el lliurament dels Deu Manaments a Moisès a la muntanya del Sinai. El Déu d'Abraham, de Moisès i de Jacob, el de David i el dels nostres pares en la fe, completa així definitivament la seva aliança en Jesucrist amb tota la humanitat mitjançant l'enviament de l'Esperit Sant. Això és el que celebrem en la festa d'aquest diumenge en què, com cada any, tindrà la satisfacció d'administrar a la catedral el sagrament de la Confirmació. M'agrada pensar que molts adolescents i joves rebreu la unció i la imposició de les mans amb el desig de veure-us enfortits en la vostra vida cristiana. Ja fa un temps vaig escriure una carta per als con-

firmands en què vaig recollir el testimoni de Teresa de l'Infant Jesús quan es preparava per rebre aquest sagrament. La santa de Lisieux, amb aquest llenguatge senzill del cor que utilitzava, ho recordava així: «Poc després de la meua primera comunió, vaig entrar de nou en un recés per a la meua confirmació. M'havia preparat acuradament per rebre la visita de l'Esperit Sant [...]. Em feia feliç pensar que aviat seria una cristiana perfecta, i que conservaria, per tota l'eternitat sobre el meu front la creu misteriosa que el bisbe marca en administrar el sagrament.»

Certament, la marca no és un tatuatge físic, com el que porten avui moltes persones, sinó una marca espiritual: la pertinença a Crist, que assolim amb el baptisme, es veu reforçada per aquest nou pas en la vida de fe que, precisament per confirmar la nostra condició de cristians, es diu Confirmació.

L'Esperit Sant ens omple dels seus dons quan l'acceptem i seguim amb fidelitat les seves inspiracions. Ens dona la pau, que abans ha d'estar al cor de les persones, perquè n'hi pugui haver en el món. Ens dona la saviesa, que ens permet distingir entre el bé i el mal i fer la voluntat de Déu sabent que en això està en joc la nostra felicitat a la terra i al cel. I tots els altres dons, que són gràcies operatives i que ens ajuden a recórrer el camí de la vida amb fortalesa i ajudar amb el nostre consell i solidaritat tants germans nostres, començant pels més necessitats.

Quan procedeixi a l'administració d'aquest sagrament pregaré Déu que us faci valents per a ser, vosaltres mateixos, en totes les circumstàncies, seguidors de Crist, conscient que en això rau la vostra felicitat present i futura, i la de tants amb els qui us trobareu en el camí de la vida. Demanaré que sigueu forts per ser feliços.

Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe de Tarragona i Primat

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC B; FERIA 2)

TEMPS DE PASQUA

(SALTERI: SETMANA 2)

MAIG

27. DIUMENGE

Diumenge de Pentecosta (S), vermell. Lectures: Fets 2,1-11 / Salm 103 / 1 Corintis 12,3b-7.12-13 / Joan 20,19-23
 ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Agustí de Canterbury, b.; Juli, mr.; Berenguer, monjo.; beat Josep Tous, prev. i fund.

Temps de durant l'any

28. DILLUNS

Fèria, Verd. Lectures: 1 Pere 1,3-9 / Salm 110 / Marc 10,17-27. Lleida: **Dedicació de la Catedral (S)**, Blanc.
 ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Germà, b.; Emili, mr.; Santes, Maria-Anna de Jesús Paredes, rel.

29. DIMARTS

Fèria, Verd. Lectures: 1 Pere 1,10-16 / Salm 97 / Marc 10,28-31. Urgell i Solsona: **Sant Just (MO)**, Blanc; Tortosa: **Sant Pere Màrtir Sans i Jordà (ML)**, Vermell.
 ALTRES CELEBRACIONS: Sants, beat Feliu de Nicòsia, rel.; beat Ramon Escrivà i comp. mr.

30. DIMECRES

Fèria, Verd. Lectures: 1 Pere 1,18-25 / Salm 147 / Marc 10,32-45. Barcelona, Sant Feliu de Llobregat, Terrassa i Vic: **Beat Pere Tarrés (ML)**, Blanc.
 ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ferran, rei; Santes, Joana d'Arc, vg.; Emília; beata Baptista de Varano, vg.

31. DIJOUS

Jesucrist, Gran Sacerdot per sempre (F), Blanc. Lectures: Isaïes 52,13-53,12 / Salm 39 / Lluç 22,14-20
 ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pasqual, diaca; Santes, Peronella, vg.

JUNY

1. DIVENDRES

Sant Justí (MO), Vermell. Lectures: 1 Pere 4,7-13 / Salm 95 / Marc 11,11-26
 ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ignasi, ab.; Flor.

2. DISSABTE

Fèria, Verd. Lectures: Judit 17,20b-25 / Salm 62 / Marc 11,27-33. O bé: **Sant Marcel·lí (ML)**, Vermell.
 ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Germà, Paulí, Just i Sici, mr.; Eugeni I, p.; Potí, Blandina i comp., mr.

Lectures bíbliques

Pentecosta

Lectura primera

Ac 2,1-11

Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se

Lectura dels Fets dels Apòstols:

Durant la celebració de la diada de la Pentecosta, es trobaven tots junts en un mateix lloc quan, de sobte, se sentí venir del cel un so com si es girés una ventada violenta, i omplí tota la casa on es trobaven asseguts. Llavors se'ls aparegueren com unes llengües de foc, que es distribuïren i es posaren sobre cadascun d'ells. Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se en diversos llenguatges, tal com l'Esperit els concedia de parlar. Residien a Jerusalem jueus piadosos provinents de totes les nacionalitats que hi ha sota el cel. Quan se sentí aquell so, la gent hi anà i quedaren desconcertats, perquè cadascú els sentia parlar en la seva pròpia llengua. Estranyats i fora de si deien: «No són galileus, tots aquests que parlen? Doncs, com és que cadascun de nosaltres els sentim en la nostra llengua materna? Entre nosaltres hi ha parts, medes i elamites, hi ha residents a Mesopotàmia, al país dels jueus i a Capadòcia, al Pont i a l'Àsia, a Frígia i a Pamfília, a Egipte i a les regions de Líbia, tocant a Cirena, hi ha forasters de Roma, hi ha jueus i prosèlits, hi ha cretencs i àrabs, però tots nosaltres els sentim proclamar les grandeses de Déu en les nostres pròpies llengües.»

Salm responsorial 103

Beneix el Senyor, ànima meva.

Senyor, Déu meu, que en sou de gran.

Que en són de variades, Senyor, les vostres obres, la terra és plena de les vostres criatures.

R. Quan envieu el vostre alè, Senyor, renoveu la vida sobre la terra.

Si els retireu l'alè, expiren i tornen a la pols d'on van sortir. Quan envieu el vostre alè, reneix la creació, i renoveu la vida sobre la terra. **R.**

Glòria al Senyor per sempre.
 Que s'alegri el Senyor contemplant el que ha fet, que li sigui agradable aquest poema, són per al Senyor aquests cants de goig. **R.**

Lectura segona

1Co 12,3b-7,12-13

Tots nosaltres hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint:

Germans, ningú no pot confessar que Jesús és el Senyor si no és per un do de l'Esperit Sant. Els dons que rebem són diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu que els fa valent-se de cadascun de nosaltres. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots.

Perquè el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos. Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit.

Comentari de la Paraula

Josep Rius-Camps

Teòleg i biblista

Jesús, com Jahvè, insufla l'Esperit Sant als deixebles

El passatge de Jn 20,19-23 ja el vam comentar per l'octava de Pasqua, si bé en aquella ocasió ens vam fixar en l'experiència tangible que els deixebles havien fet del Ressuscitat. Avui, en canvi, en la diada de Pentecosta, l'accent està posat en la donació de l'Esperit per part de Jesús: «Els digué, doncs, novament: "Pau a vosaltres! Com el Pare m'ha enviat, també jo us envio." Havent dit això, insuflà sobre ells i els diu: "Rebeu Esperit Sant: si d'alguns perdoneu els pecats, els quedaran perdonats; si d'alguns els retinguéssiu, quedaran retinguts."» En un espai tan curt de text són moltes les variants del còdex Beza respecte sobretot del còdex Vaticà. La primera intenta reflectir la repetició innecessària del nom de Jesús («Els digué, doncs, novament Jesús»). La segona és més important: en comptes d'emprar el mateix verb «enviar» (*apostello*), en temps perfet referint-lo al Pare i en present referint-lo a Jesús, el text corrent n'empra dos de diferents, equivalents en la traducció (*apostello* i *pempo*). La utilització d'un mateix verb que ha esdevingut un terme tècnic per expressar una missió específica (d'aquí el terme «apòstols»), posa en estreta relació la missió permanent (temps perfet) que el Pare confià a Jesús i la que Jesús ara confià als seus deixebles. El canvi de verb difumina aquesta correlació. La tercera és irrellevant («/havent dit»). La repetició del pronom (dues vegades en datiu), «insuflà sobre ells... els diu», no és imprescindible en grec, però remarca que l'acció d'«insuflar» de Jesús, exactament com la de Jahvè en Gn 2,7 (mateix verb que en la versió dels Setanta), perfà l'acció inicial amb què Déu «insuflà un alè de vida» en el primer home posant-li l'acabat definitiu «insuflant Esperit Sant» en els deixebles. D'aquesta manera els capacita per a la missió que seguidament els confià. Les restants variants són de matís. El còdex Beza perfila moltíssim més.

PAU A VOSALTRES!

Glòria Monés

Al·leluia

Veniu, Esperit Sant, ompliu el cor dels vostres fidels i enceneu-hi la flama del vostre amor.

Evangeli

Jn 20,19-23

Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres. Rebeu l'Esperit Sant

Lectura de l'evangeli segons sant Joan:

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdoneu, quedaran sense perdó.»

La Gràcia de l'Esperit Sant per al bisbe, els preveres i els diaques

Pere Tena
 Bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

«Rebeu l'Esperit Sant»

En el llarg diàleg de Jesús amb els deixebles, que l'evangeli de Joan ens transmet (vegeu Joan 13-17), hi ha repetits anuncis, per part del Mestre, de la missió de l'Esperit Sant. Això estava reservat per al moment de la «glorificació» de Jesús (vegeu Joan 7,39), és a dir, el seu pas d'aquest món al Pare. En la primera aparició del Ressuscitat als deixebles, el vespre d'aquell mateix dia, el primer després del dissabte, Jesús entrà on eren els deixebles amb les portes tancades, es posà al mig, i als deixebles plens d'alegria els digué tres coses: els donà la seva pau, tal com els havia promès; els mostrà els signes de la seva passió per recordar-los que era el mateix que havia estat crucificat; els envià a la missió com el Pare l'havia enviat a ell mateix, i l'havia complert del tot. «Tot s'ha complert» (vegeu Joan 19,30). Tot el que Jesús deia aleshores als deixebles no havien de fer-ho sols, com si es tractés d'una feina més entre els homes. Ara els donava l'Esperit Sant promès perquè els enfortís, els guiés, els consolés i defensés, Així els feia el que el nom «apòstol» significa: «enviat»: «Rebeu l'Esperit Sant» (Joan 20,22).

A la platja de Milet

Els Fets dels Apòstols descriuen una escena magnífica (20,17-37). Sant Pau viatjava cap a Jerusalem, i arribaren al port de Milet, proper a Efes. Des d'allí, l'Apòstol volgué acomiadar-se

dels preveres de l'Església d'Efes, als quals ell mateix, segurament, havia imposat les mans. Enmig de moltes exhortacions, els féu aquesta: «Estigueu atents vosaltres, i a tot el ramat per al qual l'Esperit Sant us ha constituït "episkopoi"/els qui vetllen, perquè pastoreu/sigueu pastors de l'Església de Déu, que ell (el Senyor) ha fet seva amb la pròpia sang» (v. 28). Aquestes paraules són un testimoni clar de la permanència d'allò del Cenacle: els pastors de l'Església ho són pel do de l'Esperit Sant. Més explícitament encara ho trobem a la primera carta de Pau a Timoteu: «No et desentenguis del "carisma"/do que Déu et concedí en virtut de la pregària profètica i de la imposició de les mans en l'ordenació presbiteral» (1Tm 4,14).

La permanència a través de la història

Aquests testimonis del Nou Testament sobre la relació entre l'Esperit Sant i el ministeri apostòlic tenen la seva continuïtat en les ordenacions del bisbe, dels preveres i dels diaques. Des dels primers rituals d'ordenacions que es conserven (finals del segle II i començaments del III, La Tradició Apostòlica), les pregàries que acompanyen la imposició de les mans invoquen la donació de l'Esperit Sant, amb la particularitat que aquest do, que és únic, és qualificat segons l'orde a què es refereix. A la pregària del bisbe, es demana per l'escollit l'Esperit Sant «principal/sobirà», el

que dona l'autoritat apostòlica; a la pregària dels preveres, es demana per als escollits l'Esperit de gràcia; a la pregària dels diaques, es demana per als escollits l'Esperit de gràcia i de zel en el servei. Quan avui hi ha una ordenació d'un bisbe, d'uns preveres, o d'uns diaques, la pregària que fa el bisbe que presideix continua tenint com a moment central la invocació de l'Esperit Sant sobre l'escollit. En el cas del bisbe, es tracta de les mateixes paraules que es deien ja en els inicis del segle III: «Feu també ara que davall sobre aquest escollit la força que procedeix de vós, Pare; l'Esperit que dona autoritat per regir i santificar, el que donàreu al vostre Fill estimat, Jesucrist, el que ell donà als sants Apòstols que establiren l'Església arreu del món com a santuari de la vostra presència a lloança i glòria perenne del vostre nom.» En l'ordenació dels preveres es diu: «Us preguem, doncs, Pare omnipotent, que concediu a aquests servents vostres de formar part de l'orde de preveres; renoveu en el seu cor l'Esperit Sant; que rebin de vós, oh Déu, el ministeri de secundar l'orde episcopal, i que la seva vida sigui un bon exemple per als altres.» La pregària per als diaques diu: «Feu davallar, Senyor, damunt d'ells l'Esperit Sant, que els enforteixi amb el do de la vostra gràcia septiforme, perquè puguin complir fidelment el seu ministeri.»

D'aquesta manera es dibuixa clarament la figura de cada ministeri, i es professa, com ho feia sant Pau, la fe que els ministres de Crist i de l'Església ho són per la gràcia de l'Esperit Sant. Són un do de Déu, que es demana.

El sant de la setmana

Per Eduard Brufau

Sant Germà de París

- ✓ Nascut a les darreries del segle V a Autun, centre de França
- ✓ De família noble, va adoptar la vida eremítica
- ✓ Abat i posteriorment bisbe de París
- ✓ Va morir l'any 576

Aquest sant era fill d'una família noble, cosa que li va permetre seguir estudis eclesiàstics. Sembla que va viure un temps com a ermità fins que va ser ordenat sacerdot per voluntat del bisbe d'Autun. Anys més tard un successor d'aquest bisbe el va posar al capdavant d'un monestir que es trobava en decadència. Com a abat, sant Germà va revifar la vida monacal de la comunitat, li va retornar la disciplina necessària i en va fer créixer el nombre de monjos. El seu bon govern li va fer guanyar-se el reconeixement de bona part de l'Església.

La seva fama va arribar al rei de França, Khildebert, que el va fer cridar a la cort de París per demanar-li consell. Durant la seva estada a la ciutat el monarca va emmalaltir i sant Germà el va guarir miraculosament. Davant d'aquest fet el rei es va penedir de la seva vida dissoluta, es va convertir a una vida pietosa i va fer importants donacions a l'Església. A més, com a agraïment per haver-lo guarit, Khildebert va nomenar sant Germà bisbe de París, ministeri que el sant va administrar a la perfecció. Va ser enterrat a l'abadia de Saint-Germain-des-Prés, anomenada així en memòria seva.

ELS ESPLAIS DE LA DIÒCESI D'URGELL, PREPAR

Colònies d'estiu ama

Patricia Navas
La Seu d'Urgell

Dissabte 14 d'abril al matí, desenes de persones feien cua a les parròquies de Balaguer i d'Alguaire per apuntar els nens a les colònies d'aquest estiu de L'Albada, un dels tretze esplais del bisbat d'Urgell que portaran de colònies entre 1.200 i 1.300 infants durant els mesos de juliol i agost.

Les vuitanta places disponibles per anar a la casa de colònies de Santa Maria de Meià, del 16 al 29 de juliol, es van cobrir en només mitja hora; després les famílies van haver de conformar-se amb inscriure's a la llista d'espera. L'èxit de convocatòria s'ha repetit per tercer any consecutiu. Les famílies valoren l'educació a través del lleure que reben els petits al llarg d'aquests dies que passen convivint amb altres nens i joves enmig de la natura. El preu assequible de les colònies (al voltant de 300 euros per quinze dies) també hi ajuda. La crisi econòmica ha afectat aquest esplai en el sentit que pràcticament han desaparegut les subvencions, però l'activitat es manté intensa perquè es guia per una lògica diferent a la del guany i l'interès: l'amor i el servei desinteressat a l'altre.

La trentena de monitors d'aquest esplai —com la majoria dels 230 monitors en actiu als esplais de la diòcesi d'Urgell— s'hi dedica de manera voluntària; també el seu responsable, David Jofre, que parla amb idealisme de les seves motivacions: «A través de l'exemple, mostrem com creiem que han de ser les coses, però cadascú és lliure d'assolir aquesta opció; intentem educar persones lliures, independents, que puguin tirar endavant per elles mateixes en aquest món, que siguin educades, que respectin l'entorn, però després cadascú decideix per quin camí va, no obliquem ningú. Allò que importa és donar l'oportunitat, que cadascú tingui l'oportunitat d'escollir el seu camí. Si podem aprendre i ensenyar,

endavant; si no, no passa res, donarem suport igualment a aquesta persona; nosaltres sempre hi som i sempre hi serem.»

Conèixer, estimar, créixer

Aquest estiu, a través de diversos temes —com ara els països, la granja, la supervivència, la màquina del temps, una acadèmia de detectius, la patata o les cultures— treballats a través d'activitats lúdiques, culturals i esportives, excursions... els infants que participaran a les diverses colònies dels esplais del bisbat d'Urgell tindran l'oportunitat d'aprofundir en el seu coneixement de les normes de convivència, d'estimar més la natura i el país, i de créixer en valors i en la seva vida de fe. El caràcter confessional s'expressa de manera més o menys marcada en aquests esplais, en la transmissió de valors cristians com ara la solidaritat, la tolerància, el respecte... I també amb pregàries comunes, la celebració de la missa, la proximitat del mossèn, benediccions de taula i accions de gràcies, o el suport d'un «equip de la fe» diocesà.

«Les colònies d'estiu són experiències de lliurament, de voluntariat, però també d'esbarjo, de passar-s'ho bé, de retrobar-se i fer una cosa diferent»

«Les nostres cases afavoreixen l'experiència de vida en grup, el contacte amb la natura i les activitats creatives i de formació»

La Fundació Esplais Mare de Déu de Núria (FEMN) aplega els esplais de la diòcesi d'Urgell: tres de Balaguer (Centre d'Esplais Gaspar de Portolà, animat en una escola pública per diverses persones properes a l'Església i els dos esplais de la parròquia, L'Albada i Santa Maria), l'Esplai Sió d'Agramunt, l'Esplai Xino Xano de Bellvís i l'Esplai El Doll de Guissona, el Centre d'Esplais Castellserat de Castellserà, l'Esplai Aran-thal de Vielha, l'Esplai Farigola de Bellcaire, l'Esplai La Freixa de Penelles i els centres d'AINA a Andorra, pel qual passen cada estiu 600 infants d'entre 7 i 14 anys, i no només de la diòcesi, sinó fins i tot d'altres països, com explica el president de la Fundació, Eloi Villalta. «A Andorra hi participa un grup de nens francesos d'un programa d'intercanvi; a les colònies de Castellserà assisteixen nens de Suïssa que estiuegen al poble, on van néixer els seus pares», destaca. També els monitors traspassen fronteres: alguns han participat en trobades internacionals i d'altres han fet estades a països com ara l'Índia.

Agafar el relleu

Molts dels monitors que actualment participen als esplais hi van participar com a nens a les activitats, conserven un sentit de pertinença al grup i han volgut mantenir la seva vinculació. Per a ells, valora el consiliari de la FEMN, Joan Pau Esteban, «és una experiència de lliurament, de voluntariat, però també d'esbarjo, de passar-s'ho bé, de retrobar-se i fer una cosa diferent». Els adolescents i joves interessats a ser monitors d'esplai es formen a través d'uns cursos que ofereix la mateixa Fundació d'Esplais Santa Maria de Núria des de fa deu anys, pels quals han passat al voltant de 300 persones. Molts d'ells, opina Jofre, «volen continuar la feina que s'està fent, porten molts anys a l'esplai i per a ells l'estiu és anar de colònies igual que la resta de l'any és anar a l'escola; també hi ha una motiva-

VACANCES PER ALS MESOS FORTS DE JULIOL I AGOST

Parades de fe i natura

ció social, d'intentar millorar les coses, educar els petits, passar uns dies d'alegria». Per a aquest jove de 24 anys que viu al poble d'Alguaire, prop de Lleida, estudia Educació social per internet a la Universitat Oberta de Catalunya i treballa en un centre de Sidamon, prop de Mollerussa, que atén persones amb problemes mentals, «el món del lleure no s'ha d'acabar».

Cases de conte

Habitualment, els esplais de la diòcesi d'Urgell fan servir les cases de colònies que depenen de la FEMN, tot i que de vegades marxen a altres llocs, com és el cas de l'esplai de la Vall d'Aran, que sol passar les colònies d'estiu en un indret proper a la platja, aquest any a Torrelles de Llobregat. Els llocs de depenen de la FEMN són la casa i el recinte de Bas-

tanist, al peu de la serra del Cadí; la casa de colònies de Salgar, situada a la localitat illerdenca de Foradada, i els centres d'Andorra: la casa de colònies Aina (que el passat mes d'abril va inaugurar unes noves instal·lacions), la borda Meritxell i el casal Sant Serni. També hi ha una casa de colònies a Espot, prop del Parc Nacional d'Aigüestortes, però provisionalment es troba tancada perquè s'ha de reformar.

Aquestes cases, destaca la FEMN a la seva pàgina web, «afavoreixen l'experiència de vida en grup, el contacte amb la natura i les activitats creatives i de formació». A través d'això, els seus esplais busquen esperonar, desvetllar i fer créixer en la fe cristiana a tots els components d'aquesta gran família: nens, monitors, intendants i cuiners, pares i mares, comunitat creient i comunitat civil, és a dir, tota la societat.

Vacances per créixer amb la Fundació Pere Tarrés

Juntament amb les colònies d'estiu que organitza a Urgell la Fundació Esplais Mare de Déu de Núria, arreu de Catalunya hi ha moltes altres propostes de lleure a l'estiu amb una clara inspiració cristiana. Potser el referent emblemàtic, en aquest sentit, ha estat des de fa molts anys la Fundació Pere Tarrés, que enguany presenta més de 400 activitats diverses durant les vacances. L'entitat ofereix un ampli ventall de colònies, estades i casals d'estiu dirigides a infants, joves, esplais, famílies i AMPAS. Moltes de les activitats d'estiu de la Fundació Pere Tarrés es duen a terme a cases de colònies situades en indrets privilegiats i preparades per gaudir d'un estiu inoblidable. Les colònies i activitats d'estiu de la Fundació Pere Tarrés estan pensades perquè els que hi participin gaudeixin d'un temps de lleure que els faci créixer com a persones.

Les colònies d'estiu per a infants estan pensades per a nens i nenes de 3 a 12 anys. Les activitats organitzades són colònies lingüístiques en diferents modalitats i estades artístiques i d'esport en allotjaments propis de la Fundació Pere Tarrés. Els més petits de la casa també poden optar pels casals que s'organitzen a diferents poblacions de Catalunya.

A les colònies d'estiu per a joves es poden apuntar nois i noies entre 13 i 17 anys. Estades lingüístiques, anglès a l'estranger, colònies a Menorca, d'aventura, esportives o artístiques són algunes de les possibilitats que ofereix la Fundació per a aquest estiu.

L'entitat cristiana també organitza colònies i activitats d'estiu per a entitats que així ho demanen i de les que poden gaudir els seus socis. Una altra opció són les vacances en família i fins i tot activitats d'estiu per a escoles i AMPAS.

Més informació a:

www.peretarres.org/estiu

Tel. 933 668 610 - A/e: vacances@peretarres.org

www.peretarres.org/estiu | 93 366 86 10 | vacances@peretarres.org

L'ESTIU 2012
vacances per créixer

FUNDACIÓ
PERE TARRÉS

Barcelona

Noces d'argent de l'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona

El cardenal Cañizares participa en l'acte commemoratiu

Rosa María Jané Chueca
Barcelona

El Seminari Conciliar va ser l'escenari que va acollir l'11 de maig passat la commemoració dels 25 anys de vida de l'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona.

Jaume González Padrós, director de l'Institut Superior de Litúrgia, va ser l'encarregat de pronunciar les primeres paraules de l'acte commemoratiu. El Dr. González Padrós va subratllar que «des dels seus inicis l'Institut té una vocació internacional: bona mostra d'això són els 27 països dels quals procedeixen els seus alumnes». Va aprofitar el parlament per donar les gràcies al cardenal Lluís Martínez Sistach, «pel seu interès pel nostre centre docent i la seva promoció», al bisbe emèrit de Barcelona, Mons. Pere Tena, fundador de l'Institut Superior de Litúrgia i primer director, «per la seva tasca, per la clarividència en el disseny del tarannà de l'Institut»; als «dos pulmons del nostre centre: la Facultat de Teologia de Catalunya (FTC) i el Centre de Pastoral Litúrgica», i Mn. Josep Urdeix. Va acabar les seves paraules «donant gràcies a Déu per tantes benediccions rebudes en aquests 25 anys i amb el compromís renovat de continuar treballant».

Tot seguit va intervenir Mons. Pere Tena, que va llançar una sèrie de propostes de reflexió sobre els trets que han de marcar la docència de la litúrgia, a partir de la constitució conciliar *Sacrosanctum concilium*, des de la situació present. En primer lloc, va ressaltar el caràcter teològic de l'estudi de la litúrgia, que «ha estat el que més ha caracteritzat el progrés dels estudis litúrgics. L'Institut Superior de Litúrgia es va comprometre, des del seu origen, en aquesta dimensió teològica». Segons Mons. Tena, «s'enfocaria la litúrgia cristiana si no es veiés que és professió de fe en el misteri de Crist i de la seva acció».

Un altre aspecte que va subratllar és la dimensió històrica de la litúrgia i va comentar que «l'Institut experimenta la urgència d'explicar el procés històric dels ritus litúrgics». També va comentar que «la litúrgia comunica la vida divina, no és un moment arqueològic. El misteri de Crist es fa contemporani. No es pot oblidar la dimensió espiritual de la litúrgia».

Sobre la dimensió pastoral, va apuntar que «la litúrgia ha de ser una gran professió de fe. Aquí és on es juga la vertadera pastoralitat de la litúrgia». Sobre la dimensió jurídica, va explicar que la litúrgia necessita uns límits clars per saber què fa l'Església. L'Institut té un repte per explicar les rúbriques, com a auxili per a la mistagògia i no com a instruments de domini primmirat. Animo l'Institut a continuar la seva missió en l'ensenyament i en la instrucció».

Agusti Codinach

L'arquebisbe de Puebla, durant la seva intervenció.

Presència llatinoamericana

Són molts els bisbes de Llatinoamèrica que envien a l'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona els seus preveres i religiosos per formar-s'hi. Per això, un dels convidats destacats en aquest acte commemoratiu va ser l'arquebisbe de Puebla (Mèxic), Mons. Víctor Sánchez, que també és responsable del Departament de Litúrgia del Consell Episcopal Llatinoamericana (CELAM). L'arquebisbe va valorar molt positivament la influència del centre en la formació dels sacerdots d'Amèrica Llatina i el Carib que han estudiat a Barcelona i es va comprometre a continuar promovent la matriculació en els pròxims anys de nous alumnes de Llatinoamèrica i el Carib a l'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona. Mons. Víctor Sánchez va parlar sobre com la reforma litúrgica s'ha anat aplicant en l'Església d'Amèrica Llatina i el Carib, a partir de la renovació litúrgica en les quatre conferències generals llatinoamericanes: Medellín, Puebla, Santo Domingo i Aparecida.

El cardenal Antonio Cañizares, prefecte de la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments, va impartir una interessant conferència sobre el pensament litúrgic de Benet XVI. Abans, però, també va felicitar l'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona i va comentar que el lema del centre *Docibiles Dei* (Jn 6,45) «ha estat reeixit de debò i amb escreix. Els fruits han estat clars. Va ser una iniciativa valenta el fet de fundar aquest centre».

Per al purpurat, «la litúrgia és al centre de la vida de l'Església, és urgent revifar l'empenta litúrgica». I va afegir: «Necessitem aquest nou impuls de la renovació litúrgica desitjada pel Concili Vaticà II.» El cardenal Cañizares va posar en relleu que Benet XVI «està fent de la litúrgia un dels trets més es-

«La litúrgia és un marc privilegiat per escoltar Déu com a deixebles seus»

perançats i característics del seu pontificat. El Papa impulsa una renovació profunda de la litúrgia». «Sense un fonament teològic, bíblic i cristològic no es durà a terme la renovació litúrgica en el poble de Déu», deia el purpurat, «en l'àmbit litúrgic es pot observar i conservar amb gran nitidesa la tradició, la transmissió de la fe».

El prefecte de la congregació vaticana considera que Benet XVI «és un home providencial per a la litúrgia. Per això ens cal amarar-nos del seu pensament i orientacions per a un nou impuls al moviment litúrgic. Els seus escrits litúrgics són una guia òptima per a una formació fecunda i de gran abast per a un institut com aquest. (...) La veritable renovació de la litúrgia brota d'una teologia litúrgica», deia el cardenal Antonio Cañizares. Si volem una Església de la *Gaudium et spes* no és possible sense la *Sacrosanctum concilium*».

Per a un aprofundiment en la renovació litúrgica, «són imprescindibles els instituts com aquest. Per això és necessària una nova cristologia, que respecti el misteri total de Crist. Una altra dimensió a recuperar és el sentit de la Tradició, que constitueix l'essència de la litúrgia i que és sobretot l'Eucaristia». Finalment, el cardenal Cañizares va desitjar «un gran futur per a aquest Institut Superior de Litúrgia, que té la responsabilitat de formar professors i mestres que ensenyin a aprofundir i estimar més la litúrgia». I va llançar un missatge final: «La nova evangelització no és possible sense la litúrgia.»

El colofó a l'acte el va posar l'arquebisbe de Barcelona i gran canceller de la FTC, el cardenal Lluís Martínez Sistach, que es va mostrar molt satisfet per les noccs d'argent del centre: «25 anys és un moment jubilar per recordar el que ha estat, per donar gràcies per la tasca realitzada i amb l'esperança en el futur.» Comentant el lema de l'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona, va assenyalar que «si som deixebles de Déu, prestarem més atenció a l'acció pastoral perquè els fidels estimin la litúrgia. La litúrgia és un marc privilegiat per escoltar Déu com a deixebles seus».

Sant Feliu de Llobregat

Pasqua del Malalt a l'Hospital Sagrat Cor de Martorell

R. M. J. / Martorell

El 13 de maig passat l'Hospital Sagrat Cor de les Germanes Hospitalàries, a Martorell, va celebrar la Pasqua del Malalt amb una eucaristia celebrada per Mn. Esteve Fernández. La celebració religiosa, en el decurs de la qual va participar el Cor Rociero Alhambra de l'Hospitalet de Llobregat, va tenir lloc a la capella de l'Hospital, molt concorreguda amb la presència de malalts, familiars, religioses i personal sanitari.

En l'homília, Mn. Fernández va comentar el lema de la Jornada Mundial del Malalt: «La teva fe t'ha salvat. Aixeca't, vés (Lc 17,19)». «Hem de beneir el Senyor en la nostra situació, sigui quina sigui. Gràcies al Senyor perquè ens ha beneït amb el do de la fe. Trobem sentit al que ens passa

gràcies a la fe», deia Mn. Esteve Fernández. I afegia: «Vivint amb fe i profunditat podem superar els dubtes i les incerteses, el desconcert que ens provoca la malaltia. Hem de recolzar-nos en la columna de la fe sobretot quan s'imposa el dolor i la por. La fe m'ajuda, em salva...»

Segons Mn. Fernández, «des de la fe podem descobrir l'amor de Déu, que apareix entranyable i continu. Un amor des de la misericòrdia, que ens guareix les ferides, sobretot espirituals, i que adreça la nostra voluntat cap a l'acceptació del dolor salvífic. Podem mirar cap a la creu i dir: Pare, salva'm perquè la meua fe és amb tu, perquè estic convençut que aquesta fe em salva i em guareix».

La jornada es va acabar amb un espectacle de màgia a càrrec del Màgic Andreu.

Barcelona

L'actualitat del Concili

La Fundació Joan Maragall tanca el cicle sobre el Vaticà II amb una taula rodona

Samuel Gutiérrez
Barcelona

Amb motiu dels 50 anys de la inauguració del Concili Vaticà II, la Fundació Joan Maragall ha organitzat des del 12 d'abril i fins al 10 de maig un cicle de conferències dedicat a «l'esdeveniment religiós més important del segle XX». Els teòlegs Josep M. Rovira Bellosó, Antoni Matabosch, Armand Puig, Joan Planellas, Ignasi Fossas i Salvador Pié, així com el bisbe Sebastià Taltavull, han ofert, al llarg de diverses sessions, una relectura dels principals documents conciliaris. Com a conclusió de tot el cicle, la darrera sessió, celebrada el 10 de maig passat, ha estat una taula rodona amb el títol «El Concili Vaticà II, avui», amb la presència del sacerdot Josep Escós, el periodista Lluís Foix, la benedictina Teresa Forcades i el polític Joan Rigol.

L'objectiu de la jornada, moderada per Pere Lluís Font, era contestar a la pregunta: «Què ens demana avui el Concili Vaticà II?» Mn. Josep Escós, prevere del bisbat de Vic i membre del Pradó, va fer una primera aproximació des d'una perspectiva molt personal; ell, que va ser ordenat precisament entre sessió i sessió del Concili. «Un dels fruits més evidents del Concili va ser l'impuls que va rebre la Bíblia —afirmava Escós—. Abans era una serventa de la teologia, i a partir d'aleshores adquireix una força molt important i es fa present en la vida dels fidels.» També va destacar els canvis que el Concili va provocar en l'àmbit litúrgic, en la formació cristiana o en les relacions ecumèniques. «Crec que caldria fer una reflexió forta sobre l'ètica i el seu fonament —va apuntar també com a repte de futur—; ètica en els nous capitalismes, en la bioètica; ètica en els països...»

Diàleg obert amb el món

Per al periodista Lluís Foix, amb una llarga trajectòria a *La Vanguardia* i col·laboracions a diversos mitjans, una de les grans aportacions del Concili va ser el diàleg obert de l'Església amb el món. «L'Església és un dels llocs on jo he trobat i trobo més llibertat—confessava Foix—. I aquesta llibertat ha estat fomentada de manera clara pel Concili, tant des d'un punt de vista inter com extern. La conclusió és que a l'Església hi cabem tots. No hi ha cap institució en la història de la humanitat on s'hagin produït tantes maneres diverses de viure la fe.» L'exdirector de *La Vanguardia* va convidar també al diàleg, sense por, amb el món en un clima d'amistat. «Nosaltres, els cristians, som als temps —va acabar dient—, i ens adaptarem sempre als temps si mantenim el més important: la fe en Jesucrist.»

La benedictina Teresa Forcades va escollir també la paraula «diàleg» com la que resumeix millor l'esperit del Concili. «No només el diàleg com a estratègia —va precisar—, sinó en el seu sentit més radical, és a dir, l'apro-

ximació a l'altre per descobrir quelcom de nou.» El Concili va significar, per a Forcades, «una alenada d'aire fresc». Pel que fa, però, a l'aplicació posterior, es va mostrar una mica més escèptica. Amb el to reivindicatiu que la caracteritza, la monja benedictina va afirmar la necessitat de caminar junts cap a la corresponsabilitat.

La vitalitat avui de l'Església

De forma més sistemàtica, a partir de les quatre grans constitucions dogmàtiques del Concili, l'actual president del Patronat de la Muntanya de Montserrat, Joan Rigol, va destacar la riquesa i vitalitat d'un missatge que després ha quedat una mica neutralitzat en la pràctica. «Com és que aquest missatge tan potent és avui insignificant per a la societat?», es preguntava Rigol. I afegia: «Hem perdut un cert sentit de missió. L'Església,

LLUÍS FOIX: «Els cristians ens adaptarem sempre als temps si mantenim el més important: la fe en Jesucrist»

JOAN RIGOL: «Hem perdut un cert sentit de missió. L'Església, que té una vitalitat extraordinària, s'ha d'impregnar dins d'una societat concreta»

que té una vitalitat extraordinària, s'ha d'impregnar dins d'una societat concreta. Cal que centrem la seva vida en la caritat, el missatge que Déu ens estima només el podem oferir donant l'exemple d'estimar la gent.»

En el debat posterior es van continuar abordant alguns dels aspectes que s'han quedat curts malgrat les bones intencions del Concili. «Als cristians d'avui —afirmava Lluís Foix— ens manca entrar en el llenguatge comú i des d'aquí fer entendre al món la nostra fe.» El veterà periodista va reconèixer que anem cap a un cristianisme minoritari, però que això «no ens hauria de preocupar». «Jo crec molt en la força de l'Esperit Sant —va expressar esperançat—. Això no s'ha acabat! Déu no ha mort malgrat nosaltres i continua actuant a través de formes inesperades. Per això és tan important que busquem Déu sincerament i actuem sempre amb llibertat d'esperit.»

Terrassa

Més de 500 professors a la Jornada Pedagògica de l'Escola Pia de Catalunya

Redacció / Terrassa

Docents i personal d'administració de les 19 institucions educatives de l'Escola Pia de Catalunya, acompanyats pel secretari general, Joan Vila, i el provincial, Jaume Pallarolas, van participar el 5 de maig passat en la Jornada Pedagògica 2012 de l'Escola Pia de Catalunya. Aquesta trobada de formació i germanor se celebra des de fa 24 anys en una ciutat diferent del territori.

Les ponències de la Jornada, que va tractar sobre el tema *Treball d'equip. Joc d'emocions*, van anar a càrrec de Valentí Giró, consultor i professor d'ESADE, i Jordi Garriga, mestre, pedagog i consultor.

Valentí Giró és llicenciat en Ciències Empresarials. L'any 2004 va participar en l'expedició catalana al majestuós K2 (8.611 m). Va aprofitar aquesta fita, que va marcar un abans

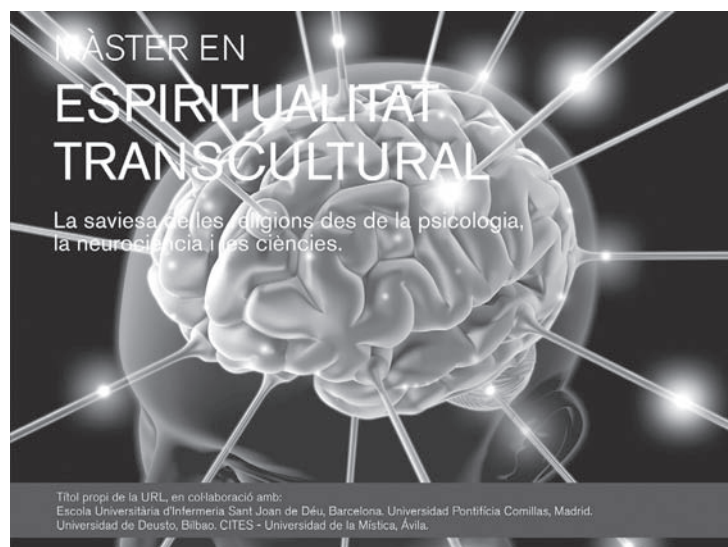
i un després en la seva vida, per explicar la importància del treball en equip i el joc de les emocions. Va assegurar que «importa el camí, no només el cim. Importa el com, de quina manera, amb quina companyia» encetem un projecte, sigui esportiu o educatiu; «per a nosaltres, fer el cim és obrir la via». I és important fer-ho amb «responsabilitat, honestat i competència».

Jordi Garriga, mestre i pedagog (URL), és director d'e-Motiva Barcelona, empresa consultora de recursos humans. Garriga va assegurar que «a treballar en equip no es pot ensenyar però se'n pot aprendre. I per aprendre, s'ha de viure: gaudir i patir». L'aprenentatge vivencial es basa en les 4F: fets (*facts*), sentiments (*feelings*), descobriments (*findings*) i futur». A treballar en equip, va acabar dient, «ens hi hem de posar sense excuses, sense justificacions i sense retards».

Barcelona

Psicologia i espiritualitat

L'Institut Universitari de Salut Mental Fundació Vidal i Barraquer presenta noves propostes per al curs 2012-2014

Carme Munté
Barcelona

L'Institut Universitari de Salut Mental Fundació Vidal i Barraquer, de la URL, ha esdevingut un referent a l'hora de relacionar psicologia i espiritualitat. De la mà del seu impulsor, el jesuïta Jordi Font, aquest institut docent ha posat les bases perquè la psicologia ajudi a formar una vivència espiritual sana.

«Tot el que és espiritual passa per la nostra psicologia», afirma el Dr. Font, «no hi ha cap experiència religiosa per sublim que sigui que no passi per les neurones, per la ment i, per tant, per la psicologia».

Fruit de la bona acceptació obtinguda en les anteriors edicions, per al curs 2012-2014 es presenta la cinquena edició del Postgrau d'Acompanyament Espiritual i, com a novetat, el nou màster en *Espiritualitat Transcultural. La saviesa de les religions des de la psicologia, la neurociència i les ciències.*

Aquestes propostes busquen donar resposta a la necessitat que tenen professionals d'àmbits diferents (preveres, religiosos i religioses, metges, psicòlegs, psiquiatres, educadors...) de comptar amb una estructura teòrica i pràctica per, d'una banda, fer un bon acompanyament en el procés de creixement personal i, de l'altra, fonamentar científicament l'anhel espiritual.

«Allò que ens especifica als humans és el fet de transcendir o buscar més enllà», explica el Dr. Font. Al mateix temps, es constata la necessitat de donar respostes serioses a aquesta transcendència i espiritualitat.

El Postgrau d'Acompanyament Espiritual (PAE) compta amb la col·laboració de l'Escola Ignasiana d'Espiritualitat, del Centre d'Estudis Cristianisme i Justícia.

Dirigit per Carles Pérez i Pere Borràs, i coordinat per Josep Rambla i Jordi Font, el postgrau sorgeix de la necessitat que senten els acompanyants espirituals d'una formació en la doble dimensió espiritual i psicològica. Una de les característiques que també n'ex-

pliquen l'èxit és la vessant pràctica, ja que un dels eixos del postgrau és el Grup d'Anàlisi d'Experiències, on posar en comú l'experiència d'acompanyar i alhora ser acompanyat.

«Acompanyar és entrar en relació amb l'altre d'una manera sana buscant el seu interès», explica el Dr. Font, i en aquest sentit «acompanyar i ser acompanyat és un procés interactiu».

En aquesta cinquena edició, el PAE presenta com a novetat un mòdul específic dedicat a l'Acompanyament en la Carència i el Dol, una necessitat també creixent a la

PREINSCRIPCIÓ:
a partir de l'1 de maig del 2012
MATRÍCULA:
de l'1 al 20 de setembre del 2012
PER A MÉS INFORMACIÓ:
Departament de Docència
Fundació Vidal i Barraquer
Tel. 93 434 00 01
docencia@fvb.cat / www.fvb.cat

Cinc preguntes a Jordi Font, cofundador de la Fundació Vidal i Barraquer

L'Església ha evolucionat a l'hora de valorar la relació entre psicologia i espiritualitat?

Parlant en termes generals, podem dir que no hi ha hagut gaire evolució. La part de psicologia més profunda i qüestionada, et fa canviar, de fet, és com fer exercicis espirituals a fons per despul·lar-te i descobrir la veritat de tu mateix, i aquest procés no el fa tothom, ja sigui per por o desconfiança.

La por ens paralitza?

La por és la defensa de la seguretat. No hi ha res que faci més por que quedar-se al risc de la llibertat sense protecció ni seguretats, i la fe és el més arriscat perquè no la podem demostrar.

La Fundació Vidal i Barraquer també ha estat capdavantera a casa nostra en l'acompanyament de vocacions. Continua sent així?

Al llarg de la trajectòria de prop de cinquanta anys, la Fundació ha ajudat un gran nombre de candidats a la vida sacerdotal i religiosa en el camí de discerniment vocacional. Ara, però, la tendència d'algunes congregacions, ordes i seminaris és la de restringir aquesta atenció psicològica. «Ja ens arreglarem nosaltres», vénen a dir. Però compte! Perquè analitzar a fons el candidat, o també el prevere, religiós o religiosa, és una manera d'ajudar-lo a aclarir la veritat, la que

sigui. I això fa una mica de por. **Què aconseguim superant aquesta fase de por?**

El procés maduratiu psicològic i espiritual porta cap a l'experiència d'unió amb Déu. L'experiència mística no són les aparicions ni altres fenòmens sinó que és el procés pel qual ens anem unint amb l'Altre, fins al punt que acabem pensant més en l'Altre que en nosaltres mateixos. A mesura que tendeix a aquesta unió mística interior, la persona es fa més madura, es rela-

ciona bé, no enganya, té pau i té la felicitat que es pot tenir. És una persona sana.

Quines són les principals «malalties» que entorpeixen el procés?

Destacaria la por de quedar-nos insegurs i els enganys que ens fem. Amb bona voluntat, pensant-se que un fa bé, i amb molta intel·ligència, es pot enganyar terriblement. Els enganys vénen de la nostra psicologia inconscient, afectiva, que és la que domina en nosaltres. La gran dificultat dels humans és que tenim llibertat però tenim molts condicionants que passen per davant de l'estimació de l'altre, com són la necessitat de seguretat i de supervivència. Això es va coent inconscientment i fa persones dogmàtiques, irregulars...

nostra societat.

El PAE dura dos anys, les classes són mensuals i el grup és d'uns 20 alumnes.

I com una mena de «fill» del Postgrau d'Acompanyament Espiritual, es presenta enguany com a novetat el màster en *Espiritualitat transcultural. La saviesa de les religions des de la psicologia, la neurociència i les ciències.*

Dirigit pel mateix Jordi Font i per Francesc Grané, doctor en comunicació i coordinador de l'àrea de psicologia i espiritualitat de la Fundació Vidal i Barraquer, el màster té com a objectiu posar un fonament científic a l'espiritualitat, especialment a través de la psicologia i la neurociència.

Segons explica Francesc Grané, «aquest màster pretén fer una lectura de l'actual ressorgiment del fet espiritual a través de les ciències». Perquè «la neurociència actualment està confirmant algunes tesis que ja la psicologia més profunda havia enunciat, i que les religions havien formulat intuïtivament a través del llenguatge simbòlic».

Un aspecte nou del màster és que, a través de videoconferència, el curs es durà a terme a l'Escola Universitària d'Infermeria Sant Joan de Déu de Barcelona; a la Universitat Pontificia Comillas de Madrid; a la Universitat Deusto de Bilbao i a la Universitat de la Mística d'Àvila.

Així mateix, si bé el màster és fonamentalment teòric, també preveu una experiència de quatre setmanes de pràctiques en una comunitat que tingui l'espiritualitat com a nucli vertebrador de la seva vida. El màster dura dos anys i les classes són quinzenals.

Tarragona

Finalitza el pelegrinatge de la Mare de Déu del Claustre per les escoles

L'auditori del Camp de Mart acull 1.800 alumnes

Joan Boronat
Tarragona

L'auditori del Camp de Mart de Tarragona va acollir el divendres dia 11 de maig l'acte de cloenda del pelegrinatge que la imatge de la Mare de Déu del Claustre ha realitzat a deu escoles de la ciutat durant aquest curs escolar. Aquesta icona tallada en fusta, obra de l'artista Joan Montero, és una rèplica de la imatge original que es venera a la capella del claustre de la catedral tarragonina i ha estat realitzada amb motiu dels actes commemoratius del centenari de la coronació canònica de la Verge.

La talla policromada de la Mare de Déu ha anat peregrinant, des que va començar el curs escolar, per les següents escoles: Mare de Déu del Carme, Sant Domènec de Guzman, l'Ensenyança-Lestonnac, Sagrat Cor de Jesús, Turó, La Salle, Santa Teresa de Jesús, Aura i Sant Pau Apòstol de Tarragona, deixant de record, al seu pas, un rosari i un punt de llibre per a cadascun dels escolars. El darrer col·legi en rebre la imatge, aquesta segona quinzena del mes de maig, és l'escola Joan XXIII, que tanca el cicle de visites.

El dia de la trobada al Camp de Mart, la rèplica de la Mare de Déu del Claustre va sortir en processó, des del col·legi Sant Pau Apòstol, el darrer que l'havia acollit, portada pels mateixos

Joan Boronat

L'arquebisbe Jaume Pujol amb els representants de les escoles participants.

alumnes i acompanyada per la banda de timbalers del col·legi del Carme, fins a arribar a l'auditori, situat al costat mateix del centre escolar.

En total van ser 1.800 els alumnes representants dels 10 centres, acompanyats dels directors i professors, que van participar a les 10 del matí en l'eucaristia presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, i concelebrada pel vicari episcopal de Tarragona, Mn. Jordi Figueras; l'arxiprest de Tarragona Centre, Mn. Joan Antoni Cedó, i altres rectors de la ciutat.

«No només heu obert les portes de les vostres escoles sinó també del vostre cor»

La litúrgia va ser d'allò més participada, amb acompanyament dels cants a càrrec d'un grup musical integrat per alumnes de les diverses escoles, la lectura de les pregàries per part dels escolars i ofrenes ben originals.

En l'homilia l'arquebisbe Jaume va exhortar els nens i nenes a estimar els seus col·legis «i a estimar la Mare de Déu com s'estima els pares». El prelat va comunicar que la talla seguirà ara un periple per les esglésies de la ciutat, a partir del proper setembre, «una ocasió perquè convideu els vostres amics que no han tingut oportunitat de veure-la i venerar-la, a fer-ho quan la Verge del Claustre sigui a la vostra parròquia».

En acabar l'eucaristia, la presidenta de la Confraria de la Mare de Déu del Claustre, Glòria Chopitea, va expressar la seva felicitació als centres escolars ja que la visita a cadascun dels col·legis ha superat totes les expectatives. «No només heu obert les portes de les vostres escoles sinó també el vostre cor», digué la presidenta. Tot seguit es van lliurar els premis dels concursos on han participat els alumnes de les escoles en cinc modalitats: auca, redacció, poesia i fotomuntatge. El premi va consistir en una petita imatge de la Verge del Claustre de l'autor de la rèplica, i a cada escola participant també se li va regalar un quadre de la Mare de Déu com a record de la visita.

Pueri Cantores de Catalunya celebren la trobada nacional a Reus

J. B. / Reus

La ciutat de Reus va acollir, el diumenge 6 de maig, la XVII Trobada Nacional de la Federació Catalana de Pueri Cantores, amb el lema «Un nou sarment alegra el nostre cor». En el marc d'aquesta trobada va tenir lloc la benedicció i incorporació de l'Escolania i Capella de la Reial Congregació de la Puríssima Sang de Nostre Senyor Jesucrist de Reus a aquesta federació que agrupa les entitats corals infantils i juvenils amb l'objectiu principal d'animar les celebracions litúrgiques.

En el decurs de l'eucaristia, a la parròquia de Crist Rei, l'arquebisbe de Tarragona, Mons Jaume Pujol, va procedir a la benedicció i imposició de la creu de fusta, signe característic dels Pueri Cantores als nens i joves del cor de la Sang. En l'homilia l'arquebisbe Jaume es va referir als inicis dels Pueri Cantores i destacà la importància del cant litúrgic tot exaltant aquestes trobades que serveixen «per lloar Déu amb la bellesa del seu cant com la culminació de la pregària», per afegir que «el vostre cant és un servei a Déu, un servei per

a altres fidels i per l'Església sencera».

Durant el matí es van desenvolupar uns tallers de cant que van servir per interpretar després el concert, un cop acabada la celebració litúrgica de la tarda. El president dels Pueri Cantores, Bernat Cabré, va oferir a l'arquebisbe Jaume Pujol, al rector de la parròquia, Mn. Rafael Serra, i a Mn. Jaume Gené, consiliari nacional, un llibre il·lustratiu de la darrera trobada

internacional dels Pueri Cantores a Roma. A la trobada hi van participar el Cor Jove del Temple de la Sagrada Família de Barcelona, l'Escolania del mateix temple, el Cor Albada i Cor Ixent de la parròquia de Sant Esteve de Granollers, l'Escolania i Cor Jove de la parròquia de Sant Agustí de Sabadell, l'Escolania i Cor Joves de la parròquia de Sant Esteve de la Garriga i l'Escolania de la Sang de Reus.

Barcelona

Concert solidari a l'església de Sant Gaietà

Redacció / Barcelona

L'any 2003 l'església de Sant Gaietà de Barcelona, al carrer Consell de Cent, 293, va començar a obrir les seves portes els diumenges a la tarda a corals, joves intèrprets i músics diversos perquè es puguin expressar amb la seva música i el seu cant. Normalment, els concerts són gratuïts i el que es recull de les aportacions voluntàries és per a obres socials. Aquest any, es destinarà al projecte Joves a l'Atur de Càritas diocesana i a uns menjadors infantils a Santiago de Cali (Colòmbia).

En aquesta església va fer el seu primer concert Michael Andreas Haering a l'edat de 7 anys. Ara que en té 10 oferirà un nou concert el 27 de maig a les 18 h. Interpretarà obres clàssiques de Mendelson, Chopin, Bach... així com les seves pròpies obres de música i cant. El donatiu per assistir-hi és de 10 euros.

Urgell

Un quart de segle vist des d'un pelegrinatge a Montserrat

La diòcesi d'Urgell celebra els 25 anys de la marxa anual al santuari de la patrona de Catalunya

Patricia Navas
La Seu d'Urgell

El pelegrinatge anual de la diòcesi d'Urgell a Montserrat va arribar a la seva vint-i-cinquena edició el 22 d'abril passat. Al llarg dels anys que han passat des de la primavera del 1987 fins a la del 2012, el grup de pelegrins ha canviat; també s'han produït canvis a la societat, al país i a l'Església. Però segons mossèn Ramon Solé, iniciador d'aquest pelegrinatge com a delegat de Joventut del bisbat d'Urgell, juntament amb mossèn Ramon Balagué, hi ha coses d'aquesta iniciativa que s'han mantingut, les bàsiques: la devoció a la Moreneta, la convivència i el sentit de catalanitat. Aquest prevere, avui rector jubilat de Balaguer, valora algunes transformacions viscudes durant aquest quart de segle des de la perspectiva d'aquesta ja clàssica marxa a Montserrat.

Les persones que van peregrinar el mes d'abril, una seixantena, tenien diverses edats, no eren només joves, com l'any 1987. Aquells pelegrins dels inicis s'han fet grans, alguns han format famílies... i també han arribat noves generacions, amb els seus propis trets característics. Però enmig de la caminada —destaca mossèn Solé, que enguany hi ha participat col·laborant en la intendència, amb una furgoneta de Càritas—, continua havent-hi «l'esforç, l'ajuda mútua entre tots, l'acolliment que rebem...».

Durant els primers anys, els pelegrins participaven a la vetlla de la festa de Montserrat. Més tard es va organitzar el pelegrinatge per arribar en diumenge i celebrar la missa a alguna capella de la basílica. Els pelegrins que s'animen a caminar més (80 quilòmetres!) surten des d'Agramunt i passen una nit al convent de Sant Ramon, acollits pels pares mercedaris, i una altra en un local del poble de Maians.

Enguany, després de la solemne eucaristia a la nau central de la basílica, presidida per l'arquebisbe d'Urgell, Joan Enric Vives, un centenar de persones, entre elles la majoria dels delegats de Joventut que han coordinat les marxades al llarg d'aquest temps, van compartir el dinar i un acte familiar amb l'abat de Montserrat, el pare Josep Maria Soler, en què van posar en comú l'experiència dels 25 anys peregrinant des d'Urgell a Montserrat.

Recuperant valors

Mossèn Solé recorda que, en els primers anys, aquest pelegrinatge organitzat per la Delegació de Joventut del bisbat d'Urgell aplegava grups de diverses ciutats, mostra de la intensa activitat juvenil que hi havia a la diòcesi. «Era una època de molta renovació, després del concili», destaca. Encara

que en algunes coses potser no s'ha avançat tant, el prevere opina que avui aquest punt tan bàsic del nostre cristianisme, que és l'amor, la solidaritat, estar a prop dels qui pateixen, es posa davant de tot.

Respecte al canvi social, el prevere opina que després d'una època d'opulència (que propicia la incredulitat), amb la crisi sembla que es recuperaran valors: «Jo noto que a la societat es parla novament de valors; costa recuperar els valors quan s'han perdut, però gairebé tothom té consciència que s'han perdut, això és un valor positiu del moment actual, en què ha augmentat la solidaritat i la caritat.»

El prevere també destaca el compromís de l'abadia de Montserrat amb Catalunya, present al llarg dels 25 anys d'història del pelegrinatge: «Crec que Montserrat manté una flama encesa i

«Si la fe la presentem amb un sentit joios i amb molta credibilitat, acolliment i esperança, val la pena, i la gent jove també s'hi agafa»

dóna caliu, no només d'espiritualitat, sinó també de catalanitat i cultura i no veig que això s'hagi perdut, considero que ha romàs.»

Ella sempre hi és

El pelegrinatge d'Urgell a Montserrat manté també, segons aquest impulsor

seu, una «devoció forta a la Moreneta i el sentit de catalanitat». Mossèn Solé expressa la seva voluntat que continui i que es mantingui la participació de joves, que era l'objectiu inicial de l'activitat. «No ens quedem aturats —diu, convençut—: si la fe la presentem amb un sentit joios i amb molta credibilitat, acolliment i esperança, val la pena, i la gent jove també s'hi agafa. Depèn molt de tots, de com presentem la fe.»

De fet, joves d'Urgell continuen deixant per unes hores les seves llars i ocupacions quotidianes per peregrinar amb altres persones cap a una trobada amb la patrona de Catalunya, la Moreneta, al seu santuari de Montserrat. Amb el pas del temps i els canvis que el puguin acompanyar, la seva acollida maternal es manté immutable, i els seus fills continuaran trobant sempre en Ella la seva Mare fidel.

Tarragona

Càritas del Vendrell atorga punts perquè els necessitats els intercanviïn per productes

Joan Boronat / El Vendrell

Càritas del Vendrell ha obert un supermercat en què les famílies necessitades de la localitat, i reconegudes amb dret a rebre aliments pels Serveis Socials, puguin canviar els punts que se'ls concedeixen per productes de consum.

Des de Càritas es considera que el sistema és més útil que no fer paquets iguals, amb productes per a tots els usuaris, ja que les necessitats de les famílies no són totes les mateixes, com en el cas d'infants o de persones

grans. Aquest supermercat es va posar en marxa el dijous dia 3 de maig, i d'entrada té una gran acceptació. Els beneficiaris acudeixen al local situat al carrer Mar, 67 i poden canviar els punts atorgats per menjar. Per posar un exemple: un punt equival a un quilo de pollastre, o una dotzena d'ous, un quilo de llegum o de pasta. A les prestatgeries cada producte té la seva valoració en punts.

Si hi ha usuaris que perceben algun tipus d'ingrés econòmic se'ls demana

un euro cada cop que acudeixen a fer la compra. Els aliments que ofereix el supermercat, que obre tots els dijous, provenen de donacions de grans superfícies i comerços de la localitat, a més d'excedents de la Unió Europea, o mitjançant campanyes solidàries. D'altra banda al Vendrell, i pels Serveis Socials de l'Ajuntament, s'està enllestit també habilitar un menjador al qual puguin acudir persones amb necessitats econòmiques i reconegudes pels departaments de l'Ajuntament, amb possibilitat que entri en funcionament abans de l'estiu.

Pelegrinatges

Organització tècnica *Ruth Travel* GC 1478

Terra Santa

Del 21 al 28 de maig

Del 17 al 24 d'agost

Del 30 novembre al
7 de desembre

Pelegrinatges solidaris a Lourdes

NOVETAT

En avió:

Del 30 de juny
al 3 de juliol.

En autocar:

Del 28 juny
al 2 de juliol

Del 20 al
24 de setembre

Units al pelegrinatge de
l'Hospitalitat de la Mare
de Déu de Lourdes

Organització tècnica

relitur viatges GC 1045 D

Expedicions culturals

MESOPOTÀMIA Ruta bíblica per terres aramees

Del 20 al 29 d'agost

Les terres entre l'Eufrates i el Tigris pertanyen a la cultura universal d'un món transcendent i determinant. Viatjant per les terres del Creixent Fèrtil ens acostarem allà on la tradició ens recorda per on van passar els patriarques bíblics i també per on van passar tants d'altres pelegrins il·lustres, com Egèria en el s. IV, donant també testimoni d'unes terres d'antiga tradició cristiana. Antioquia, Gaziantep, Urfa (l'antiga Edessa), són alguns dels llocs amb nom destacat. Tindrem ocasió de navegar per l'Eufrates, arribar a la vora del Tigris a Hasankeyf i descobrir llocs arqueològics excepcionals com Nemrut o Perre. A Istanbul visitarem part del barri jueu i per descomptat els grans llocs de la tradició cristiana.

Un viatge per les terres aramees de Mesopotàmia.

ARMÈNIA

Un país marcat
per la fe

ARMÈNIA és una nació arrelada en les tradicions bíbliques. Segons una d'elles, a la muntanya de l'Ararat, símbol del poble armeni (avui dins de fronteres turques), va ser on Noè va desembarcar de l'Arca, i segons una altra llegenda on és situat l'Edèn. També és el lloc on van portar els apòstols Judes Tadeu i Bartomeu la relíquia de la Santa Llança (de Longinos). Primer país que adopta el cristianisme com a religió d'estat l'any 301 dC. Salvaguarda del cristianisme des de la seva identitat com a nació.

Del 2 al 12 de juliol

Viatjar a Armènia és descobrir les seves esglésies, la seva litúrgia, el deliciós menjar, la seva gent. Un país acollidor, de gran bellesa paisatgística i cultural, un país marcat per la seva fe que ens arriba al cor.

SRI LANKA:

l'esperit de l'antiga Ceilan

De l'1 al

9 de novembre

La ruta colonial de les
espècies al cor de l'Índic

L'actual **SRI LANKA** és l'antiga CEILAN, una illa al sud del continent indi que ens ofereix l'oportunitat d'endinsar-nos en una magnífica ruta a través de plantacions d'espècies, parcs nacionals on gaudirem d'un safari entre elefants, meravellosos paisatges de muntanya entre plantacions de te, les antigues capitals del regnes singalesos, etc. Tot envoltat d'un dels paisatges més impressionants d'Àsia on la selva més verda i una atractiva costa tropical són la llar d'un poble amable i hospitalari on actualment regna la pau i l'harmonia entre cristians, budistes, hindús i musulmans.

El consiliari diu...

Diocesanitat

Aquest mes de maig, com solem fer cada any, el Moviment Cristià de Gent Gran, Vida Creixent, ha pujat a Montserrat per a la seva XXVI Trobada Interdiocesana; aquesta trobada es fa un any en una de les diòcesis i, l'altre, a Montserrat. Enguany s'ha fet al monestir en dos dies, 16 i 17 de maig, donada la quantitat de gent que hi participa i la capacitat escassa dels locals que es poden fer servir.

La XXVI trobada ha suposat un enriquitment personal i comunitari que em porta a fer una reflexió breu sobre diocesanitat, sobre les esglésies locals, i a remarcar el valor de la nostra pertinença a una de les nostres diòcesis catalanes, d'Andorra o de les Illes.

El cap i pastor de cada diòcesi és el bisbe; per tant, la diocesanitat significa unió estreta de pensament i d'acció pastoral amb el bisbe. Tots nosaltres estem vinculats a l'Església universal a través d'una diòcesi concreta; per tant, estem tots vinculats a un bisbe que és qui té la responsabilitat de presidir en la caritat

pastoral una Església local.

La diocesanitat, plenament viscuda, té prou força per mobilitzar un laïcat responsable en coordinació amb la pròpia i les altres diòcesis properes i d'una mateixa llengua i cultura. Heus aquí un puntal que pot fer més ferm el nostre testimoni cristià. Més de mil persones, presidides en la celebració eucarística, un dia pel Sr. cardenal-arquebisbe de Barcelona i, l'altre, pel Sr. arquebisbe de Tarragona, són un signe, bàsic i testimonial de comunió, i més quan la trobada és en un lloc tan emblemàtic com el santuari de Montserrat. Ara que es parla del nomenament de bisbes, o que n'hi ha murmuri, cal que el laïcat i els preveres tinguem clar què significa formar part d'una diòcesi i treballar en la Pastoral de conjunt diocesana.

Jornades interdiocesanes com la de Montserrat són una vivència de la diocesanitat i del camí conjunt que fem les diòcesis de Catalunya. És a dir, una Església encarnada en un país i fent el camí conjunt.

Mn. Miquel Bada,
pvre.

Consiliari de Catalunya

Bisbat de Mallorca

L'àvia ho féu millor que en Tomàs

Pau Oliver / Consiliari de Vida Creixent

Tots estem convençuts que la vida del cristià ha de formar-se amb l'Evangeli a la mà. Per això, cal conèixer els evangelis: llegir-los i meditar-los amb freqüència, aprendre dels entesos, però també i, amb bona mesura, escoltar el que ens diuen altres cristians. Aquest és el cas d'avui. En Bernat i n'Antònia eren un matrimoni que ja havien celebrat les nocces d'or, majors, feliços i contents, fins que un bon dia, sobtadament, la mort s'endugué en Bernat a l'eternitat. Fou un cop molt fort per a tota la família, sobretot, per a l'esposa.

En Tomàs era un dels darrers fills del difunt, i per comunicar la nova de la mort de l'avi al seu nin petit d'uns sis anys li digué: «Joanet, aquesta nit l'avi se n'ha anat al Cel, i ja saps que al Cel s'hi està molt bé.» I, el Joanet li va preguntar: «Per on ha marxat al Cel? Per on s'hi va?» El pare, malgrat els seus

estudis universitaris i ser un bon cristià, no trobà una resposta assenyada per a l'infant i, tirant pilotes fora, li va dir: «Quan, ara, anem a casa de l'àvia, li preguntes a ella», pensant que en Joanet no hi tornaria a pensar. Però, en arribar-hi, el Joanet li va preguntar: «Per on s'hi va, al Cel?» L'àvia, molt amorosament, li digué: «Tu has conegut l'avi ja major, però l'avi fou un nen com tu i, després, jove i un home com el teu pare, i l'avi sempre, sempre, seguia Jesús. Qui segueix Jesús va al Cel.» En Joanet quedà satisfet, el pare sorprès, i jo admirat de poder escoltar tan excel·lent comentari als primers versets del cap. 14 de l'evangeli de Joan quan Jesús encoratja els seus deixebles: «I, allà on jo vaig, ja sabeu quin camí hi porta. Tomàs li pregunta: Senyor, si ni tan sols saben on vas, com podem saber quin camí hi porta? Jesús li respon: Jo sóc el camí... Ningú no arriba al Pare si no és per mi.»

El compromís

La vida, tota, ho és vers tot el nostre entorn, social, familiar, cultural, religiós... Centrant-nos en el concepte cristià, som dipositaris d'un compromís de fe que ens bastiren els nostres pares quan van voler que fóssim batejats en la remissió del pecat; en la confirmació ens integraren a l'Església i rebíem l'enfortiment espiritual en l'Eucaristia. A mesura que en la vida hem progressat en raó i maduresa, hem acceptat amb convenciment i aportat plena fidelitat al compromís, conscients de donar resposta al «segueix-me» que ens diu el Senyor.

Pel fet de creure-ho i dir-ho, no n'hi ha prou, ja que cal que siguin realitat la constància i la disponibilitat per complir el compromís. Al nostre nivell d'edat i formació, hem de reconèixer que no sempre ens ha estat fàcil assumir el que considerem incerteses en aquests temps de canvis que provoquen una concepció de vida diferent de la que teníem projectada.

Se'ns diu que el seguiment de Crist és com un certamen atlètic, però no és fàcil. Un exemple que tots vivim: en l'actual família, en molts casos, es demostra que la cursa no és sobre pista olímpica i equilibrada, sinó d'obstacles; als nostres primers anys el creixement familiar era bastant fàcil, ja que tothom s'ajustava a un concepte de llar; ara els obstacles que cal saltar són molts... fills, néts, parents, i aleshores sorgeix la pregunta: què faig? i ens «jubilem» en l'autocomplaença passiva... Ja he fet tot el que podia!

Per no defallir cal, sense deixar de tocar de peus a terra, tenir clar que el compromís té dues vessants: l'essència i la forma, i aquesta és el que el converteix en una eina de diàleg que porta a escoltar i pensar-hi.

Tant de bo tinguéssim ben assumit el consell del P. Sobrero: «Sentir-se compromès és viure en la disponibilitat. A qualsevol edat hom ha de sentir-se compromès en tot allò que és al seu abast.» (V.C.)

AGENDA

JUNY

Dissabte 16 de juny: trobada final de curs oberta a tothom. Matí a la Verge de la Pau. Inici a les 10.30 h, conferència a les 11 h. A les 12 h, Eucaristia per compartir i donar gràcies per tot el curs. Després hi haurà un petit refrigeri de germanor. L'acte tindrà lloc a la parròquia de la Verge de la Pau (Pl. Ferran Casablanca, 4-6, entre Mandri i Ganduxer. Per poder-hi arribar teniu els autobusos següents: 14, 16, 58, 64, 70, 72 i 74).

Ràdio Estel

Dilluns, a les 18 h, a Ràdio Estel i Ràdio Principat (freqüència 106,6 FM, Barcelona i comarques). Grans Amics. Hi participen FATEC i Vida Creixent. La secretaria de Vida Creixent romandrà oberta de dilluns a divendres, en horari de 5 a 7 de la tarda.

«Els cristians amb responsabilitat pública hem de donar testimoni de fe»

Àngel Ros, alcalde de Lleida

Jordi Curcó

Des del 2004 la ciutat de Lleida té d'alcalde Àngel Ros i Domingo, que va guanyar les darreres eleccions municipals per majoria absoluta. Militant del PSC des del 1979, aquest llicenciat en Ciències Físiques i doctor en Informàtica, que ostenta ara la secretaria del PSC a les Terres de Lleida, ha estat notícia recentment per haver-se postulat a encapçalar la secretaria general del PSC i no descarta presentar-se com a candidat a la presidència de la Generalitat. A banda de la seva acció política, l'alcalde Àngel Ros és conegut per ser un home de profundes conviccions cristianes, que no amaga la seva militància cristiana, procurant conjuminar-la amb la seva militància política.

No heu amagat mai les vostres conviccions cristianes. Això us ha comportat algun problema per conjuminar fe i càrrec públic com a alcalde?

En alguns moments confesso que he tingut alguna discrepància amb posicions oficials amb el meu partit, però és possible conjuminar la fe amb un càrrec polític, com és el d'alcalde, i també la militància amb un partit com és el Partit Socialista.

Els alcaldes de ciutats que són cap de bisbat han de mantenir un tracte institucional amb el bisbe diocesà. Teniu bona entesa amb el bisbe Piris?

És evident que a més de l'activitat pastoral que ha de dur el bisbe i l'activitat del govern municipal que toca a l'alcalde, hi ha d'haver una relació institucional especial. Jo he tingut el gust i l'honor de conèixer i treballar fins avui amb tres bisbes: el bisbe Ciuraneta, el bisbe Salinas i l'actual bisbe Joan Piris. Confesso que amb tots tres m'he entès molt bé i mantinc una relació cordial i d'amistat amb tots ells.

Una de les col·laboracions institucionals amb el bisbat ha estat la signatura d'un conveni per construir una llar per als sense sostre. Com està aquest tema?

És molt més i no és estrictament la llar per als sense sostre. S'ha aprofundit molt en el tema i s'ha creat un consorci per atendre les persones sense sostre i les famílies amb dificultats especials. El consorci el conformem la Paeria, Càritas i Arrels. Crec que una ciutat en la qual l'atenció a les persones més febles som capaços de dur-la a terme d'una manera consorciada les tres entitats és un indicatiu de com entenem la justícia i la caritat.

Paeria i bisbat tenen altres convenis i accions en comú?

Duem a terme molts temes plegats. Especialment els temes vinculats amb els més febles i no exclusivament treballam amb institucions vinculades amb l'Església; també tenim convenis de col·laboració amb entitats laiques i ONG dedicades a l'ajuda als altres. Un esdeveniment representatiu d'aquest treball en comú és la Fira Solidària que celebrem cada any, on participen entitats vinculades a l'Església i altres de laiques, totes elles vinculades a la solidaritat. Tots plegats constituïm una xarxa d'ajut als febles. També treballam en comú amb el Museu de Lleida, antic Museu Diocesà. La Paeria forma part del Consorci del Museu. És conegut pel conflicte de l'art, però per

dret diferents no hi ha solució jurídica possible i cal trobar una solució política institucional pactada al litigi de l'art. És trist que sobre l'art sacre s'hagi generat un conflicte entre territoris que no beneficia ningú.

S'ha modificat la llei de centres de culte que implica que els ajuntaments tenen potestat per reservar sòl per a l'edificació de nous temples. Com valoreu aquest tema?

La modificació d'aquesta llei atorga una autonomia més gran als ajuntaments. Des d'aquest punt de vista, la modificació la vaig valorar positivament perquè se situa en la línia d'afavorir l'autonomia municipal.

L'Ajuntament de Lleida ha estat

veritat! Però dit això, he de dir també que és perfectament compatible ser socialista i catòlic. De fet, en som un bon nombre, que demostra que des de diferents vessants, tant de la política com de la fe, és perfectament possible harmonitzar el treball per la justícia social i la igualtat.

Com a catòlic i socialista, quina opinió us mereix la reforma de la llei de l'avortament o la llei del matrimoni homosexual?

Amb la reforma de la llei de l'avortament vaig ser partidari, i ho vaig dir públicament, que calia autorització o informació als pares quan afecti nenes menors d'edat. En aquest tema hem de tenir clar que la mare és la primera

víctima de l'avortament, que és dramàtic i traumàtic per a la dona. Pel que fa al matrimoni homosexual, crec que les persones, independentment de la seva orientació sexual, tenen dret a l'amor i a viure junts. Des d'aquest punt de vista, estic d'acord amb la llei que regula aquestes unions.

Heu estat candidat a secretari general del PSC i heu guanyat recentment la secretaria del PSC de les Terres de Lleida. La vostra aspiració serà ara la presidència de la Generalitat?

El meu partit va aprovar en el darrer Congrés la celebració d'eleccions primàries per ser candidat a la presidència de la Generalitat. Quan es produeixin donaré suport al candidat o candidata que consideri que està en les millors condicions de guanyar les eleccions a la Generalitat. Aquest tema es debatrà en el termini

d'un any; si es realitzessin ara, ja he dit que em presentaria candidat.

Diu l'Evangeli: «Al Cèsar el que és del Cèsar i a Déu el que és de Déu.» Política i religió han d'anar de bracet o s'han d'ignorar mútuament?

La frase és coneguda i òbvia, i d'aquí alguns en treuen la conclusió i repeteixen que la religió és un fet del món privat de la persona. Per a mi, res més lluny. Els cristians que tenim responsabilitat pública, com la resta de creients, hem de donar testimoni de fe. La fe que queda amagada en el cor de la persona és una fe estèril. Cal manifestar aquesta fe en l'ajut i l'amor als altres. Especialment els cristians, els catòlics que tenim responsabilitats públiques, n'hem de donar testimoni. L'Evangeli també diu: «Pels seus actes els reconeixereu.» Vol dir que hem de ser els primers a tenir un comportament ètic, d'acord amb les nostres creences i comportar-nos de manera que la justícia i la solidaritat guïen els nostres actes i quedin palesos.

damunt de tot representa el respecte al patrimoni i l'explicació de la nostra història mitjançant l'art sacre.

Veieu una solució prompta i definitiva al conflicte per l'art del Diocesà?

La voldria, però estic convençut que no passa per una solució judicial, si no que hi ha d'haver una solució pactada, que reconegui els drets de Lleida sobre aquestes obres que són al Museu de Lleida i no a altres museus o desaparegudes. Això és així, gràcies al fet que hi va haver un bisbe il·lustrat que fou el bisbe Messeguer i a la feina que s'ha fet durant més de cent anys per recuperar i mantenir aquest art sacre. A partir d'aquí hi ha d'haver una solució pactada amb Aragó i més concretament amb el bisbat de Barbastro-Montsó. No hi ha possibilitat de solució jurídica, tenint en compte que són d'aplicació en aquest cas el Dret Civil, el Dret Canònic en les seves vessants patrimonial i administrativa i les lleis de Patrimoni d'Aragó i de Catalunya. Quan sobre un conflicte poden afectar cinc cossos de

pioner en la prohibició del burca i del nicab en llocs públics. Pot afectar la prohibició la manifestació pública d'una creença?

Sempre he explicat que no es tracta d'un tema religiós, sinó de drets civils i de dret a la igualtat. El burca i el nicab a la nostra societat no tenen una significació religiosa, sinó que són un símbol de desigualtat entre home i dona, en aquest cas d'inferioritat de la dona, que és l'única que el porta. Ho vam abordar i és un tema d'igualtat de gènere i, per tant, de dignitat de l'espai públic.

Teniu fama de ser home de missa diària. És cert?

Sí, sempre que puc habitualment hi vaig. A Barcelona anava als Caputxins i a Lleida acostumo anar a missa als franciscans; no me n'amago pas.

Sou alcalde, socialista i catòlic practicant. Com us ho feu per conjuminar-ho i evitar conflictes amb el vostre partit?

En alguna ocasió he hagut d'explicar alguna contradicció amb línies suposadament oficials del partit, és

Fragmenta, cinc anys al servei de totes les religions

La jove editorial s'ha fet un lloc gràcies al rigor de les obres publicades

Eduard Brufau

Barcelona / Fotos: Fragmenta

El maig del 2007 naixia una editorial nova especialitzada en el tema religiós des d'un punt de vista aconfessional: Fragmenta. Durant aquests cinc anys els fundadors, el matrimoni format per Ignasi Moreta i Inês Castel-Branco, han treballat de valent i han aconseguit que la jove editorial s'hagi consolidat i s'hagi convertit en un referent del llibre religiós en català. En aquest temps han publicat 42 obres en la nostra llengua i 11 en castellà, cosa que vol dir un ritme aproximat d'un títol nou cada mes i mig.

Per celebrar aquesta efemèride el 5 de maig passat l'editorial va celebrar el primer Fòrum Fragmenta a la Casa d'Espiritualitat Sant Felip Neri de Barcelona, amb una assistència de més de 200 persones. La trobada va servir per reunir tots els autors que han publicat a Fragmenta amb els seus lectors i que es creés un diàleg fraterno. El Fòrum va consistir en diverses activitats simultànies —com ara tallers, conferències i taules rodones— dirigides per alguns dels autors. Mn. Josep Rius-Camps, per exemple, va impartir la xerrada «El treball detectivesc d'un biblista» al voltant de la seva recerca sobre el còdex Beza; Laia de Ahumada va parlar sobre el llibre *Monges*; Xavier Melloni va explicar la seva darrera obra, *Vers un temps*

de síntesi; i Ignasi Moreta, Josep Otón, Vicenç Mateu, Lluís Ylla i Anna Caixach van aprofundir en grans personatges espirituals del segle XX, com ara Joan Maragall, Simone Weil, Mircea Eliade, Marcel Légaut i Jerzy Grotowski.

La jornada es va tancar amb la intervenció de Xavier Mallafré, president del Gremi d'Editors de Catalunya; Jordi Ferré, president d'Editors en Llengua Catalana; Ignasi Garcia Clavel, director d'Afers Religiosos de l'Ajuntament de Barcelona, i Xavier Puigdollers, director general d'Afers Religiosos de la Generalitat. Tots ells van elogiar la tasca duta a terme per Fragmenta i la

van presentar com un model de bona praxi editorial en uns temps en què la crisi econòmica i la irrupció dels llibres digitals semblarien amenaçar el llibre de format tradicional.

Fragmenta per dins

Una de les activitats més originals va ser una xerrada en què els editors van explicar com va sorgir el projecte de Fragmenta i com és el funcionament diari d'aquesta petita però sòlida editorial. «Vam veure que hi havia un buit al mercat, que no existia cap editorial en català especialitzada en religions des d'un punt de vista aconfessional. El tema religiós sempre ens havia atret i d'altra banda ja ens agradava el món del llibre, de manera que ens hi vam llançar.» Moreta i Castel-Branco confessen que van començar de zero i que a poc a poc van anar aprenent el funcionament del món editorial i van perfilar fins al darrer detall com havien de ser els seus llibres: mides i proporcions, disseny de les portades, cos i tipus de lletra, interlineat... És justament aquest rigor i la cura amb què s'editen tots els títols el que ha fet de Fragmenta una editorial de prestigi reconegut malgrat la seva, fins ara, curta trajectòria.

Els editors expliquen que va arribar un punt en què no donaven l'abast i que va ser llavors que l'equip es va ampliar amb Julia Argemí —que s'encarrega de la traducció d'algunes obres i de l'administració— i Ramon Bassas, responsable de promoció. «Tots quatre, però, hem de ser versàtils per desenvolupar totes les tasques que calgui segons les circumstàncies, perquè un dels nostres principis és externalitzar al mínim les feines de l'editorial.» Durant aquests cinc anys no han faltat moments difícils, com quan la distribuïdora que els feia arribar els exemplars a totes les llibreries va fer fallida d'un dia per l'altre, i els va quedar a deure uns quants mesos de feina. Però Fragmenta ha sabut superar les dificultats, n'ha sortit reforçada, i avui està present a les principals llibreries de Catalunya i guanya presència a la resta de l'Estat.

Un dels segells personals de la marca és la proximitat amb els autors: «Una de les coses bones d'una editorial petita és que tenim una relació molt propera amb els autors: hi parlem directament, a vegades vénen a dinar a casa, discutim qüestions relacionades

amb l'edició de l'obra...» Alhora també es busca la complicitat dels lectors amb una presentació de cada nou llibre que es publica. Tot plegat fa que cada títol se senti com una cosa única, personal, ben lluny de la fredor de les massives tirades industrials. Potser és per això que afirmen que l'editorial «és com un fill que va creixent».

Pel que fa a la tria dels autors els responsables de l'editorial expliquen que acostumen a escollir obres de persones «no gaire conegudes, que potser són a la frontera, però que precisament per això són interessants i que tracten temes religiosos que considerem fonamentals». És potser aquesta especificitat dels autors de Fragmenta el que explica que el seu públic lector sigui divers, i que hi hagi una presència important de gent jove, cosa no sempre fàcil quan es tracta de temàtica religiosa.

L'èxit del fòrum Fragmenta ha servit per constatar l'impuls que ha pres l'editorial en només cinc anys i que li fan presagiar un bon futur. De moment es preveu convocar més fòrums d'aquesta mena, si bé encara se n'ha de determinar la periodicitat exacta. En els propers anys es vol ampliar el nombre de títols en castellà i es vol concloure l'Opera Omnia de Raimon Panikkar, la tasca de més envergadura que en aquests moments duen a terme els editors. Avui circulen amb facilitat tres mites que tenen una bona acollida: que les noves tecnologies extingeixen el llibre en paper, que la religió ja no interessa a ningú i que els joves no tenen esperit de compromís ni d'innovació. El fenomen Fragmenta els destrueix tots d'un sol tret.

Quina valoració feu d'aquests cinc anys de Fragmenta?

En fem un balanç positiu. S'ha demostrat que, certament, calia un espai editorial al servei del llibre clàssic i d'assaig en l'àmbit de les religions. Un espai que fos independent: independent tant en relació amb les religions (som un projecte aconfessional, tot i que amb plena empatia amb el fet religiós i conscients del pes cultural i sociològic del catolicisme en la nostra cultura) com

en relació amb els grans grups editorials.

Quins projectes teniu per als propers anys?

Ens agradaria aprofundir en la visibilitat dels nostres llibres i autors. Encara hi ha molta gent a qui li interessarien els nostres llibres, però que no en té notícia. A la resta d'Espanya i a Amèrica, tenim encara molt camp per córrer. Volem continuar publicant bons assaigs que ens ajudin en la recerca de sentit dins aquest món d'incerteses que habitem. Continuarem publicant les obres completes de Raimon Panikkar, que ens agradaria enllestir l'any 2018, en què se celebrarà el centenari del seu naixement.

El llibre *Amb Déu o sense*, de Francesc Torralba i Vicenç Villatoro, és un diàleg entre un cristià i un agnòstic. Podríem dir que aquest esperit dialogant coincideix amb els objectius de l'Atri dels Gentils?

Sí, els objectius són similars, però amb matisos que no són menors. A mi l'expressió «Atri dels Gentils» m'incomoda, perquè etiqueta l'altre i el situa al llindar del temple amb l'esperança secreta que hi entri. En canvi, quan vam convidar Francesc Torralba i Vicenç Villatoro a dialogar durant mig any a través del gènere epistolar, la nostra intenció no era que l'interlocutor religiós arrossegés el no religiós cap al seu terreny, ni viceversa. Quan des de Fragmenta posem en diàleg un creient i un no creient, ho fem sense tenir en l'horitzó la voluntat de canviar cap dels dos interlocutors. Nosaltres, en resum, no pretenem evangelitzar, perquè no és la nostra tasca com a editorial no confessional que som.

RàdioEstel
DE
MATINADA

Nits de dissabte a
diumenge
de 00.00 h a 1 h

Redifusió del programa les nits de
diumenge a dilluns d'1 a 2 h.

Per a tots aquells que no
podeu dormir,
us fem companyia

amb
ESTHER NOSÀS

NOSAR
COMUNICACIÓ
Tel. 606 974 623
www.dematinada.es

Diàlegs de sons, veus i paraules

Tot a punt per a la celebració del II Festival Internacional Orgue de Montserrat

P. Jordi-Agustí Piqué i Collado, osb
 Director artístic del Festival Internacional Orgue de Montserrat

La segona edició del Festival Internacional Orgue de Montserrat 2012, sota el patrocini de l'abadia de Montserrat i l'Obra Social de Caixa Penedès, es presenta en forma de diàlegs. El Festival d'enguany continua amb la voluntat de possibilitar l'audició en l'orgue Blancafort (2010) d'alguns dels millors intèrprets de l'orgue de l'àmbit internacional. Aquest propòsit respon també al desig de fomentar la memòria del P. Cassià M. Just, que ens va deixar l'any 2008.

Així doncs, aquest any el Festival es caracteritza pels diàlegs entre so, llengua i veu. D'una banda, els organistes convidats representen les principals cultures lingüístiques europees—francès, anglès, alemany— en diàleg amb la cultura catalana, que n'és l'amfitriona, i, de l'altra, el so de l'orgue entra amb diàleg amb la veu humana: veu, solistes, cor i orgue dialogaran durant quatre nits d'estiu per fer realitat la llum del so de l'orgue de Montserrat.

Quatre concerts

El concert inaugural del dissabte 30 de juny (21h) presenta l'organista francès Jean Baptiste Robin, titular de l'orgue de la capella del palau de Versalles (França), que dialogarà amb la Capella de Música de Montserrat, dirigida per David Hernández, tot executant, en alternança del cant gregorià-orgue-polifonia, la *Missa per a l'ús dels convents* (1690), de François Couperin, i la *Missa de 6è to*, d'Henri du Mont (1620-1684). El contrapunt el posaran les obres del P. Joan

Cererols (1618-1680), que estructuraran les parts del *Credo* i la *Communio*.

El dissabte 14 de juliol (21h) serà el duo Marta Matheu, soprano, i Marta Infante, mezzo soprano, qui dialogarà amb l'orgue de Montserrat a mans de l'organista Miquel González. Presentaran un programa d'àries i duets en un diàleg entre la veu i la pluralitat de veus de l'orgue de Montserrat. En el tercer concert, el dissabte 11 d'agost (21h), l'organista titular de la catedral de Sant Pau de Londres (Regne Unit), Simon Johnson, interpretarà un tast de la gran música anglesa per a orgue. La seva serà una visita significativa pel diàleg entre les particulars característiques de la música orgànica anglesa, executada amb les lluminoses sonoritats de l'orgue Blancafort de Montserrat.

Finalment, el quart concert, el dissabte 8 de setembre (21h), solemnitat de la Nativitat de Santa Maria, titular de la basílica de Montserrat, tindrem entre nosaltres el monjo benedictí D. Philipp Meyer, organista titular de l'abadia de Maria Laach (Alemanya), que ens presentarà la música de J. S. Bach i algunes evocacions entorn de Bach. Aquest jove monjo és també un gran improvisador i director de la Capella Lacensis, un repu-

L'orgue de Montserrat, protagonista del festival.

tat grup vocal i instrumental de l'abadia de Maria Laach. La seva visita reprendrà un antic i fecund diàleg entre Montserrat i Maria Laach, i ens aproparà a la música germànica recreada en l'àmbit de la nostra basílica.

El Festival ha comptat amb l'assessorament de l'organista Miquel González, mentre la coordinació general ha anat a càrrec del P. Manel Gasch i Hurios, majordom de l'abadia de Montserrat. L'èxit artístic i de públic de la primera edició, el 2011, ratificava, d'una banda, la validesa de la idea original de bastir un cicle d'orgue de gran nivell obert al gran públic i, de l'altra, n'assegurava la continuïtat. Però ara el repte és mantenir i incrementar la presència i l'interès dels programes oferts, alhora que eixamplar el coneixement de l'instrument entre el gran públic.

Aquest procés s'ha vist subratllat amb l'edició i publicació que l'abadia de Montserrat i Caixa Penedès han realitzat del llibre *La llum del so* (PAMSA, 2011), àlbum fotogràfic a tot color, acompanyat de treballs que expli-

quen la història dels orgues de Montserrat fins avui. El volum ofereix abundant informació sobre la construcció de l'orgue actual i està il·lustrat a bastament amb les fotografies de l'artista Oleguer Serra.

Per a més informació: tel. 938 777 766, www.abadiamontserrat.cat.

Gent de casa

Àngels Garriga i Martín, gran pedagoga

Joan Pallarès-Personat

Historiador

jpallarespersonat@gmail.com

Segons els qui la van tractar, Àngels Garriga i Martín era una dona extraordinària, seriosa i constant, capdavantera de tantes coses que va anar conquerint al segle XX que la malaltia potser li va canviar la vida, però no li va vèncer la voluntat.

Nascuda a Sant Vicenç de Calders l'11 d'octubre del 1898, als quatre mesos la família anà a viure a Barcelona i l'assistència a l'escola amb una mestra com Carme Serra li orientà la vocació, a la qual cosa també contribuï la seva vinculació amb la parròquia de Jesús, a Gràcia, on el seu oncle patern, Marcel·lí, n'era el rector. Allà pogué relacionar-se amb Artur Martorell o Mn. Batlle, amarant-se de catalanisme intel·lectual i religiositat.

Cursà Magisteri i obtingué el premi extraordinari de la seva promoció. Va fer oposicions i va guanyar una plaça de mestra, però no en tingué prou, i entre el 1920 i el 1923 va assistir als

estudis pedagògics de la Mancomunitat, on es va trobar amb Pau Vila, Alexandre Galí, Carles Riba o Pompeu Fabra, i va formar part de la Federació de Mestres de Catalunya.

Casada amb Josep Mata, el matrimoni va tenir quatre fills, però Josep va morir a causa d'un accident a Madrid el 1934. Mestra del Patronat Escolar Municipal de Barcelona i de l'Escola Normal de la Generalitat, Àngels passà pel Grup Escolar Baixeras, però és al Pere Vila on va deixar una empremta més profunda.

La guerra li capgirà de nou la vida. És depurada per la seva fe religiosa. Ha de deixar l'ensenyament i treballar en una oficina de la Generalitat. Llavors també va col·laborar a Ràdio Associació de Catalunya, com després ho farà a Ràdio Barcelona i, anys després, a Ràdio Vendrell. Acabada la guerra, és depurada de nou, ara per catalanista. Apartada de l'ensenyament,

quan pot i com pot hi torna, a la *Escuela Unitaria de Niñas*, situada a la Gran Vía de Barcelona.

Des de la mort del marit, pateix deu anys de penúries i patiments; la seva salut se'n ressent. El 1946, afectada d'una paràlisi progressiva—que potser avui diagnosticarien com a esclerosi múltiple—, l'obliga a jubilar-se. Se'n va amb la seva filla Marta a viure al mas familiar del marit, a Seifores, tocant a Banyeres del Penedès, on rep les visites dels seus mestres i amics. Marta Mata i Garriga (1926-2006) seguirà els camins de la mare i es convertirà en un símbol de la pedagogia.

Allà, i sense perdre l'entusiasme, Àngels escriu i publica els primers llibres per a l'aprenentatge del català des de la guerra: *Beceroles, comencem a llegir 1* (1965) i *Estels, comencem a llegir 2* (1967). Feia un quart de segle que havia acabat la guerra!

Col·labora en la represa cultural i escolar del català. Publica a *Cavall Fort* i, a través de les editorials Nova Terra i La Galera, edita un bon grapat de contes, o n'adapta de clàssics d'arreu del món al català. Potser el de major èxit editorial va ser *Un rètol per a Curtó* (1967).

En fundar-se l'Escola de Mestres Rosa Sensat, no s'ho vol perdre i amb la seva filla Marta retorna a Barcelona, i mor justament a la residència de la institució el 5 de febrer del 1967.

• Per saber-ne més: Marta Mata i Garriga, *Àngels Garriga, la seva escola, la seva generació de mestres* (Fundació Àngels Garriga de Mata, 1998).

Ainhoa Arteta tornarà la veu de les campanes de Santa Maria del Mar

Un concert solidari tindrà lloc el proper 26 de juny, a les nou del vespre, al temple

Mn. Ignasi Mora i Terrats
 Rector de Santa Maria del Mar

És aquest un esperat «oracle profètic», fruit de tot un esforç plantejat i proposat des del Consell parroquial d'Economia, juntament amb representants de gremis, confraries i altres col·lectius amb els quals la parròquia es proposa afrontar unes obres de manteniment i conservació d'una de les relíquies del patrimoni artístic i cultural de la basílica de Santa Maria del Mar; llegat dels nostres avantpassats i compromís per tenir-ne cura tots els qui contemplem avui la seva bellesa.

Fa uns mesos que la Comissió parroquial ha anat fent una colla de trobades de sensibilització amb el desig de fer els primers passos per a aquest projecte, gens fàcil en aquests moments de crisi econòmica i de greus dificultats familiars i socials.

Les obres majors que aquesta mateixa basílica afronta, amb el suport econòmic de la Generalitat de Catalunya i l'arquebisbat de Barcelona i amb el vistiplau de la parròquia, demanen de tots nosaltres una actitud d'agraïment i d'ajut en bé d'aquest treball que hom va portant a terme en el dia a dia d'aquesta activitat.

La restauració de les torres o campanars de la façana principal, dels desguassos i de les gàrgoles, la millora d'alguns dels finestrals laterals i, darrerament, les obres de les cantories i d'una part exterior i superior de l'absis de la basílica fan viable la voluntat de la nostra ciutat en bé del treball de conservació del temple medieval. Caldrà treballar plegats en el seu manteniment. És aquest un deure que caldrà complir en bé del patrimoni cultural dels temples de Ciutat Vella.

En nom de la parròquia, vull novament agrair a l'arquebisbat de Barcelona l'esforç que porta a terme i que fa d'aquesta església un monument històric, visitat per molta gent de Catalunya i d'arreu.

Cal, però, no deixar d'afrontar altres millores de valor artístic del temple; una d'elles, la de les cinc campanes de la basílica. Totes elles, de valor històric i de gran bellesa, estan situades en una espadanya ubicada al lateral superior que dona al carrer de Sombrerers. El temps ha portat que l'espadanya que les sosté estigui malmesa i les campanes demanen una restauració i un assentament consolidat.

Una petita comissió de tècnics ha estudiat el projecte, que actualment s'ha presentat a les instàncies corres-

ponents de Barcelona per tal que ens concedeixin la seva conformitat.

Els fulls informatius editats a la basílica ens recorden que des del segle XVIII que hi són; els veïns coneixien les seves veus molt boniques. Antigament, les campanes anunciaven els actes litúrgics i també els esdeveniments importants de la vida del barri. Elles han viscut fets molt importants a la ciutat de Barcelona, ja des del segle XVIII.

Fa uns anys que les campanes han emmudit. Sembla que ha arribat el moment de recuperar aquest patrimoni del barri, allà on grans esdeveniments de la història de la ciutat han deixat una empremta que el pas dels anys no ha esborrat del tot.

Heus ací el nom de les cinc campanes:

- *Andrea*, de 210 kg
- *Maria Salvatella*, de 260 kg
- *La Conventual*, dita *La Quaresma*, de 660 kg
- *Assumpta*, de 995 kg
- *La Vedada*, de 105 kg, amb el nom d'«*Ave Maria sine labe concepta*».

És per això que ens hem posat mans a l'obra. La gestió dels permisos està seguint el seu curs. I caldrà preparar la gestió econòmica. Després de demanar els corresponents pressupostos reglamentaris, s'ha valorat la restauració (espadanya i assentament de les cinc campanes), amb un cost aproximat de 90.000 euros. Un grup de persones i entitats ja ens han fet arribar les seves aportacions, molt positives per cert, encara que actualment no són molt nombroses.

La Comissió ha pogut efectuar els contactes amb una de les personalitats de més gran prestigi en l'àmbit de la música i del cant: la famosa soprano Ainhoa Arteta, coneguda internacionalment. Ella, que dona suport al projecte, farà un concert benèfic a la basílica de Santa Maria del Mar.

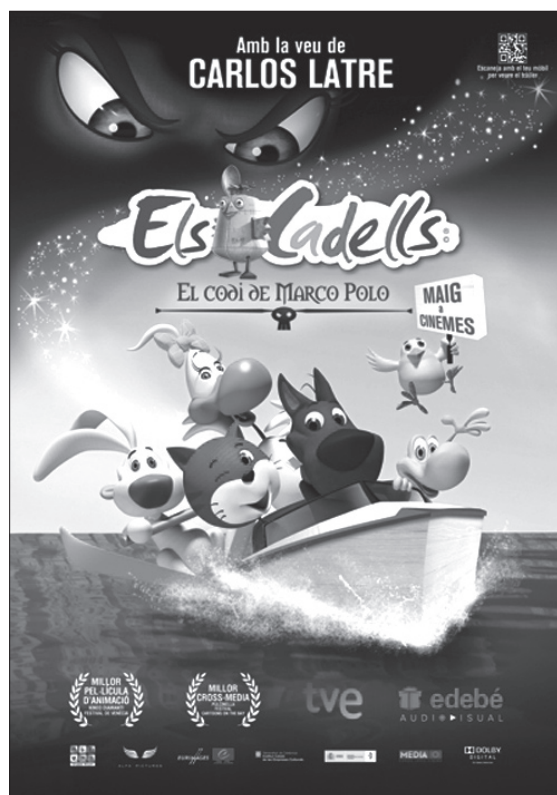
Aquest acte és un dels que pot ajudar a cobrir bona part de les despeses del projecte, amb tots els que hi participaran, gràcies a l'abonament d'entrades destinades totalment a la restauració. El concert serà, si Déu vol, el dia 26 de juny, a les 21h, a la basílica de Santa Maria del Mar.

A l'edat mitjana, de ben segur que moltes dificultats es van afegir al projecte de l'edificació del temple. Els historiadors ens ho expliquen, sobretot l'edificat Ildefonso Falcones a la seva famosa novel·la *La catedral del mar*, on ho descriu d'una manera molt atractiva.

Caldrà afrontar un repte gens fàcil, però sí que és veritat que, sense deixar de fer totes aquelles ajudes del tot necessàries que «dia a dia» la parròquia està fent a molts que necessiten el pa a taula a través de Càritas parroquial, tampoc no podem abandonar el llegat històric que hem rebut i del qual entre tots som responsables. Ajudes a les persones que ho necessiten i manteniment del temple: dos compromisos pastorals que cal afrontar amb valentia i coratge.

Cal donar les gràcies a les persones i col·lectius que ens ajuden i pensen ajudar, tant els que ho fan des d'un gest senzill i generós, com aquells altres que ho pensen fer amb un donatiu que ajudarà a cobrir bona part de les despeses de l'obra proposada.

Estem mirant de concretar la data de la inauguració. Evidentment, serà una data del calendari festiu i marià, com ho és també el patronatge de la nostra basílica. Confiam que la veu de la soprano Ainhoa Arteta ajudi a preparar la veu de les campanes i de la data de la seva inauguració. I que la seva veu també ajudarà a sembrar bellesa a tots els qui visitaran el temple en un futur, sobretot a tots aquells que participaran en les celebracions importants a la nostra ciutat.

Edebé estrena la seva primera pel·lícula

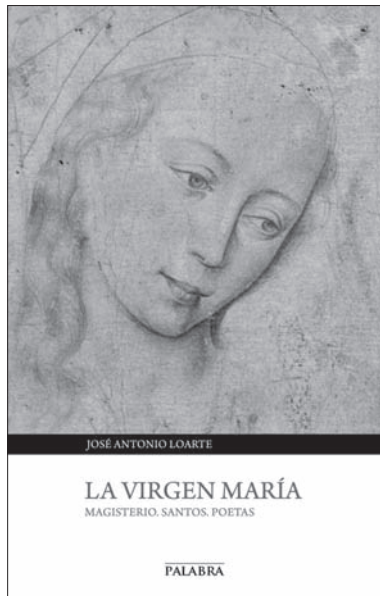
Redacció / Barcelona

Fa més de cent anys que Edebé explica històries, educa i proporciona coneixements mitjançant els llibres. Amb l'objectiu d'apropar-se més als joves, fa temps va decidir iniciar un nou projecte: Edebé Audiovisual. *Els Cadells i el Codi de Marco Polo* és la primera pel·lícula produïda per Edebé Audiovisual en coproducció amb el Grupo Alcuni i amb la participació de Televisió Espanyola. Es va estrenar el 18 de maig passat als cinemes de tot Espanya.

Aquest film arriba a la gran pantalla després de dos anys d'èxit de la sèrie de dibuixos a Clan TV. Les seves aventures també s'han traslladat al paper amb una col·lecció de cinc llibres, editats per Edebé, que narren diverses històries dels intrèpids cadells. La pel·lícula, que combina acció i humor, és una aventura espectacular amb una missió molt senzilla: ensenyar als infants que si treballem en equip podem aconseguir grans objectius.

Els cadells viuen arreu del món, però s'han de retrobar per dur a terme una missió urgent: salvar la ciutat de Venècia. Cilindre, Diva, Ol-ly, Portàtil, Pio i l'ocellet Sensenom utilitzaran tot el seu enginy per aconseguir el Codi de Marco Polo abans de la malvada bruixa Cornella. Així, evitaran que es faci realitat el malefici, que pretén assecar tots el canals de la ciutat.

Per a més informació: www.loscachorros.es

Episodis marians

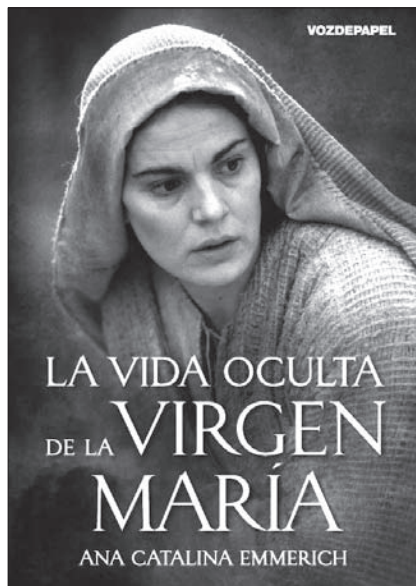
A partir del Concili Vaticà II, els estudis bíblics han enriquit el nostre coneixement de Maria de Natzaret, posant en relleu el lloc que la Mare de Déu ocupa en la història de la salvació. D'aquí va partir una renovació de la mariologia, en continuïtat amb la gran tradició de l'Església. Aquestes pàgines pretenen il·lustrar els principals episodis de la vida de Maria que, a la llum dels progressos més recents de l'exegesi bíblica, il·luminen la pietat dels cristians.

José Antonio Loarte, *La Virgen María. Magisterio, santos, poetas.* Ediciones Palabra, Col·lecció Cuadernos Palabra, 2012, 320 pàg.

Visions místiques

Les visions de la beata Ana Catalina Emmerich, religiosa estigmatitzada del segle XIX, ofereixen una ajuda commovedora a la contemplació del misteri de la Mare de Déu. Aquest llibre inclou les narracions de la mística sobre els avantpassats de la Mare de Déu, la seva immaculada concepció, la boda amb sant Josep, el naixement de Jesús, etc. Constitueix una aportació de valor incalculable per a aquells que vulguin conèixer i estimar Jesús de la mà de la seva Mare.

Ana Catalina Emmerich, *La vida oculta de la Virgen María.* Editorial Voz de Papel, 2012, 398 pàg.

La nostra Mare

En aquest llibre, Benet XVI se centra en «totes les etapes de la vida de Maria que l'Església celebra al llarg de l'any litúrgic i ens acompanya a conèixer-ne els secrets», escriu el cardenal Angelo Scola en la introducció. Els textos són fragments extrets de diferents intervencions del Sant Pare sobre la figura de la Mare de Déu. Diu el Papa: «Només si Déu és gran, també l'home és gran. Com Maria hem de començar a entendre que és així.»

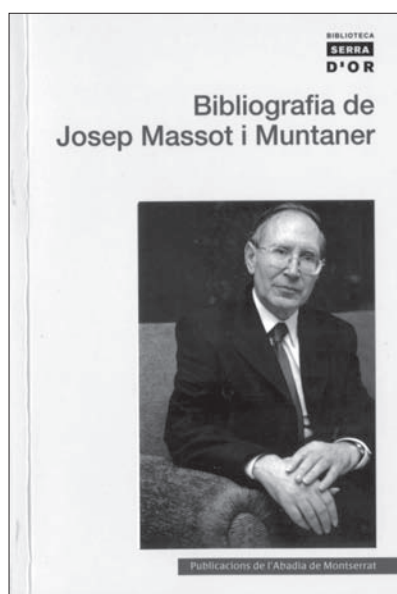

Benet XVI (text) i Franco Vignazia (il·lustracions), *Maria, la mare de Jesús.* Editorial Casals, 2012, 48 pàg.

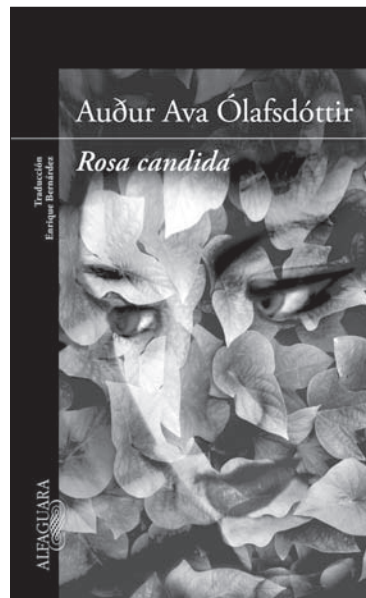
Un savi humil

Durant la recent entrega dels premis Crítica Serra d'Or, l'abat de Montserrat va agrair l'excel·lent tasca del P. Josep Massot al capdavant de la revista *Serra d'Or* des de fa quaranta anys. I el va obsequiar amb aquest llibre, que aplega tota la seva bibliografia. E. P. Josep M. Soler va expressar en veu alta que «pugui continuar prestant durant molt de temps el seu servei a la tasca editorial de Montserrat, que és servei a la Paraula divina i a la paraula humana».

Autors diversos, *Bibliografia de Josep Massot i Muntaner.* Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Col·lecció Biblioteca Serra d'Or, 2012, 92 pàg.

Un viatge iniciàtic

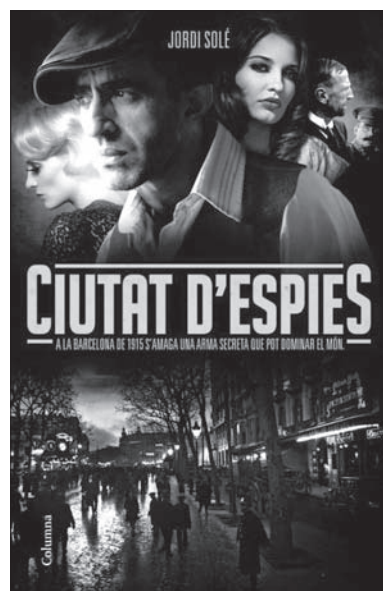
La mare d'Arnljóttur acaba de tenir un accident i, al caire de la mort, troba forces per donar-li uns darrers consells. Un fort llaç els uneix: l'hivernacle on ella conreava una estranya varietat de rosa, la *rosa candida*, de vuit pètals i sense espines. En un país proper, en un antic monestir, hi ha una rosaleda llegendària. De camí cap a aquest destí, Arnljóttur està, sense saber-ho, iniciant un viatge a la recerca de si mateix i de l'amor perdut.

Audur Ava Ólafsdóttir, *Rosa candida.* Editorial Alfaguara, 2012, 278 pàg.

Qüestions econòmiques

Paul Krugman, premi Nobel d'Economia, ha escrit aquest llibre en què les causes de l'actual crisi econòmica i els motius que porten a continuar patint-ne les conseqüències s'expliquen amb molta claredat i senzillesa. Amb l'habitual lucidesa, Krugman planteja aquestes qüestions i ens ofereix l'evidència que una prompta recuperació és possible si els nostres dirigents tenen «la claredat intel·lectual i la voluntat política» de posar fi a la crisi.

Paul Krugman, *¡Acabad ya con esta crisis!* Editorial Crítica, Col·lecció Letras de Crítica, 2012, 268 pàg.

Aventures i espionatge

Barcelona, 1915. Pol Vidal, cap de redacció del *Diari de Barcelona*, troba al menjador de casa seva un espia de l'M16 que l'involucre en una perillosa cursa entre les principals potències europees per aconseguir els plànols d'una nova arma, el Martell de Thor. Els serveis secrets de mitja Europa van rere seu, conscients que el país que l'aconsegueixi dominarà el món. Com podrà Vidal sobreviure en aquesta ciutat d'espies?

Jordi Solé, *Ciutat d'espies.* Columna Edicions, Col·lecció Clàssica, 2012, 332 pàg.

Creativitat culinària

En aquest llibre s'ofereixen diverses receptes per elaborar minipastissos dolços (de plàtan i prunes seques, de xarop de sucre, de cacauet i coco, de praliné...) i salats (de xoriç i olives, d'espínacs amb llimona confitada, de remolatxa i comí, de *ratatouille*...). Hi ha propostes per a tots els gustos i ocasions. A més, s'hi inclouen nou motlles petits de silicona perfectament adaptats a les receptes d'aquest llibre.

Martine Lizambard, *Minibizcochos dulces y salados.* Libros Cúpula, Col·lecció Kit Cúpula, 2012, 64 pàg.

Crítica literària

Bàlsams per sobreviure

M'agrada viatjar amb tren; deixar-me endur i no pensar o fer-ho d'una altra manera. Sobretot m'agrada perquè em possibilita llegir el que en altres moments no podria fer de manera tan continuada: sense presses, a estones fent capcinades, tornant a la lectura, contemplant el paisatge...; en fi, sensació i vivència de *l'Homo viator* que sóc, però condensat durant unes hores de viatge tranquil·les.

En el meu darrer viatge vaig llegir aquesta novel·la de temàtica afganesa. Aquest país del qual hem sentit a parlar tant en aquests darrers 15 anys em queda lluny. És estrany el dia que no apareix alguna notícia sobre ell i gairebé sempre per algun fet violent i destructiu. Primer van ser els russos, després els talibans que s'han convertit en paradigma de tancament, d'intransigència, de dogmatisme, de crueltat; ara... tants altres aprofitats.

Ja coneixem els llibres de Khaled Hosseini *El caçador d'estels* i *Mil sols esplèndids*, terribles i bonics al mateix temps. Aquest d'avui tracta d'un Afganistan alliberat dels talibans, un país en reconstrucció vist a través de la mirada del nen Fawad, intel·ligent, observador, càlid. I al seu voltant una sèrie de personatges: els uns, víctimes dels talibans, amb les seves tragèdies

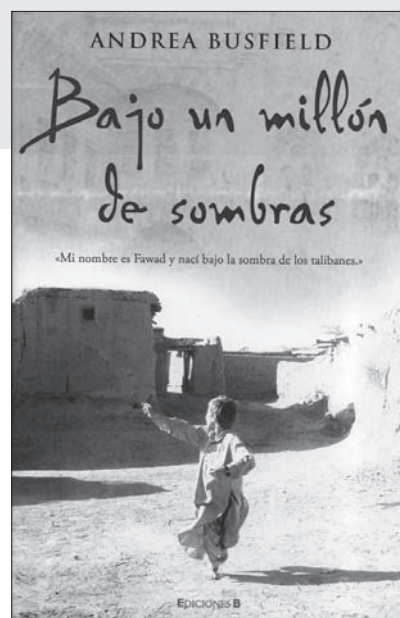
ANDREA BUSFIELD
Bajo un millón de sombras.
Ediciones B, 2009, 326 pàg.

familiars, amb les seves ferides obertes, i els altres, amb una actitud de reconstrucció del país i d'ajuda a la població a través d'ONG i participació d'altres països. Els escenaris, les ciutats amb els seus noms, els carrers plens, els atemptats, tot això ja ho coneixem d'alguna manera perquè ho hem vist en mil imatges repetides, però no per això menys feridores. Potser ens hem acostumat als cotxes bomba, a les mines personals, als atemptats suïcides, als mercats plens de víctimes... Llàstima. La novel·la és el contrapunt de les dues esmentades de K. Hosseini. Sense restar res del dolor patit per la seva gent, la narració lineal d'A. Busfield és grata, càlida i humana. Tot està explicat pel nen que comença a ser adolescent i que analitza les relacions entre els grans, entre els estrangers, i com el patiment troba els seus bàlsams per sobreviure i sortir endavant. Hi ha moments en què algunes de les seves reflexions adolescents, ingènues, semblen poc creïbles, però la seva mirada i el saber estar entre els grans, per la

seva intel·ligència, ens el fan creïble totalment. És un nen/adolescent amb molt de futur. Sí, certament perd la innocència, però guanya en maduresa, en saber encaixar el dolor i l'amor. I ho fa des d'una profunda convicció religiosa, sense cap ressentiment.

La mare de Fawad és deliciosa, i també ho és la cooperant anglesa Georgie, la nord-americana May i James, el periodista; veiem com tots ells s'encapritxen amb un país i una gent que vol oblidar, reconstruir la seva vida trencada i les seves estructures socials i com tiren endavant, i se superen. És el que és positiu. Mirar sempre endavant. Som perquè caminem.

Fawad és fiable, ens agrada i veiem qui un dia serà home com algú creient, confiat en Déu, amant de la seva terra, amb ganes de superació... El podríem/hauríem de recomanar a molts dels nostres alumnes. Potser es queixarien menys, serien menys exigents... o potser no. Els més sensibles ampliarien la seva capacitat de...

Val la pena llegir aquesta novel·la durant un viatge, en una tarda llarga. Humanitza, ajuda a comprendre aquest país i el seu entorn, on els paisatges s'albiren bells, la terra aspra, però els cors càlids, perquè el que importa són les persones. Ja ho deia Cervantes: «Quan Déu apareix, apareix per a tots.» També per als afganesos. S'ho mereixen.

José Antonio Solórzano Pérez
Eduador i religiós dominic

Crítica cinematogràfica

Cal renéixer una altra vegada

TODOS LOS DÍAS DE MI VIDA

DIRECTOR: Michael Sucsy.
INTÈRPRETS: Rachel McAdams, Channing Tatum, Jessica Lange, Scott Speedman, Sam Neill.
Drama romàntic. 104 minuts.
EUA, 2012.

Sense grans promocions s'ha estrenat recentment aquesta pel·lícula, la primera de Michael Sucsy, que arriba a les nostres pantalles amb el títol de *Todos los días de mi vida*.

El Leo i la Paige són un matrimoni jove i feliç molt enamorat. Un dia pateixen un accident de trànsit i ella es queda en coma. Quan recupera la consciència ha perdut la memòria dels darrers anys i ni tan sols no recorda el seu marit. Però sí que recorda el promès que va tenir anteriorment. El Leo ha de recomençar una altra vegada per intentar tornar a enamorar la Paige, a pesar que la família d'ella intenta recuperar-la i li amaga un secret que temps abans de l'accident els va distanciar.

El tema de l'amnèsia ja ha estat portat al cinema anteriorment (*A propósito de Henry*, de Mike Nicholls, per exemple, o la mateixa nissaga de Bourne,

tot i que amb un tractament diferent). Sens dubte que es tracta d'un tema interessant; recuperar la identitat després d'un accident, recobrar el ser, néixer una altra vegada. Així doncs, fins ara cap innovació. La Paige és una noia que ha de descobrir la història oculta per conèixer-se ella mateixa.

No obstant això, el que sí que és original en el film és que el procés de recobrar la identitat i el record es porta a terme sempre des de l'altre; és a dir, la Paige no pot recuperar el seu passat sola, necessita l'ajuda del seu marit per avançar. I el mateix marit, el Leo, ha de fer un esforç per redescobrir tot el que el va enamorar de la seva esposa i així, malgrat que no n'ha perdut mai la consciència, recobra també tot el valor del seu passat.

Sí bé a la pel·lícula li costa arrencar i té salts de guió difícils de seguir a l'inici del metratge, la trama adquireix un altre to en el moment que el Leo decideix reenamorar la seva esposa i reenamorar-se ell mateix. Junts han de tornar als mateixos llocs, dir-se el que ja es deien, recuperar la tendresa inicial, jugar als jocs primers... han de tornar a començar.

El film és un melodrama romàntic previsible, no hi ha gaires sorpreses, però el director novell Michael Sucsy no cau en el que és fàcil ni lacrimogen, confiat o fals. El film es veu amb interès i se segueix amb complicitat. La banda sonora, tot i que no és brillant, compleix a la perfecció la seva comesa. La fotografia és més que correcta i la

càmera es mou estupendament. Entre els joves actors Rachel McAdams i Channing Tatum hi ha la química necessària per seduir l'espectador. Sorpren gratament veure-hi uns secundaris com Sam Neill i Jessica Lange que donen pes a la pel·lícula.

A *Todos los días de mi vida* tot encaixa amb senzillesa. Ens trobem davant d'una pel·lícula senzilla que canta els valors de la família, la fidelitat i l'amistat veritable. La cinta fa un gran elogi de l'amor, del respecte per l'altra persona i de la recerca permanent del bé de l'altre per entendre's ell mateix.

Aquí, penso que rau la grandesa del film, a donar-nos a conèixer que l'amor és una cosa de cada dia, de tots els dies de la vida com indica el títol; cal buscar-lo, refrescar-lo, recuperar-lo quan es refreda; cal redescobrir el valor dels petits detalls diaris. El matrimoni no és una adquisició en el film, és un esforç diari a fer que l'amor estigui present cada dia; és un desprendre's d'un per fer feliç l'altre sabent que només així es pot ser feliç.

Els rètols de crèdit diuen que aquesta història és real, fins i tot al final hi podem veure la fotografia de la parella autèntica i dels seus dos fills.

N'hi ha que poden titllar aquesta pel·lícula de rànica i de benèita. A mi em sembla una pel·lícula molt correcta, que distreu i que elogia l'amor i la felicitat. I tot això, amb senzillesa.

Josan Montull
Salesià

Per Francesc Nicolau
Professor de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

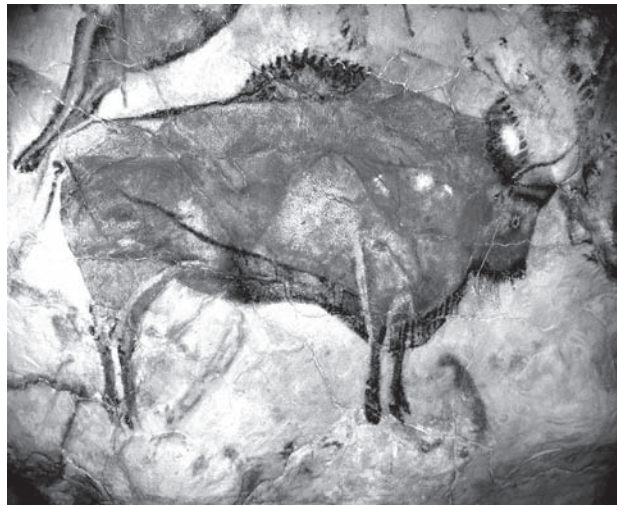
Actualitats científiques

Es podrà obrir un altre cop la cova d'Altamira?

Em direu que això no és una actualitat científica sinó turística. Doncs mireu, el que us he de dir és que es tracta d'un article aparegut a la prestigiosa revista *Science* firmat per un equip del Consejo Superior de Investigaciones Científicas. En aquest article s'exposa que, en bé de la ciència, s'ha de mantenir tancada aquesta cova per poder preservar les pintures que conté.

Suposo que coneixeu la història: l'any 1879 una nena de 8 anys va descobrir que aquella cova, coneguda de només feia una dècada, contenia unes pintures d'animals amb colors. Els experts van poder dictaminar que tenien una antiguitat d'uns 14.000 anys, cosa que les feia importantíssimes. La gran sala que conté les més conegudes s'ha anomenat la «Capella Sixtina de l'art rupestre». Picasso, quan visità la cova digué: «Després d'Altamira tot és decadència.»

Amb el temps la cova es convertí en un lloc d'oblidada visita turística. Amb un turisme cada vegada més nombrós i que el 1973 arribà a 175.000 visitants, es veié que es deterioraven els colors: la presència de microorganismes que proliferaven amb la llum creaven taques blanques sobre les parts

Cova d'Altamira.

vermelloses de les pintures i es va fer un tancament de la cova el 1977. Els canvis de temperatura i la humitat aportada pels turistes també n'afavorien la proliferació.

Però, com que *poteroso caballero es don dinero* i

fent pagar entrada s'obtenia un benefici econòmic no gens menyspreable, a l'any 1982 es decidí reobrir la cova, si bé amb un límit d'un màxim permès de només 11.000 visitants anuals. Així i tot es veié que el deteriorament no s'aturava i el 2002 es tornà a tancar al públic.

I ara hi ha qui ha volgut proposar que es torni a obrir amb l'objectiu d'atraure turisme, i és per això que hi han intervingut ara els científics per recordar que aquesta cova, catalogada com a Patrimoni de la Humanitat per la Unesco, s'ha de preservar sigui com sigui. En l'article fan notar que no hi ha manera d'evitar que els microorganismes proliferin si es torna a il·luminar. Recorden el que passà amb les pintures rupestres franceses de Lascaux, que van haver de ser tancades el 1963, després d'haver-s'hi causat danys irreperables i ja ningú ha pensat a tornar a obrir-les, amb tot i no ser tan importants com les d'Altamira. Els dos experts sobre Altamira, Cesàreo Sáiz i Sergio Sánchez, demanen que es mantingui el tancament i que s'ofereixi al públic una rèplica de la gran sala, com ja s'ha fet amb la cova francesa de Lascaux. No cal dir que nosaltres també pensem que és aquesta la millor solució.

Certes científiques i fe cristiana

22. La nova ciència del cosmos de Nicolau Copèrnic

Aquí potser més d'un lector dirà: ara sí que ja som davant d'un conflicte entre Església i ciència; tots sabem que el 1616 era posat en l'Índex de llibres prohibits la gran obra de Copèrnic. És cert que va ser així, però la història és llarga i cal veure com va anar tot. S'ha dit també que Copèrnic va ser el qui va fer canviar totalment la visió de l'univers i que la «revolució copernicana» (expressió introduïda per Kant) va fer capgirar la visió de l'astronomia en contra d'una Església submergida encara en la més gran ignorància científica que creia que la Terra era plana. Aquí hi hem de dir que és fals que a l'edat mitjana prohibís ella l'ensenyament de la forma esfèrica de la Terra. No solament Beda el Venerable (672-735) ja mantenia al segle VIII que era una esfera suspesa en el cosmos, sinó que ningú, que sapiguem, s'hi va oposar i molts altres autors ho donaren per suposat. I alguns hi afegiren que donava voltes sobre el seu eix, com Nicole d'Oresmes (aprox. 1323-1382) en el seu tractat *Le livre du ciel et du monde*, i fins i tot hi hagué qui ja presentà la hipòtesi de ser el Sol el centre amb la Terra girant, com un planeta més, al seu entorn, com Nicolau de Cusa (1401-1464), cardenal i bisbe de Brixen des del 1450, que amb això s'avançà a Copèrnic, sense cap oposició eclesiàstica.

La novetat de l'obra de Copèrnic

Però sí que va ser una cosa nova el que, amb molts nous detalls, va establir el canonge de Frauenburg. Es deia Nikolaus Koppernigk (1473-1543), però es llatinitzà el cognom en Copernicus. De jove sentí un gran interès per l'astronomia i estudià matemàtiques a Cracòvia (1491-1494) i medicina, dret, filosofia i grec a Bolonya (1496-1499). El 1500 va impartir un curs de

matemàtiques i astronomia a Roma i a l'any següent ja prenia possessió de la canongia que el seu oncle, Lucas Watzelrode, bisbe de Warmia, li havia aconseguit a la catedral de Frauenburg (o Frombork). Després d'haver reflexionat sobre les complicacions que Ptolemeu posava en l'*Almagest* per explicar el curs dels planetes i, havent llegit també el que el pitagòric Aristarc de Samos (aprox. 310-230 aC) havia suggerit que tot s'explicava millor si la realitat era que el Sol fos fix i la Terra hi fes voltes, una cada any, es decantà per aquesta idea i el 1509 ja escrivia *De hypothesibus motuum coelestium a se constitutis commentariolus*, que no arribà a editar-se i només corregué entre els amics. S'hi manifestava partidari del suggerènciaim d'aquell pitagòric de Samos. I mentrestant es posà a escriure l'obra extensa *De revolutionibus orbium coelestium* que amb pèls i senyals havia de mostrar com era de senzill el moviment dels planetes si la Terra n'era també un, girant a l'entorn del Sol.

Acabà d'escriure-la el 1532, però no gosava donar-la a la impremta pel temor de l'impacte que podia produir davant la creença general de la centralitat de la Terra. Ni tan sols es decideix a publicar-la quan li comuniquen que, després de ser-ne informat el papa Climent VII pel seu amic J. A. Windmanstetter, el pontífex no hi objectà res. Ni tampoc quan el cardenal de Càpua, Nicolau Schönberg, l'instà a fer la publicació. Té por que considerin herètica la seva obra per contrària a la Bíblia. Però un admirador seu (encara que protestant) Joachim Rheticus, que creu en la veritat del sistema heliocèntric, després de molta insistència, aconsegueix d'ell que en faci un informe, una *Narratio Prima*, i el publiqui el 1542. L'èxit que tingué l'edició va vèncer la resistència de Copèrnic i finalment Rheticus po-

gué dur el manuscrit a la impremta de Johannes Petreius de Nuremberg. El teòleg luterà Andreas H. Osiander, per encàrrec de Rheticus, s'encarrega de l'edició i substituirà la introducció que hi havia posat Copèrnic fent-hi un pròleg afirmant que en el llibre no s'expressava la realitat del moviment de translació de la Terra al voltant del Sol, sinó només uns càlculs matemàtics que ho feien tot més planer. Quan Rheticus porta el primer exemplar imprès a l'autor el troba malalt de gravetat, i que ja delira. No se sap pas si va poder fer-se càrrec de l'obra que acabava de sortir de la impremta. Certament Copèrnic no va poder manifestar el disgust que segurament li hauria produït la lectura del pròleg d'Osiander; finava poques hores més tard.

No va produir l'impacte que ell temia

El llibre *De revolutionibus orbium coelestium* sortia de la impremta el 1543. Com hem dit, el pròleg no era de l'autor sinó d'un luterà, i aquest no creia en l'heliocentrisme. Per això hi deia que tot allò que s'exposava en el llibre era simplement una hipòtesi que feia més fàcils els càlculs matemàtics. Exactament deia això, entre altres coses: «Que ningú no n'esperí res de cert de l'astronomia pel que fa a les hipòtesis, ja que aquesta ciència no pot donar-nos cap certesa, no fos cas que, prenent com a veritables unes idees inventades amb tot un altre fi, deixés ell aquesta disciplina més estúpida que quan s'hi va atansar.» Aquest pròleg substituïa la introducció que hi posava Copèrnic en la qual s'afirmava que el que es deia a l'obra corresponia a la realitat (per a interès històric: fins al 1854 no es va trobar el text original de Copèrnic, i el 1873 es va posar per

primera vegada a l'edició del llibre que se'n féu en dit any).

No podem dir, perquè no en tenim dades, si el pròleg d'Osiander va influir gaire en la interpretació del text. El que sí que sabem és que de moment no passà res del que temia Copèrnic. Perquè, encara que Osiander va suprimir la introducció de l'autor, va respectar el prefaci en què Copèrnic presentava i oferia el llibre al papa Pau III i en el qual deia: «Santíssim Pare: puc preveure el que s'esdevindrà tan bon punt algunes persones s'assabentin que jo, en aquests meus llibres que he escrit sobre les revolucions de les esferes del món, atribueixo certs moviments al globus de la Terra... Molt de temps he romàs indecís a treure a llum els meus comentaris escrits per demostrar aquest moviment [de la Terra]... El refús, que bé em cal témer a causa de la novetat i l'absurditat d'una opinió semblant, gairebé m'havia dut a interrompre definitivament l'obra ja començada...»

Però no se sap de ningú que en aquell moment s'escandalitzés del llibre o digués que contenia cap heretgia. No se sap tampoc si va ser per fer més cas del que hi deia Osiander que no pas del que hi afirmava el mateix Copèrnic. Hem d'esperar gairebé un segle per trobar-hi oposició per part d'eclesiàstics. Ara bé, cal no oblidar que era un eclesiàstic també l'autor d'aquest llibre. No es pot dir, doncs, que dins de l'Església no es feia ciència nova. Diguem, per acabar, que havien de venir més novetats en el tema. Copèrnic era força conservador perquè, si bé va posar el Sol al centre, encara considerava circulars i descrites amb velocitat constant les òrbites planetàries, i ben aviat Kepler s'adonà que són el·líptiques i amb moviment no uniforme, per la llei de les àrees. La «revolució copernicana» va iniciar una revolució, no va revolucionar-ho tot.

Enric Frigola
 Coordinador de Ràdio Estel

Aquesta setmana destaquem

En directe, des de Terrassa

Pentecosta, Dia de l'Apostolat Seglar
 Moviments, associacions, nous moviments i realitats laicals de la Diòcesi de Terrassa
Diumenge 27 de maig de 2012 a la Catedral de Terrassa

"Enceneu-hi la flama del vostre amor"

18a Conferència: I tu, saps que ets apostolat seglar?
 A càrrec d'Antonio Cartagena, Director del Secretariado de Apostolado Seglar de la Conferència Episcopal Espanyola (Sala Capitular)

20h Eucaristia presidida pel sr. Bisbe

Eucaristia retransmesa per
 *RàdioEstel

Delegació d'Apostolat Seglar del Bisbat de Terrassa
DAS
 www.angelterraterrassa.org

Aquest diumenge dia 27 de maig Ràdio Estel transmetrà l'Eucaristia de tarda (19.30 h) des de la catedral de Terrassa, amb motiu del dia de l'Apostolat Seglar. Presidirà la celebració Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe diocesà. Es tracta d'un punt de trobada de tots els membres i simpatitzants dels diversos moviments i associacions laicals per confraternitzar en les diverses realitats existents. Amb la coordinació i assistència tècnica de Xavier Aguilar, la locució anirà a càrrec de Jaume Galobart.

La sardana de l'any a Ràdio Estel

La final del concurs la Sardana de l'Any del 2011 ha coronat, amb els vots directes del públic assistent al Teatre La Llotja de Lleida, la sardana *Lleida sardanista 2011*, del compositor Martí de Joan com a Premi Popular. La sardana *Sardanes a la ONCE*, de Jordi Paulí, ha obtingut el Premi de la Crítica. Aquest premi el concedeixen els col·laboradors de les 34 emissores, entre elles Ràdio Estel i Ràdio Principat a través del *Tot sardana*, que enguany han difós durant tot l'any les eliminatòries de la seva ràdio.

L'accèssit del Premi Popular ha estat per a *Sa Pauma*, del mestre Josep Coll, i l'accèssit del premi de la Crítica ha recaigut en la sardana *Sisè sentit*, del compositor Lluís Alcalà.

La sardana *Lleida sardanista 2011*, de Martí de Joan, és la peça que l'Agrupació Sardanista Balàfia, de Lleida, va demanar al compositor per engrescar a ballar tots els sardanistes i no sardanistes de les terres de Lleida. Aquesta sardana està enregistrada al disc *Èxits 1.0* de la cobla Contemporània, on en Martí de Joan n'és intèrpret.

El proper dilluns 28 de maig de 8.00 h a 9.00 h es podran sentir per Ràdio Estel i Ràdio Principat les deu sardanes finalistes i el resultat de les votacions amb un programa especial dedicat a la 23a edició de La Sardana de l'Any.

Primeres estadístiques

La setmana pasada donàvem la notícia de l'estrena d'una nova aplicació gratuïta per als dispositius mòbils d'Apple (iPhone i iPad); aplicació que es pot descarregar gratuïtament des de la botiga d'aplicacions d'Apple i que facilita la recepció de Ràdio Estel a tot el món.

Els resultats dels primers sis dies del seu funcionament ens aporten una setantena d'entrades, la meitat des de l'Estat espanyol. La resta s'ha registrat, per aquest ordre, als EUA, Rússia, la Xina, el Regne Unit, el Japó, Colòmbia, França i l'Equador.

ESTIL ESTEL: RECOMANACIONS DISCOGRÀFIQUES

Estil únic

★ **Tom Jones, Spirit in the room.** Universal Music

El 22 de maig passat, el cèlebre cantant britànic Tom Jones va publicar el seu nou àlbum. En aquesta ocasió ha triat un repertori de cançons d'autors com Leonard Cohen, Paul McCartney, Paul Simon o Tom Waits. Són temes amb unes lletres que es caracteritzen per posseir una força especial i que el tigre de Gal·les interpreta amb el seu estil inconfusible.

Explosió de felicitat

★ **Manu Guix, Pas a pas.** Blanco y Negro

Optimisme i bon rotllo. Això és el que s'ha proposat transmetre el cantautor i director musical barceloní Manu Guix amb el seu nou disc. Es tracta del primer treball discogràfic de l'artista constituït per temes propis escrits íntegrament en català. L'àlbum consta d'onze cançons i Guix ha afirmat que li serveixen per «fer un pas endavant cap a una nova direcció».

Gran dama

★ **Sarah Vaughan, The great american songbook.** Not Now Music

En aquests dos discos es recullen algunes de les interpretacions més notables de la trajectòria de la gran cantant nord-americana Sarah Vaughan (1924-1990). Considerada una de les veus femenines més significatives del món del jazz, va destacar per la seva tessitura, similar a la d'una cantant d'òpera. Va cantar temes inoblidables de Gershwin, Ellington o Porter.

Música clàssica

★ **Europa Galante i Fabio Biondi, Vivaldi. La stravaganza.** Virgin Classic

El violinista italià Fabio Biondi és el fundador i director de l'orquestra Europa Galante. Aquesta formació musical és famosa per les seves excel·lents interpretacions d'obres d'autors barrocs, com Antonio Vivaldi. En aquesta ocasió han elegit *La stravaganza*, un conjunt de concerts escrits per l'il·lustre compositor italià entre els anys 1712 i 1713.

MAIG ÉS EL MES DE MARIA, MARE DEL BELL AMOR

INTERNET

• **TERRA SANTA.**— El Franciscan Media Center (www.fmc-terrasanta.org), el centre televisiu i multimèdia de la Custòdia de Terra Santa, ofereix la imatge històrica, cultural, humana i espiritual de la terra de Jesús.

ALTRES BISBATS

• **MISSIONERS XAVERIANS.**— Organitzen un camp de treball amb immigrants del **dissabte 7 de juliol al dissabte 21**, a Ceuta. Activitat dirigida a joves de 18 a 35 anys. Més informació: tel. 914 661 650, madrid-carab@javerianos.org.

• **PASTORAL DE LA SALUT.**— Del **dilluns 9 de juliol al dissabte 14**, a Los Molinos (Madrid), XVII curs Pastoral de la Salut per a seminaristes sobre *El poder curatiu de la fe*. Més informació: tel. 918 550 004.

BARCELONA

• **PARRÒQUIA MARE DE DÉU DE MONTSERRAT.**— El **diumenge 27 de maig** celebra la segona edició de la «Missió Possible»: a les 17.00,

evangelització-adoració; a les 18.30, concert medieval; a les 19.30, piscobis. Av. Mare de Déu de Montserrat, 144 – Barcelona, tel. 934 364 748.

• **CAIXAFORUM.**— El **diumenge 27 de maig**, a les 12.00, cinema familiar *Els més petits de la casa + 3*; el **dimarts 29**, a les 19.30, conferència *El llegat medieval de la cultura europea*, amb José Enrique Ruiz-Domènec (catedràtic d'Història medieval de la UAB); el **dimecres 30**, a les 17.00, xerrada de Rafael Esteve (professor del Conservatori del Liceu) sobre *Del fulletó literari al drama verista*. G. Puccini, *La Bohème*; el **dijous 31**, a les 19.30, conferència *Eleccions, partits i canvi polític*, amb Luciano Zaccara (director de l'Observatori Electoral TEIM); el **dissabte 2 de juny**, a les 19.00, arts de carrer *Minute* a càrrec de JAM. Més informació: av. Francesc Ferrer i Guàrdia, 6-8 – Barcelona, tel. 934 768 600, fax 934 768 635, www.laCaixa.es/ObraSocial.

• **PARRÒQUIA DE LA PURÍSSIMA CONCEPCIÓ.**— Amics del pare Pius de Pietrelcina: trobada cada darrer dilluns de mes (pregària i reunió) dirigit per fra Valentí Serra, caputxí. Propera sessió: **dilluns 28 de maig**, a les 18.15, c/ Llúria, 70 – Barcelona (tel. 934 576 552); Acampada a la vall de Boí: del **dilluns 25 de juny al dimarts 3 de juliol**, per a edats compreses entre els 5 i els 16 anys. El campament està situat al parc nacional d'Aigüestortes

i de Sant Maurici. Activitats d'aire lliure, excursions, natura. El campament disposa de tendes, cuina, menjador, dutxes. Preu per persona: 235 euros. El darrer dia els pares poden visitar el campament. Informació i inscripcions: tel. 934 576 552 i 666 394 521.

• **XI PREMI PILARÍN BAYÉS.**— El **dimecres 30 de maig**, a les 11.00, lliurament dels guardons del premi de contes escrits per nens i nenes. Hi intervindran: Irene Rigau, consellera d'Ensenyament; Pilarín Bayés, presidenta del jurat; Gregorio Luri, autor de l'Estudi Mediterrània-Escoltem els nens, i Mònica Estruch, editora. Serà a les Cotxeres del Palau Robert de Barcelona (passeig de Gràcia, 107 – Barcelona).

• **CANVI DE RUMB.**— El **dimecres 30 de maig**, a les 19.00, conferència *El rescat de les patents farmacèutiques*, a càrrec d'Eduard Soler (Farmamundi). Pavelló Sant Salvador del recinte històric Sant Pau, c/ Sant Antoni M. Claret, 169 – Barcelona.

• **FESTA DEL BEAT PERE TARRÉS.**— El **dimecres 30 de maig**, a les 19.30, missa concelebrada a la parròquia de Sant Vicenç de Sarrià, presidida per Mons. Sebastià Taltavull, bisbe auxiliar de Barcelona. Cant dels goigs, pregària davant del sepulcre i veneració de la relíquia.

• **LLIBRERIA CLARET.**— El **dimecres 30 de maig**, a les 18.00, conferència *La icona ortodoxa: de Bizanci a l'actualitat*, amb Juan José Bruguera; el **dijous 31**, a les 19.00, xerrada *Sentit i reptes de compromís social des de l'Església*, a càrrec de Josep Oriol Pujol (director general de la Fundació Pere Tarrés). Serà a la sala Pere Casaldàliga de la Llibreria Claret, c/ Roger de Llúria, 5 – Barcelona.

• **FUNDACIÓ JOAN MARAGALL.**— Organitza el cicle de conferències sobre *Els rituals en una societat plural. El significat del menjar*, a càrrec de Joan Hernández Serret, gerent del Grup de Treball Estable de les Religions: els **dimecres 30 de maig**, *En la tradició jueva*; **6 de juny**, *En la tradició musulmana*, i el **13 de juny**, *En les religions d'origen asiàtic*. Totes les sessions seran a les 19.00. Més informació i inscripcions: c/ València, 244, 1r - Barcelona, tel. 934 880 888, www.fundaciojoanmaragall.org.

• **CERCLE LA SALLE.**— El **dijous 31 de maig**, a les 18.30, Isidre Rovira parlarà sobre *Gènesi i vivències de l'Orfeo Català*. Pl. del Nord, 14 – Barcelona, tel. 932 181 077 i 690 378 450, mfmagaz@gmail.com, <http://cerclelasalle.com>.

• **MONESTIR DE LA VISITACIÓ.**— El **dijous 31 de maig**, a les 22.00, hora santa i eucaristia. Vall d'Hebron, 256 – Barcelona.

• **«NUESTROS PEQUEÑOS HERMANOS».**— El **divendres 1 de juny**, a les 21.00, concert gospel per Haití amb Twocats pel gospel. C/ Bertran, 14 – Barcelona.

• **MONESTIR DE SANT PERE DE LES PUEL·LES.**— El **divendres 1 de juny**, a les 19.30, conferència de Xavier Morlans sobre *La nova evangelització*; el **dissabte 2**, sortida de la comunitat, visita guiada a Santa Pau, passeig en carrilet per la zona volcànica d'Olot i santuari dels Arcs. C/ Anglès, 55 – Barcelona, tel. 932 038 915, www.benedictinescat.com/StPere.

• **TALLERS D'ORACIÓ I VIDA (MÈTODEP. I. LARRAÑAGA).**— El **dissabte 2 de juny**, de 9.00 a 18.00, recés de final de curs. Serà a Martí Codolar, av. Cardenal Vives i Barraquer, 15 – Barcelona. Inscripcions: tel. 639 382 031 (Mireia) i 934 904 148 (Cristina).

• **SEPA.**— El **dissabte 2 de juny**, de 9.30 a 13.30, assemblea de final de curs al Seminari de Barcelona (c/ Diputació, 231 – Barcelona).

• **CASAL LOIOLA.**— El **dissabte 2 de juny**, de 10.30 a 19.30, recés sobre *De la persona de Jesús al cos de Crist*, a càrrec de Carles Marçet, s.j. C/ Balmes, 138 – Barcelona, tel. 934 156 434, info@casaloiola.org, www.casaloiola.org.

• **EQUIPS DE LA MARE DE DÉU. SECTOR BARCELONA.**— El **dissabte 2 de juny**, a les 17.00, trobada de fi de curs al Col·legi Immaculada Concepció (c/ Granollers, 28 – Barcelona). Hi haurà una conferència sobre nova evangelització a càrrec de Mn. Xavier Morlans, eucaristia, concert de música clàssica i un àpat comunitari. Més informació: tel. 934 675 551, dimarts i dijous de 10.00 a 13.00.

• **CRIPTA DE LA SAGRADA FAMÍ-**

Renovació Carismàtica Catòlica a Catalunya

DISSABTE 26 DE MAIG
VETLLA DE PENTECOSTA
Eucaristia i Exposició del Santíssim
P. Eduardo Toraño

De 21 a 23 h

Santuari de Nostra Sra. del Sagrat Cor
c/ Rosselló, 175
Metro: Hospital Clínic

DIUMENGE 27 DE MAIG
Recés de Pentecosta
Efusió de l'Esperit Sant

Parròquia Sant Joan M. Vianney
c/ Melcior de Palau, 58
Acollida, 9.30 h

而
左
大
右
道
萬
物
特
之
之
不
辭
而
生
而
不
辭

El gran Tao flueix per tot arreu, a la dreta, a l'esquerra. Per ell existeixen totes les coses i ell no les rebutja.

MOVIMENT I TERTÚLIA
AMB PETER YANG

Dissabte 16 de juny, a les 18.30, tertúlia.
Diumenge 17, a les 12 h, missa.

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ
«Rincón del Silencio»

c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 934 242 787

LIA.— El dissabte 2 de juny, a les 20.30, concert de Música Antiga de Girona amb obres de Josep Gaz, mestre de capella a la catedral de Girona.

• **CARILLÓ.**— El diumenge 3 de juny, a les 12.00, concert *Tulipes d'Amsterdam* (música d'autors holandesos: festiva, tradicional i romàntica). Lloc d'audició: pati dels Tarongers o Galeria Gòtica del Palau de la Generalitat.

• **PARRÒQUIA DE SANT PERE DE LES PUEL·LES.**— Del dissabte 7 de juliol al dissabte 14 organitza una excursió parroquial amb l'itinerari següent: Barcelona, monestir de Piedra-Galapagar (Madrid), Toledo, Madrid, Aranjuez, Cerro de los Angeles, La Granja de San Ildefonso, El Escorial, Madrid, Àvila, Galapagar-Barcelona. Més informació: David Fornieles, tel. 630 213 946, coordinador@parroquiasantpere.org.

• **GERMANETES DELS POBRES.**— Organitzen una peregrinació rere les petjades de Joana Jugan del diumenge 16 de setembre al dissabte 22. Més informació: tel. 934 673 244.

• **MÀSTER EN DIÀLEG INTERRELIGIÓS, ECUMÈNIC I CULTURAL.**— Curs 2012-2013, 2013-2014, modalitat presencial i virtual. Més informació: Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona, secretaria@iscreb.org, www.iscreb.org, i Facultat de Psicologia. Ciències de l'Educació i de l'Esport Blanquerna, sioefpcee@blanquerna.url.edu, www.blanquerna.url.edu.

SOLUCIONS DEL «JUGA I APRÈN»:

LA CREACIÓ

						M			
T		U	E	D		U			
E				C	E	L	S		S
R						L			E
R				H					U
A			T		O				G
			I			M			I
		N					E		A
E	R	B	R	A	A	I	D		

MES DE MARIA

Mare meva amantíssima, en tots els instants de la meua vida recordeu-vos de mi, infeliç pecador.

Aqüeducte de les divines gràcies, concediu-me abundància de llàgrimes per plorar amargament els meus pecats

Reina de cels i terra, sigueu mon empar i defensa en les temptacions dels enemics de la meua ànima

Immaculada filla de Joaquim i Anna, aconseguí-me del vostre Fill les gràcies que necessito per salvar-me

Advocada i refugi dels pecadors, assistiu-me en l'hora de la meua mort i obriu-me les portes del cel

GIRONA

• **CASAL BISBE CARTAÑA DE GIRO-NA.**— El dilluns 28 de maig, a les 20.30, conferència de Xavier Morlans sobre *Tornar a proposar la fe avui*; el dijous 31, a les 19.30, xerrada d'Ajuda a l'Església Necessitada sobre *La persecució dels cristians en el món*.

• **PREGÀRIA JOVE.**— El divendres 1 de maig, a les 21.00, a la parròquia de Sant Josep de Girona.

LLEIDA

• **COLÒNIA QUMRAN 2012.**— Del dilluns 9 de juliol al dilluns 16, per a nens i nenes de 8 a 14 anys. Inscripcions: Mn. Xavier Batiste, tel. 973 273 570.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

• **CATEDRAL.**— El diumenge 27 de maig, a les 19.00, celebració de la Pentecosta amb l'acompanyament de la Coral Amistat de Vilanova i la Geltrú. Un grup d'adults de diferents parròquies rebrà el sagrament de la Confirmació.

SOLSONA

• **ATRI DELS GENTILS.**— El divendres 1 de juny, a les 21.00, tindrà lloc al Pavelló de Suècia de Berga el tercer espai del I Cicle de l'Atri dels Gentils. Hi participaran el bisbe de Solsona, Mons. Xavier Novell; el monjo de Montserrat, pare Gabriel; la cantant Lídia Pujol, i l'historiador Albert Rumbó. El tema serà *La Patum i el folklore popular*.

TARRAGONA

• **ADORACIÓ NOCTURNA DE TARRAGONA.**— El dissabte 2 de juny, a les 19.00, 125è aniversari i CVII Festa Eucarística de les Espigues a la catedral de Tarragona. Presideix l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol.

TERRASSA

• **COOPERATRIUS PARROQUIALS DE CRIST REI.**— El diumenge 3 de juny, de 10.00 a 14.00, recés per a homes amb el P. José M. Fernández-Cueto, *c.p.c.r.* Casa Mare de Déu de Montserrat, Caldes de Montbui, tel. 938 654 496 i 697 840 559, <http://cprcaldes.blogspot.com>.

• **VII TROBADA NACIONAL DE PREGÀRIES ESTIL TAIZÉ.**— El diumenge 3 de juny, de 10.00 a 18.00, a Terrassa (parròquia de Sant Pere, pl. Mossèn Homs, s/n).

• **SCHÖNSTATT.**— El diumenge 3 de juny, festa de les famílies al santuari de Schönstatt de Valldoreix: a les 12.30, eucaristia (retorn de les Marededéus Pelegrines); a les 13.30, dinar, tómbola i activitats familiars, i a les 17.30, Rosari en família. Més informació: tel. 936 748 962.

URGELL

• **CONGRÉS «EDUCACIÓ I ENTORN».**— El dijous 31 de maig, a les 18.30, inauguració del congrés i conferència de Maria Barbal, a la catedral de la Seu d'Urgell.

«CATALUNYA CRISTIANA» ALS QUIOSCOS DE CATALUNYA

Podeu trobar-la setmanalment a:

Maria Pujades Majó	Francesc Macià, 86	08358	Arenys de Munt
La Formiga d'Or	Av. Portal de l'Àngel, 3	08002	Barcelona
Llibreria Balmes	Duran i Bas, 11	08002	Barcelona
Llibreria Claret	Roger de Llúria, 5	08010	Barcelona
Llibreria L'Escaire	Pg. Maragall, 342	08031	Barcelona
Llibreria Mateu	Santa Maria, 22	17820	Banyoles
Papereria Bitlloch	Ample, 25	17300	Blanes
Llibreria Empuries	Álvarez de Castro, 6	17001	Girona
Llibreria Diocesana	Pl. del Vi, 2	17004	Girona
Llibreria Issauna	Pg. Bell-lloc, 7	25210	Guissona
Comerç i Estanc	Ponts i Arola, 28	25240	Linyola
Llibreria Ramon Llull	La Palma, 9	25002	Lleida
L'Ossetfi	Av. Alcalde Porqueres, 32	25008	Lleida
Llibreria Moral S.C.P.	Major, 27	08783	Masquefa
Llibreria Dalmases	Jacint Verdaguer, 5	25230	Mollerussa
Llibreria Larsa		08199	Montserrat
Llibreria Joan Fons	Jaume Fons, 13	08784	Piera
Llar del Llibre	Pg. Pl. Major, 12 34	08202	Sabadell
Llibr.-papereria Pilar Boladeras	Pl. Major, 10	43420	Sta. Coloma de Queralt
Kiosco Baldiri Bosch	Eusebi Güell, 87	08830	Sant Boi de Llobregat
Llibreria Dach	Sant Miquel, 5	25280	Solsona
Llibreria Sauret	Carme, 14	25300	Tàrraga

Reserveu el vostre exemplar, ara!

Anuncis per paraules

COMPRA i VENDA

COMPRO SEGELLS, monedes, postals, rellotges, quadres de pintura, joies i tota classe d'objectes i mobles antics. Passo a domicili. Tel. 933 578 394.

DIVERSOS

ADVOCADA especialista en nul·litats matrimonials i separacions. 1a visita gratuïta. Tel. 934 510 707.

DESCOBREIX premsa cristiana, ens comunica, ens uneix, ens enforteix.

LLAR D'ANCIANS Prudenci Miralles, petita gran residència. Petita (hi ha lloc per a 16 persones), gran (els residents la fan gran). Places disponibles, ambient familiar. Tel. 932 681 867.

JOSEP Penso que és molt valuós saber reconèixer i gaudir d'una persona així: crec que sóc bona persona, complidor, amb bon caràcter, decidit, carinyós, detallista, de vida esportiva i creient. Cerco noia de 45 a 55 anys, de moment per a amistat i per tots els anys que Déu ens doni. Tel. 932 268 632 (de 16 a 22 hores).

Si voleu anunciar-vos, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadret, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho juntament amb un gir postal o xec bancari a CATALUNYA CRISTIANA c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 Barcelona. També podeu fer un ingrés o transferència al número de compte de "la Caixa": 2100 3013 20 2200391741

NOMBRE DE SETMANES x 15 € IMPORT TOTAL

NOM
 ADREÇA
 POBLACIÓ C. P.
 TELÈFON DNI/CIF

☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐

Preu per setmana 15 euros (IVA Inclòs)

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

PILAR RAHOLA, PERIODISTA I FILÒLOGA

«El diàleg amb els creients et dóna molta llum»

Carme Munté

Entre les cares conegudes que l'abril del 2011 van participar al Palau de la Música Catalana en la presentació d'una edició popular de la Bíblia hi havia la periodista i filòloga Pilar Rahola (Barcelona, 1958). Més recentment també va participar en la presentació de les *Quaranta cartes creuades* entre Francesc Torralba i Vicenç Villatoro editades per Fragmenta. És inevitable aleshores preguntar-se sobre si Pilar Rahola creu en Déu. Ella diu que no, però reconeix tot seguit que cerca persones que sí que hi creuen i que se sent interpel·lada per la seva fe. Benvinguda a l'Atri dels Gentils, Pilar Rahola!

Quin lloc ocupa la Bíblia a la seva vida?

No fa gaire em van preguntar amb quin llibre havia après a llegir i vaig respondre que, precisament, un dels llibres que m'havia incentivat la lectura havia estat la Bíblia. Des d'aleshores m'ha acompanyat tota la vida. Juntament amb una èpica, conté una lírica de la vida i et dóna una transcendència i una espiritualitat molt interessant. Per això, participar en l'acte del Palau de la Música era una mena d'homenatge personal a un llibre que m'ha acompanyat i m'acompanyarà, que sempre em dóna molt, que de vegades em fa enfadar i d'altres m'incentiva, i que és dels llibres cabdals de la història de la humanitat.

Quin és el terreny comú amb les persones que creuen en Déu?

A la transcendència hi podem arribar per molts camins. Hi ha gent que hi arriba per la via de l'espiritualitat religiosa, mentre que d'altres hi arribem per altres camins, però sigui com sigui acabem trobant-nos en un territori comú en què intentem donar transcendència a la vida quotidiana.

Quins són els punts comuns de diàleg?

Tenen a veure, en primer lloc, amb la voluntat de transcendir. El diàleg amb els creients et dóna molta llum perquè són gent que s'interroga moltíssim i que posa sobre la taula tots els dubtes de l'ésser humà. No conec cap altre col·lectiu humà que m'enriqueixi tant en aquest sentit, perquè jo faig el mateix o almenys ho intento. El seu Déu a mi m'apel·la; potser no el conec, però m'interessa.

Estan desaprofitats en els mitjans de comunicació?

Absolutament. El cristianisme, i el catolicisme en particular, encara pateix a casa nostra la síndrome d'un anticlericalisme molt identitari. Una part del discurs progressista ha menyspreat el paper que l'Església catòlica aporta al diàleg comunitari, fins al punt que encara a hores d'ara hi ha molts líders de la progressia més clàssica que tenen al·lèrgia als

capellans.

Què ens perdem a causa d'aquesta absència?

Treu del debat col·lectiu grans intel·lectuals que són especialment importants en el moment actual de desconcert, desorientació i por. És com si només fossin protagonistes del sermó de l'església, quan ho haurien de ser del sermó del país. Són gent preparada intel·lectualment, que reflexiona tres i quatre vegades més del que ho fa el comú dels mortals, que té resposta a algunes preguntes i que es fa més preguntes que la resta. Com podem menystenir aquest bagatge intel·lectual i ètic?

En quins programes de televisió o de ràdio «fitxaria» un teòleg?

El que faria seria trencar la idea en els mitjans de comunicació que la laïcitat passa perquè el món catòlic no existeixi mai. Això és un disbarat. Han de formar part de la societat i del pensament.

Hi ha cap fet especialment colpidor en la seva relació amb la fe?

Mentre ens trobàvem en ple procés d'adopció de l'Ada, la meua filla petita, que amb només un any i mig havia patit un gran nombre de problemes de salut, el meu marit i jo vam entrar a la catedral ortodoxa de Kazan, a la plaça Roja de Moscou. El meu marit és molt creient i, després d'haver encès una espelma, es va agenollar a pregar a la Mare de Déu. En aquell moment, mirant com resava per la nostra filla malalta, vaig tenir gelosia de no poder sentir el mateix. Era un cabal tan extraordinari d'amor que em va impressionar molt. Jo no podia agenollar-me i pregar al seu costat perquè hauria resultat fals, però que bonic que va ser!

Pensant-ho millor

Carme Borbonès i Brescó
Presidenta Càritas Catalunya

El futur són els joves

És clar que hi ha futur! El futur són els joves, aquesta gran quantitat de joves que s'esforcen cada dia per superar-se en els seus estudis i aprenentatges professionals, millorant les seves capacitats musicals —corals joves, bandes de música juvenils—, la pràctica de l'esport, campionats, certàmens, trobades, jornades, convivències, etc.

Saben de la constància, de la perseverança... són l'exponent contrari del «ho veig, ho vull, ho tinc», el gaudi en la praxi de l'activitat, supera l'afalac de l'èxit immediat i fútil!

No és cert que hi hagi «generacions perdudes»! Tota persona, tota generació, aporta el seu granet de sorra a la societat i al futur! Com més bé s'hagi preparat, aquesta aportació serà de més qualitat i més ajudarà perquè augmentin al món les oportunitats per a tothom.

L'escenari amb el qual avui es troben els nostres joves és diferent, ha canviat radicalment: estem en una nova era, una nova etapa de la Humanitat amb trets més durs que mai, però això no significa que no puguin trobar-hi un lloc, un paper cabdal a fer. Ben al contrari, la seva presència i la seva participació resulta indispensable però, alhora, demana una preparació més complexa en el camp de l'enfortiment dels valors, de l'adquisició de nous coneixements, de noves habilitats...

Aquesta és la responsabilitat dels més adults, dels governants, dels educadors: cal reorganitzar processos, enfortir el conreu dels punts bàsics sobre els quals es construeix la societat, ara, des d'una perspectiva global. Tots els aprenentatges, totes les vivències dels nostres joves, serveixen i serviran: el valor de la modestia, de la responsabilitat, de la solidaritat, de la cooperació, de la confiança... són la base d'aquest futur. Un futur que no serà còmode però un futur ple d'esperança i de possibilitats, molt diferent del que, erròniament, havíem dibuixat.

Cal enfortir la seva preparació com a persones, educar-los el cor i el pensament en principis ètics i honestos, amb l'objectiu de dissenyar, positivament, el seu projecte de vida —personal i professional—. Projecte que ha de superar l'egoisme, la desconfiança, l'enveja, la manca de responsabilitat...

Han de preparar-se per ser i per compartir. Han d'assumir que el futur solament és possible si el construïm entre tots i posem la persona al centre. Cal canviar de paradigma: una societat serà desenvolupada si al centre hi posem les persones, no els «mercats». Un desenvolupament centrat en la persona ha de substituir el centrat en els béns de consum individuals.

S'ha d'entendre que el veritable progrés es basa a treballar al servei del bé comú, fet que pressuposa una educació basada en el saber fer, en el saber estar i, sobretot, en l'ésser!

Com pensen alguns, la persona no es defineix com un «en-si», sinó com a «poder-ésser», lliure! Mai no coincideix, totalment, amb el seu passat. Per escapar-se de la seva radical inseguretats, tendeix a fugir del seu ésser autèntic, cerca la seva seguretat en el consumisme, en lloc de fer-ho en la Transcendència.

Rauxa

Amb els ulls de l'esperit

En els diferents actes de l'Atri dels Gentils s'ha dit més d'una vegada que l'art religiós pot ser una via privilegiada per atansar-nos a Déu. Encara que pugui semblar paradoxal, la contemplació de la bellesa material ens pot dur a la contemplació de la bellesa espiritual. Aquesta és una idea, i una pràctica, molt antiga en la història de l'Església, i que té l'arrel en algunes escoles filosòfiques anteriors al cristianisme. Però en el nostre món del segle XXI estem immersos en una allau incessant d'imatges de tota mena rere les quals hi ha de tot —modes, interessos econòmics— menys un vincle amb Déu. Acostumats

a aquest bombardeig, en trobar-nos davant d'una obra religiosa correm el risc de veure-la com una imatge més. Si amb la resta d'imatges n'hi ha prou de fer servir els ulls del cos per entendre-la, per copsar realment, per contemplar la imatge religiosa calen també els ulls de l'esperit. Aquesta mirada interior, espiritual, és l'única que ens pot fer veure que l'art no és tan sols una tècnica, uns materials i una composició determinada, sinó que aquesta bellesa visible de la matèria reflecteix la bellesa invisible de Déu. Només amb l'educació dels ulls espirituals l'home pot trobar el veritable sentit de l'art.

Eduard Brufau